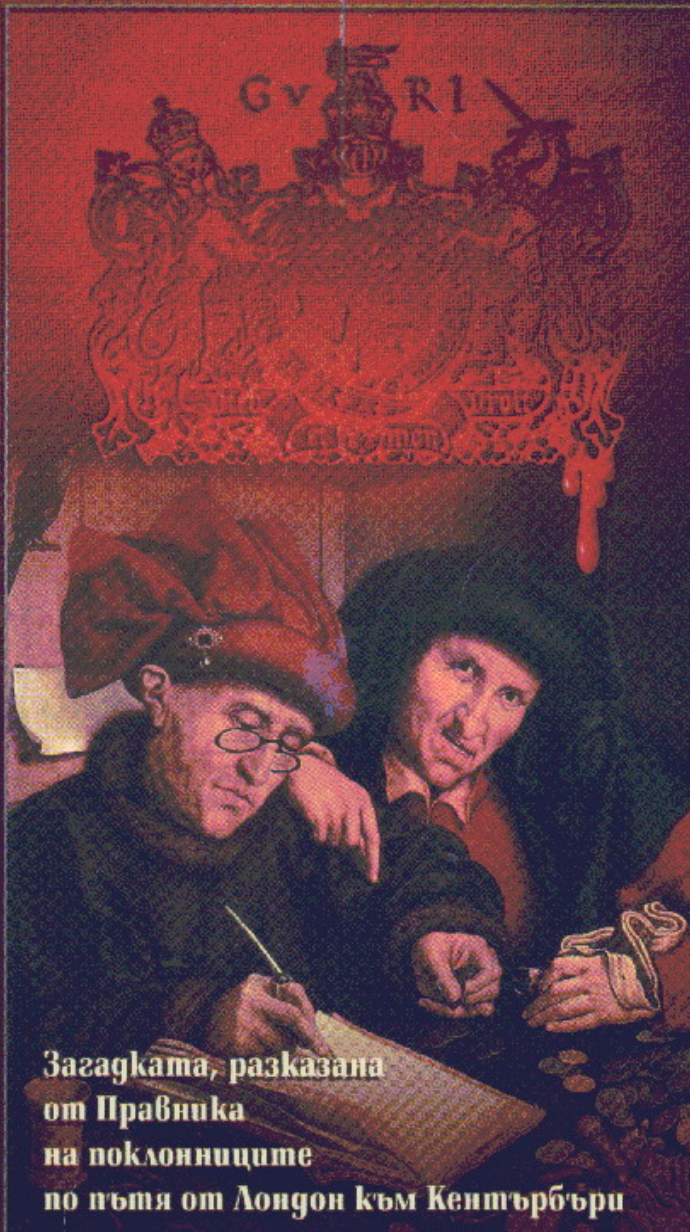

П. К. Дохърти

КЕНТЪРБЪРИЙСКИ ЗАГАДКИ

Загадката, разказана
от Правника
на поклонниците
по пътя от Лондон към Кентърбъри

ПАЗИТЕЛЯТ НА ПОРТИТЕ

Пол Дохърти

Пазителят на Портите

На Питър Рандал (също школар),
с благодарност за помощта и за многото весели мигове през
последните дванайсет години.

ИСТОРИЧЕСКА СПРАВКА

През 1308 г. Едуард II, крал на Англия, се оженил за Изабела, дъщеря на Филип IV Френски. Едуард II се оказал неспособен крал и отблъснал благородниците с катастрофалната си военна политика и любовта си към простонародните дейности като копаене на канавки и покриване на покриви.

През 1322 г. Роджър Мортимър, граф на Марч, оглавил въстание срещу Едуард и неговите фаворити, лордовете де Спенсър. Мортимър бил хвърлен в затвора, а след това избягал в чужбина. През 1325 г. година съпругата на Едуард Изабела избягала във Франция и се присъединила към изгнаничеството на Мортимър. През 1326 г. Изабела и Мортимър се връщат в Англия.

ПРОЛОГ

Дъждът беше валил цяла нощ, преди сивите и мрачни облаци да се разпръснат над освежената кентска провинция. Пороят беше толкова силен, че поклонниците бяха принудени да останат в голямата триетажна кръчма от дърво и кирпич близо до доминиканския манастир в Дартфорд. Естествено, те бяха неспокойни. Откак бяха напуснали „При мантията“ в Съдърк, се бяха наслаждавали на хладните пролетни ветрове, звънките птичи песни и покоя на провинцията. Беше зората на годината и бели и розови цветове окичваха клоните на дърветата. Дори най-бедният труженик пееше, докато обработваше малкото си парче земя, с надеждата за богата реколта под засилващите се слънчеви лъчи.

Седнал в къта до голямото огнище на кръчмата, Ханджията Хари тревожно оглеждаше групата поклонници. Да му се не види, помисли си той, каква разнородна банда и колко е трудно да им се угоди! Ето например Рицарят със стоманеносивата коса и обвеяно от бурите лице. Острите му очи под тежки клепачи непрестанно наблюдаваха Монаха. Хари потри плътната си долна устна. Между тях се чувстваше неприкрита враждебност. Очевидно Рицарят и Монахът се познаваха и щом се окажеха на по-малко от метър един от друг, ръката на сър Годфри хващаше камата с дръжка от слонова кост, затыкната в пояса му. Синът на Рицаря, младият Оръженосец, беше също нащрек.

– Мислиш ли, че има нещо общо с разказа на Рицаря? – беше попитал Хари благонаравния, но беден Свещеник.

– Бог ми е свидетел, сър! – отвърна човекът. – Какво би могъл да знае един монах за древна Тива? За славния крал Тезей или братовчедите Арсита и Паламон и съперничеството им за хубавата Емилия¹?

– Не, не, нямах предвид това – изръмжа Хари и обърна гръб към другите, за да не го подслушват. – Говорех за другата история, която разказа Рицарят – за стригоите, кръвопийците, които са върлували из Оксфорд!

Свещеникът само се прекръсти и се отдалечи. Но Ханджията продължи да размишлява. Монахът с гладкото си загоряло лице, плешиво теме и пронизателни, весели очи изглеждаше приятен човек. Беше добър ездач, опитен в лова, или поне така се говореше. Хари погледна

1. виж „Разказът на Рицаря“ – „Кентгърбрийски разкази“, Джефри Чосър, превод Ал. Шурбанов – (Б. р.)

през кръчмата към мястото, където той беше потънал в разговор с белебладия Франклин².

Нито веднъж не беше виждал Монаха да се прекръсти, да каже някаква молитва или да спомене нещо за Бога, за Исус Спасителя.

Хари се обърна, намръщи се и плю в бялата пепел. И други подмолни напрежения съществуваха между поклонниците. В далечния ъгъл на залата червендалестият, братат Мелничар се беше събудил и ровичкаше за гайдата си.

– Я заспивай пак, пияницо! – промърмори Хари.

До Мелничаря Готвачът, на чийто крак имаше язва, водеше яростен спор с намусения Стюард. Хубавата, но превзета Игуменка продължаваше да въздиша тежко и, следвана от своя красив Манастирски капелан, обикаляше из помещението от една група поклонници на друга, сякаш смяташе всички останали за недостойни за компанията ѝ. Хари презрително я разглеждаше: одеждата ѝ беше от най-фина тъкан, а полуботушките ѝ от мека кожа бяха украсени с изкуствени перли. Тя си играеше с медальона на шията си, украсен с онази глупава фраза „Любовта побежда всичко“ и галеше дребното си кученце, което хранеше с най-хубав хляб, накуснат в мляко.

– Хубава сбирщина – промърмори Хари, като потри лице.

– Сър! Добре ли си?

Хари вдигна поглед.

– Доколкото е възможно, мастър³ Чосър.

Очите на Хари станаха предпазливи. Той харесваше спътника си, но внимаваше с него – беше чул забележката на Правника какво влияние имал Чосър в съда. Дипломат, поет, митничар, Чосър изглеждаше винаги весел с блестящите си очи, усмихнати устни, румено лице и добре подстригани мустаци и брада. Умът му сече като бръснач, помисли си Хари. Наблюдателен и съобразителен, Чосър имаше навик да отбелязва шеговито слабостите на хората.

Чосър седна на стола до Ханджията.

– Този хан не е толкова добър, колкото „При мантията“ – промърмори той.

Лицето на Хари разцъфна в усмивка.

– Благодаря, сър. Истина е! Критичният му поглед обходи помещението.

2. Заможен земевладелец, притежаващ наследствени имения – (Б.р.)

3. Средновековно обръщение към мъж от по-високо потекло, впоследствие обръщение към всеки мъж, преминало в по-късния си вариант „мистър“ – (Б.р.)

– Рогозките са чисти и масите изстъргани, но паят е стар и има твърде много подправки. – Той сбърчи нос и приятелски потупа Чосър по рамото. – Слава Богу, пролетта идва! Скоро ще можем да хапнем угоени петли, прясно агнешко и свинско, което се топи в устата, нали?

– Но не преди да сме стигнали Кентърбъри.

– Да. – Хари си пое дъх, загледан в бялата пепел в огнището. – Искам да стигна там, да изкача на колене стълбите до параклиса на Богородица и да отдам почит на костите на блажения мъченик⁴.

– Защо? – попита Чосър.

Хари се усмихна, но поклати глава.

– Мастър Чосър, не бива да питате. Това е моя тайна.

– Толкова много тайни – прошепна поетът и протегна крака. – Забелязал ли си колко много от нашите поклонници се познават помежду си?

– Да, мастър Чосър. Забелязах също, че и ти познаваш много от тях.

Беше ред на придворния поет да се усмихне загадъчно. Той посочи към прозореца на кръчмата, по който се стичаха дъждовни капки.

– Ако продължи така, ще ни трябва кораб, за да стигнем Кентърбъри.

– Ако продължи така – духовито отвърна Хари, – никога няма да стигнем свещената гробница. – Той посочи към спътниците си. – Те ще се хванат гуша за гуша преди да падне мрак.

– Ами твоят облог, Хари? Ханджията сви устни.

– Мислиш ли, че сега му е времето?

Чосър сви рамене и огледа притъмнялата зала, където проблясваха свещи.

– Да, сега е времето – каза дипломатът. – Но не за някоя весела история, а за някоя страхотия – мрачна история за кръвопролития и страсти.

– Сега е на ред добрата Батска невеста – каза Хари, загледан към широколиката, весела петкратна вдовица, която забавляваше отегчения Иконом с разкази за поклоненията си в Сантяго де Компостела и Кьолн.

– Да започваме – промърмори Чосър.

Хари не се нуждаеше от повторна покана. Той се изправи и запляска с ръце, докато не настана тишина.

– Скъпи поклонници, и всички, които се веселят тук! – Той просто

4. Томас Бекет (1118–1170) – канцлер на Англия и архиепископ на Кентърбъри по времето на крал Хенри II. Влиза в конфликт с краля и е убит в Кентърбърийската катедрала. Канонизиран за светец през 1173 г. – (Б. р.)

сияеше. – Ние пътуваме към Кентърбъри, за да отдадем почит на кости-те на блажения мъченик. – Хари посочи към прозореца. – Освен ако не се удавим преди това.

Поклонниците учтиво се засмяха, но внимателно го гледаха. Те смятаха Хари за свой водач и всички мълчаливо се съгласиха, че е време да разсеят скуката си.

– Какво ще кажете за една история? – попита Хари и вдигна дебелия си пръст към почернелите от дим греди. – Помните, че всеки от нас трябва да разкаже по две истории – една весела през деня, за да ни забавлява и пътят ни да бъде по-лек. И една вечерта – тайнствена и зловеща, смразяваща кръвта.

– Но нали щяхме да разказваме такива истории само вечер – възрази Продавачът на индулгенции с пронизителния си глас, а костеливите му пръсти се вкопчиха в боядисаната му, жълтеникава коса.

– Можем да си легнем и сега – пошегува се Батската невеста.

– Ние ли? – промърмори Морякът.

– Това не беше покана за теб – подсмъркна тя, като наместваше големия си задник на стола и пригладдаше фустите над кожените си ботуши с връзки.

– Същински подвижен мост – промърмори Църковният пристав и червеното му, мазно лице се разкриви в усмивка. Той почеса камбестия си, покрит с брадавици, нос.

– Кой е подвижен мост? – остро попита Батската невеста.

– Някои жени са такива – отвърна Църковният пристав. – Пускат се на всеки мъж.

Батската невеста го погледна с разширени очи. После, в пристъп на ярост, се хвърли към него. Широкополата ѝ шапка падна на гърба ѝ, докато налагаше смеещия се Църковен пристав с юмруци.

Хари Ханджията трябваше да се намеси. Хвана я за месестите ръце, откъсна я от грубия пияница и внимателно я сложи обратно на стола.

– Не му обръщай внимание, госпожо – посъветва я той. После млъкна, уловил ясният поглед на леденосините ѝ очи, и примигна. Винаги беше смятал Батската невеста за натруфена драка със скъпия ѝ бродиран с пурпур шал, белоснежната наметка и голямата черна шапка. Беше я нарекъл „свиня в коприна“, но сега, отблизо, видя как сините ѝ очи се пълнят със сълзи при приглушения кикот на няколко поклонници и изведнъж тя му заприлича на обидено дете. Хари стисна дундестите ѝ пръсти, обкичени с пръстени.

– На млади години – каза той – сигурно си била красавица.

Батската невяста въздъхна, погледът ѝ стана подозрителен.

– На млади години – каза тя високо, за да чуят всички – бях истинска крепост. Мъжете се опитваха да я превземат, но малко бяха допускани зад портите ѝ. Но щом веднъж влезеха – ръката ѝ се вдигна към устните в израз на престорена невинност – в какъв рай се оказваха! – Тя погледна към Църковния пристав. – Колкото до теб, свинско лайно, ти не би различил истинска дама, дори ако стои пред теб.

– Важната дума е „ако“ – отвърна ѝ той.

Хари отиде до мъжа и силно го настъпи с тежкия си ботуш, докато го видя да примигва от болка.

– Млъкни! – изсъска Ханджията. – И докато си говорим, дръж си ръцете по-далеч от пояса на Франклина.

Спорът може би щеше да продължи, ако Мелничарят, който сега хъркаше в ъгъла, прегърнал гайдата си като бебе, не беше пръднал силно и паднал от стола си. Настана всеобщо веселие, предизвикано от объркването му, последвано от още неприятни звуци, идващи откъм задницата му. Поклонниците се разтърсиха от искрен смях или учтиви кискания. Дори мрачният Рицар се усмихна сухо.

Хари, доволен, че напрежението спада, отново плесна с ръце.

– Спомнете си облога ни! – изрева той. – Всеки поклонник ще разкаже по две истории. Има награда за най-добрата от всеки вид. Денят е мрачен, седим тук и се джафкаме. По-добре да чуем някой разказ за ужасни деяния и черни като нощта сърца.

– И кой ще го разкаже? – попита Орачът. – Не можем да стоим и да се караме през цялото време.

– Аз мога да ви разкажа една мрачна история – обади се Правникът от ъгъла, където седеше мълчаливо.

Всички поклонници го погледнаха. Той се изправи, намести на раменете си, скъпата си раирана наметка, поръбена с агнешка кожа и пъхна палци в кожения пояс около тънката си талия. Хари го изучаваше. Кротък човек, отсъди той. Когато Правникът говореше, тонът му беше често циничен, но когато го разпитваха за законите, можеше свободно да ги цитира от първите закони на крал Хенри III до последните актове на парламента. Хари стисна устни.

– Най-добре е да го направя – продължи Правникът и мургавото му, язвително лице се оживи от усмивка – иначе ще спорим до Второто пришествие.

Хари улови мрачния му поглед и осъзна, че той гледа към Игуменката, която седеше изправена и хранеше кученцето си със скъп, напоен

в мляко, хляб. Странна група, размишляваше Ханджията. Игуменката, майка Еглантин, вдигна поглед, изчерви се и пак сведе глава, сякаш беше притеснена от думите на Правника. Интересът на останалите също се събуди и наблюдателният Хари забеляза бързите им движения. Икономът се надигна с отворена от удивление уста, но се опомни и си седна. Църковният пристав остави тежката си халба. Вече изглеждаше толкова пиян, колкото се преструваше, че е.

– Правникът е прав – обади се Рицарят. – Нека сега чуем неговия разказ.

Понесе се общ одобрителен шепот и Хари покани Правника да седне на тежкия резбован стол начело на масата в залата.

– Заповядай, мастър Правник. Разкажи ни история за черни деяния и сърца, изпълнени с мисъл за убийства.

Мъжът леко се усмихна, намести пояса си, седна и взе чашата вино, която Хари сложи пред него.

– Тъй да бъде – обяви той. – Ще ви разкажа една история за предателство и интриги, за изискани принцове и жажда за власт. Ще ви разкажа за кървави дела, скрити под покроба на нощта, но не и от Божиите очи.

ПРОЛОГЪТ НА ПРАВНИКА

В една стая, високо в замъка Райзинг, който се издигаше над равната норфъкска провинция, Изабела, вдовстващата кралица, майка на могъщия Едуард III, се готвеше да умре или поне такъв слух се носеше по коридорите и галериите на този мрачен, непревзимаем замък. Нишката на живота на старата кралица щеше да бъде прекъсната: тя умираше от тежка болест, без никого край себе си. Изабела седеше, облеганата на големите възглавници и гледеше любимия си оръженосец Валанс, а прочутата ѝ някога руса коса беше вече мръсносива. Младият мъж толкова ѝ напомняше на Мортимър, най-голямата любов в живота ѝ, уелският барон, който беше споделял изгнанието ѝ, преди да се завърне в Англия като Божие възмездие и да помете кекавия и съпруг Едуард II и неговите влиятелни поддръжници, лордовете де Спенсър.

– Всичко изчезна – въздъхна тя – като сенки на слънчева светлина. Валанс, всичко е готово.

Младият оръженосец кимна и отвори уста, за да каже нещо, но ръката на кралицата се протегна, твърде енергично за жена, която се предполагаше, че умира и притисна твърдо пръсти до устните му.

– Достатъчно! Достатъчно – прошепна Изабела. – Готов ли е ковчегът?

Валанс кимна.

– Оловен ковчег. – Той се опита да прикрие вълнението си. – Ще бъде поставен в друг, дъбов. Кралят се съгласи да те откарат по Майл Енд Роуд и да те погребат в „Грейфрайърс“.

Изабела се усмихна и кимна.

– Той няма ли да дойде тук? – попита тревожно Оръженосецът.

– Защо да идва? – промърмори Изабела. – Какво общо имаме ние? – Тя сякаш изплю думите. – Нека води кървавата си война и да превърне прекрасните поля на Франция в окървавена пустош. Бог ще го накаже, но и аз също! Валанс, питам те пак, готово ли е всичко?

Младият оръженосец кимна.

– Тогава остави ме. Време е да умра.

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Правникът прекъсна разговора си. Батската невеста плесна с ръце.

– Твоята история е за Изабела – радостно се провикна тя.

– Йезавел⁵, Френската вълчица.

– Дяволска жена – намеси се и Лекарят. – Казват, че на млади години била красива. Омъжила се за крал Едуард, бащата на сегашния ни крал, но превърнала живота му в ад.

– Нарушила брачните обети! – изкряска Продавачът на индулгенции и отметна назад жълтата си коса. – Едуард имал любовник, Хю де Спенсър, затова Изабела му върнала с Роджър Мортимър. – Той протегна врат като стара кокошка и огледа събралата се компания. – О, да, знам историята. Изабела срещнала Мортимър в Тауър и те станали любовници. Избягали във Франция и се върнали с цяла армия.

– Бях момче в Лондон по онова време – проговори Стюардът, нетърпелив да сподели знанията си. – Кралят избяга на запад с де Спенсър, когато тълпата се вдигна срещу него. Аз бях на пазарите из Чийпсайд⁶.

Заловиха някои от прислужниците на де Спенсър в гробището при „Сейнт Пол'с“. Свалиха ги от конете и ги посякоха, после оставиха нещастните им изкормени и кървящи тела като късове месо на касапска сергия.

– Аз бях съвсем малко момиче – каза Батската невеста, но си спомням добре вълненията. Екзекутираха де Спенсър в Хиърфорд. Един мой роднина го е видял как умира. Построили специален ешафод. – Гласът ѝ се сниши до шепот. – Обесили го и го изкормили, а след това го разсекли на четири.⁷

– А какво е станало с нейния съпруг, краля? – попита Орачът.

– Завели го в замъка Бъркли – отвърна Батската невеста – и го хвърлили в дълбока яма с гниещи трупове на животни. Трябвало да умре там...

– Но?

Батската невеста нагласи воала си и се приведе напред, доволна, че

5. В Стария завет – съпруга на цар Ахав, превърнала се в символ на зла и порочна жена. – (Б. р.)

6. Квартал на Лондон – (Б. р.)

7. До началото на XIX в. това е наказанието за държавна измяна в Англия – (Б. р.)

е привлякла вниманието на всички.

– Една нощ убийци влезли в килията на краля. Хвърлили нещастника на земята, затиснали го с една маса и вкарали нажежен ръжен във вътрешностите му, така че по трупа да няма белези. Моят роднина – добави тя гордо – видял трупа му в ковчега, преди да го погребат в черквата на Глостърското абатство.

– А какво станало с Изабела? – попита Орачът.

– Още три години тя и Мортимър управлявали кралството – каза Батската невеста, – а синът ѝ, нашият благороден Едуард, бил тяхна марионетка. После Едуард се защитил. Една нощ той арестувал Мортимър в замъка Нотингам и наредил да го обесят при Тайбърн⁸ заради убийството на стария крал.

– А Изабела?

– Била затворена в замъка Райзинг до смъртта си.

Рицарят се обади.

– Бях член на почетната стража на погребението ѝ. – Той присви очи и се втренчи в Правника. – В деня когато погребвах кралицата, имаше някакви вълнения, нали?

Правникът гледаше към Игуменката.

– Да, имаше вълнения – отвърна той най-накрая, като се отърси от унеса си. – Слушайте внимателно, защото погребението на старата кралица предизвика още кървави убийства.

8. Малък приток на Темза, чието име става нарицателно във връзка с издигащата се близо до него лондонска бесилка, място за екзекуции от 1300 до 1383 г. – (Б. р.)

РАЗКАЗЪТ НА ПРАВНИКА I част

В четвъртък, около средата на следобеда двама мъже, Джон Уотърс, ковач, и Уилям Брамвел, пекар, пресичаха пустошта в подножието на хълма Примроуз към кръчмата „Бялата къща“ близо до гората Сейнт Джон'с. Денят беше мрачен и студен и те с нетърпение очакваха горещата пикантна храна и халбата бира. Вече виждаха светлините на кръчмата слабо да примигват в далечината, когато Брамвел внезапно спря. Той сграбчи ръката на спътника си и посочи към голямото, обрасло с тръстика езеро, над което се издигаха две черни, изкривени дървета. Недалеч от езерото минаваше дълбока канавка, задръстена с вейки и клонови, между които, близо до ръба, те видяха на слабата светлина бастун със сребърна дръжка, чифт украсени с ресни ръкавици и празна ножница от сабя. Двамата мъже бързо отидоха до тях. Брамвел се наведе, за да вдигне ръкавиците и забеляза още нещо, което лежеше в канавката.

– Мили Боже! – възкликна той и отстъпи назад. – Тук има мъртвец.

Те разчистиха клонките, за да открият лежащия по очи на дъното на канавката висок, строен мъж, облечен в черно. Ужасът им се засили, когато видяха шест инча от сабята да се подават от гърба на мъжа, точно под дясната му плешка. Те се спогледаха и отново го заоглеждаха. Трупът лежеше свит на дъното, леко обърнат към левия бряг. Едната му ръка, лявата, беше свита под главата, а другата висеше покрай тялото. На пръв поглед изглеждаше, че мъжът просто спи. Брамвел се приведе по-наблизо и се взря в бледото лице, подпряно на свивката на лакътя. Когато видя посинялата, подпухнала кожа и кръвясали очи с усилие потисна гаденето.

– Кой е този? – прошепна Уотърс.

– Не знам – отвърна Брамвел. – Но е добре облечен и е пронизан със собствената си сабя. Това убийство ли е или самоубийство? – Той се взря по-отблизо и прошепна дрезгаво: – Мисля, че го познавам. Бог да ни е на помощ, това е съдията лорд Стивън Берисфорд.

В кръчмата „Заклучено сърце“ на Улицата на прасетата, близо до Улицата на пилетата, Уормууд, професионален убиец, седеше тихо в един шумен ъгъл, където подът беше подгизнал от урината на плъховете. Мърляв просяк, облечен в дрипи, се приближи към масата, като се

кланяше и умилкваше. Уормууд го срита и съществото побягна към другия край на дългата, мрачна кръчма. „Сигурно ли е – мислеше си убиецът, – че тук съм в безопасност? Дали Пазителят на Портите ще спази сделката?“ Минаваше девет часа вечерта, а кръчмата беше още пълна с пияници. Врявата беше оглушителна. Уормууд се взря през праха. Шумът идваше от друго помещение, разположено надолу по стълбите, в далечния край. Уормууд си поръча още ейл, но когато му го донесоха, го върна, като се оплака, че е мътен и вместо това поиска чаша херес. После стана от мястото си, прекоси залата и слезе по стълбите в мръсната, претъпкана зала. Огромна тълпа се беше събрала там. Лордове, благородници, писари и чираци пиеха рамо до рамо с престъпници – и от простолюдието, и от добро потекло. Всички те стояха около посипаната с трици дупка, крещяха и ключваха облози. В самата яма два огромни петела с прашна и окървавена перушина се биеха като свирепи гладиатори. Те се обикаляха и кълвяха, докато единият не падна в прахта като купчина подгизнали от кръв пера, а конкурентът му, покрит в съсиреци, изпъна шия и триумфално изкукурига.

Уормууд потрепери и се огледа. „Кога ли – помисли си той – ще дойде пратеникът?“ Една проститутка, пищна и хубава, с блестяща коса, която падаше до белите й, голи рамене, го изучаваше. Черният грим около очите контрастиреше рязко с кожата й с цвят на слонова кост. Тя се усмихна на Уормууд и задвижи тялото си подканящо, като се протягаше прелъстително, а очите й не се отместваха от него. Със затоплен от виното стомах и кипнала кръв, убиецът й се усмихна. Защо не? Беше направил онова, което Пазителят искаше. Беше заслужил наградата си. Той почувства как слабините му потръпват. Малко удоволствие? Защо не? Той тръгна към нея.

– Госпожо, мога ли да те почерпя?

Убиецът тайно се поздрави за учтивите си маниери. Той знаеше как да се държи с една дама, макар и да беше нощна пеперуда. Жената му благодари с поглед и те се върнаха на мястото, което Уормууд си беше намерил до един прозорец.

– Ти си шотландец. Акцентът те издава.

Гласът на жената беше мек и гърлен. Тя седна близо до Уормууд. Той усети сладникавия й парфюм и почувства топлината на бедрото й до своето. Както всички мъже в присъствието на красива жена, той знаеше, че трябва да говори. Поръча две чаши вино и започна да забавлява момичето с измислици за своето положение и занимания, намекна й за богатство и се усмихна на коментара й, че шотландците са големи пиячи

и страхотни любовници. Часовете минаваха и кръчмата започна да се опразва. С вид на човек, който не приема отказ, жената стисна Уормууд за китката.

– Имам стая тук – каза тя. – Топла и удобна. Не е нужно да излизаме на студа.

Мъжът не се нуждаеше от допълнително окуражаване. Той последва жената по разклатеното стълбище, като се възхищаваше на извивката на бедрата ѝ, добре оформените ѝ глезени и обувките с високи токове и златни розички на носовете. Тя отвори една врата най-горе на стълбите и Уормууд я последва в стаята.

– И сега какво? – прошепна той.

Жената се изсмя. Уормууд чу щракане на огниво и проблесна дългият пламък на свещ. Спътницата му се приближи към него. Светлината обливаше лицето ѝ.

– Хайде, подръж това – каза тя. Уормууд грабна свещника.

– Ах, ти, палавнице! Ела тук!

Жената се усмихна, очите ѝ проблясваха, докато слагаше тясната, красива ръка върху рамото му. Сините ѝ котешки очи задържаха погледа му за няколко секунди и убиецът разбра, че нещо не е наред. Усмивката изчезна от лицето ѝ, клепачите се спуснаха. Ножът, който жената държеше в ръка, го улучи дълбоко в сърцето. Той почувства как стаята се завъртя. Искаше да извика от болката, която го прониза.

– Пазителят те поздравява – прошепна жената. – И ти казва „сбогом“.

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Правникът млъкна, за да си поръча храна от кухнята.

– Гладен съм – каза той извинително, – а когато разказваш някоя история, осъзнаваш, че макар главата и устата ти да са пълни, стомахът ти е празен.

– Тогава го напълни добре – възкликна Хари, – защото това е много мрачна история.

– И ще става все по-мрачна.

Правникът се извърна, защото прислужникът, повикан от Хари, дойде да го попита какво желае. Едва беше затворил вратата зад себе си, когато Продавачът на индулгенции кресна:

– Господи, спаси ни!

Всички погледи се приковаха върху него.

– Господи, спаси ни! – повтори Продавачът на индулгенции. – Чу-вал съм за този злодей.

– Пазителят на Портите ли? – попита Хари.

– Да, сър, за него.

– Кой е той?

– Вие не го познавате – отвърна Продавачът на индулгенции. – Живее в Съдърк, защитени от законите на града, но от другата страна на реката властва Пазителят на Портите. Или поне така беше. – Продавачът на индулгенции присви безцветните си очи; – Той идва и си отива като вятъра! Никой не го вижда, но присъствието му винаги се усеща.

– Какво искаш да кажеш? – попита Оръженосецът.

– В Лондон живеят цял легион мошеници и разбойници – намеси се Монахът. – И думата „легион“ отговаря на същността им. Те си имат повелител, кралят на просяците, онзи, който се нарича Пазителят на Портите, защото никой не може да влезе в подземния свят на Лондон без разрешението му.

– Глупости! – изсумтя Стюардът от Норфък.

– Глупости ли? – излая Продавачът на индулгенции.

– Не са глупости – проговори Правникът, като откъсна поглед от майка Еглантин.

Той замълча, когато прислужникът се завърна с леко запечена порция риба, сервирана между две филии хляб, намазани с масло и залети с магданозен сос.

Правникът му благодари.

– Сега слушайте всички – каза той между хапките – и ще разберете истината за Пазителя на Портите.

II част

ПЪРВА ГЛАВА

Никълъс Чърк се събуди със стон.

– Прекалих с червеното вино! – промърмори той. Още усещаше в устата и гърлото си вкуса на кларета.

Той се изправи, олюлявайки се леко, и погледна към покривката на леглото, на която бяха изобразени негри, яхнали слонове. Животните сякаш бяха оживели. Никълъс съблече нощницата си и натопи лице в легена със студена вода, който стоеше на дървена поставка. После се подсуши с един парцал и отново се свлече върху леглото. Червеното вино, което все още се носеше из кръвта му, беше коварно. Той мръзнеше, защото навлече робата си от черна дамаска и нощната си шапчица, поръбена със златиста дантела, и двете подарък от сестра му. После скръсти ръце и огледа стаята, която наричаше „моя личен рай“.

– Ще получа отплатата си на небето – промърмори си той и тихо се засмя. Надяваше се, че ще бъде компенсиран за бедността си на земята. Никълъс смяташе, че е по-зле дори от онези бедни нещастници, които се разхождаха из църквата „Сейнт Пол'с“, натруфени, но с празни кесии. Той имаше по малко от всичко – два шкафа (само единият беше негов), три стола (единият – счупен), леген и кана за миене, два ката бельо, парче от вълнен килим и избелял гоблен, който изобразяваше как Давид преследва Вирсавия – подарък от благодарен клиент, който нямаше средства да му плати.

Чърк погледна към високия шкаф. В него имаше сребърен свещник и златни щипци за свещи, които би трябвало да продаде, защото имаше само една свещ и тя беше лоена. Отпусна се на леглото и се загледа в гипсовия таван. Беше ли нещастен? Не, сестра му и зет му Джон Гоуди бяха щедри до глупост. Той мразеше мисълта, че се храни на техен гръб, включително и на пиршеството, което Джон беше организиран предишната вечер. Беше за хората от гилдията на Джон, но Никълъс също беше поканен. Беше прекарал предишния ден в обиколки из „Сейнт Пол'с“, където се опитваше да си намери клиента, унесен в мечти за тлъсти хонорари и интересни случаи, защита на църковни владения или писане на обяснения за quo warranto⁹.

Разбира се, не беше намерил работа и се беше върнал по усойните

улици, изгладнял като вълк. Беше изял своя дял от шуката със сос, печените косове и яребици, обилно залети с червено вино от шишетото, което Джон беше поднесъл. Никълъс затвори очи – ето го, завършил колежа „Тринити“ в Кембридж и член на адвокатската колегия на Инър Темпъл, правник на скромната възраст от двацет и осем години, живеещ от щедростта на сестра си.

Чърк стана и преглътна самосъжалението. Днес нещата можеха да се променят. Сър Еймиъс Петри, член на Парламента и шериф на Лондон, си беше дал труд да помогне още веднъж на далечния си роднина. Именно неговото влияние беше извоювало на Чърк желаното място в Инър Темпъл, но когато Никълъс се опита да му благодари, сър Еймиъс не обърна внимание на писмото му. Сега от висотата на положението си, той беше поканил правника, „своя скъп родственик“, на среща в дома си близо до Чансъри Лейн. Никълъс въздъхна и стана. Срещата беше определена за обяд. Той хвърли поглед през прозореца, но вдигналата се от реката мъгла скриваше по-голямата част от кварталите Поултри и Уолбрук под леден покров. Никълъс чу камбаните на „Сейнт Мери ле Боу“ и „Сейнт Пол'с“ и реши, че трябва да е десет сутринта. Търка зъбите си със смес от мед и оцет, докато пръстите го заболяха и сложи най-хубавия си вехт жакет върху прокъсаната си батистена риза. Бричовете му бяха нови, подарък от Джон и Катрин за Дванайсега нощ¹⁰.

Никълъс си спомни вчерашния хапещ студ, затова обу три чифта вълнени чорапи, преди да напъха насила краката си в чифт тесни кожени ботуши. Среса катраненочерната си коса и прикри срама от бедното си облекло под тежката роба на правник.

След като провери дали е изгасил свещта, Чърк излезе в мразовития тесен коридор и се изкачи по стълбите под стряхата, до тавана, където спеше Скейтлок. Бутна вратата – малката стая беше празна, сламеникът беше застлан. Както винаги, стаята беше чиста и спретната, а вещите на прислужника му – подредени върху двете полици или приборани в големите, обковани с желязо сандъци, които Скейтлок винаги държеше заключени. Чърк беше едновременно смутен и любопитен. Интересуваше

9. quo waranto (лат.) – „с какво право“ – така са се наричали обясненията, които по заповед на крал Едуард I е трябвало да бъдат давани от граждани и благородници, за да изсянат с какво и дадено от кого право се възползват от определени привилегии и свободи – (Б. р.)

10. Навечерието на Богоявление, денят, с който традиционно приключват коледните празници и в някои европейски страни и до днес се раздават подаръците – (Б. р.)

се от него, защото беше любопитен, като всеки правник, а Скейтлок беше загадка. Чърк се облегна на рамката на вратата. Колко време се познаваха? Година? Да, почти година. Чърк пак чакаше клиенти в „Сейнт Пол'с“. Беше видял Скейтлок да се разхожда по централния пасаж. Той сякаш си говореше сам, затова Чърк се приближи и заключи, че или е луд, или мърмори някакво заклинание. На следващия ден, когато Никълъс, зачервен от удоволствие, че си е осигурил добре платена работа, спор за завещанието на един старец, излизаше от кръчмата „Главата на Епископа“, Скейтлок се обърна към него.

– Търсиш ли си слуга? – беше го попитал той. – Аз съм Хенри Скейтлок. Нямам препоръки, но съм почтен и способен. Мога да шия и да чета и съм пестелив.

– Можеш ли да започнеш веднага? – беше отвърнал Чърк – чашите кларет го бяха развеселили. Той внимателно беше огледал мъжа, забелязвайки чистите му кадифени дрехи, ясните сини очи и лицето, детинско на вид, въпреки добре подстриганите червена брада и мустаци.

– Да, трябва ми слуга – беше казал Никълъс в пристъп на пьянска щедрост.

Защо не? Зет му имаше нужда от помощ в къщата, а Чърк беше сигурен, че му е провървяло. Беше се оказал прав, поне донякъде. Скейтлок беше добър прислужник, беше икономичен във всичко, освен по отношение на апетита си. Но късметът на Чърк не се беше подобрил. Въпреки това той не можеше да отпрати мъжа. Джон и Катрин го харесаха. Скейтлок беше сръчен и се грижеше за близнаците им. Но той си оставаше загадка. Нямахме минало, приятели или семейство. „Дали се укрива от някого?“ – чудеше се Чърк. Гласът му беше плътен и културен, говореше френски и испански. Веднъж, когато и двамата бяха обърнали по доста чаши, той беше показал, че владее също така добре латински и италиански. Къде беше получил такова образование?

– Никълъс! – повика го сестра му отдолу.

Чърк се огледа още веднъж из стаята. Миришеше на чисто, носеше се дъх на сушени билки, восък за свещи и нещо по-ароматично. Благоухание? Да не би Скейтлок да беше поклонник на дявола? Чърк се усмихна. Съмняваше се. Хенри се беше присъединил към хора на отец Томкинс в „Сейнт Мери ле Боу“, където niskият му басов глас контрастираше с тенора на Чърк. Правникът сви рамене и слезе в застланата с каменни плочи кухня. В огнището гореше силен огън и въздухът ухаеше сладко на прясно опечен хляб. Шестгодишните близнаци, които си приличаха като грахови зърна, седяха с опулени очи като малки бухалчета

от двете страни на Скейтлок, който им разказваше една от фантастичните си истории. Съсредоточен, притворил очи, прислужникът тържествено произнесе:

– В Етиопия съществуват дракони. Те не са като змиите в Амазония, където живеят хора без глави. Не. – Той млькна и вдигна ръка, когато момчетата възбудено закрещяха. – Не, това е друга приказка. Те имат жълти очи и пурпурна кожа.

Скейтлок отвори очи и намигна на Никълъс, който му отвърна и любопитно загледа слугинята, която въртеше шиша с агнешки бут и го обливаше със сос, без видимо да се впечатлява от горещината на огнището.

– Добро утро, Никълъс.

Катрин се втурна през кухненската врата усмихната, с развяна черна коса. Никълъс я стисна в прегръдките си, както когато бяха деца и си играеха на принцесата и великана. Катрин мечтаеше да бъде русокоса и синеока, а имаше кафяви очи и тъмна кожа, но въпреки всичко винаги беше весела като врабче.

– Никълъс! – извика тя, останала без дъх. Той я пусна бързо.

– Не си знам силата – промърмори извинително.

Тя направи гримаса, приглади зелената си рокля от тафта и зашета край масата, нареждайки приборите. Изведнъж Никълъс изруга и хукна обратно по стълбите, без да обръща внимание на вика на сестра си да не използва такъв език пред децата. Той не си правеше илюзии относно племенниците си – същински дяволчета, които го смятаха за своя естествена жертва. Намери кожения си колан, кесията и торбата, които не помнеше къде беше захвърлил предишната вечер, грабна ги и се върна обратно долу. Катрин беше подредила масата. Тя сложи две халби, чинии и бутилки немска бира със странна форма – новост за времето си. Върху всяка се виждаше мрачното, брадато лице на търговец от Ханзата¹¹.

Сервирани бяха и димящи купи с гореща супа. Скейтлок, призован от протестиращите си слушатели, седна до Никълъс и грабна роговата си лъжица. Чърк погледна сестра си, вдигна очи към небето по повод неутолимия апетит на слугата си и го последва. Разчупи горещия хляб и започна да топи зальците в тлъстия месен бульон. После вдигна поглед нервно. Сестра му не беше помръднала и го гледеше втрънено. Сърцето на Чърк спря – той знаеше какво ще последва.

11. Търговска организация на северногерманските градове – (Б. р.)

– Къде е Джон? – попита той.

Но не успя да отклони вниманието на сестра си. Катрин посочи с ръка към предната част от къщата, където Джон и чираците му търгуваха с изделия от плат и кожа. Чърк отново започна да яде, но Катрин продължи да стои до него.

– Имам писмо от Робърт – каза тя. Никълъс присви очи.

– Не искам да знам – промърмори той. – Изобщо не ме интересува.

Той хвърли поглед към озадаченото лице на Скейтлок и сведе глава. Катрин неспокойно се приближи към него, като разтревожена квачка. „Защо – чудеше се тя – Никълъс не може да се слобри с брат си? Защо не се върне в старото имение край Норич и не излекува раните си?“ Но тя знаеше отговора. Вината беше на онази кучка Биатрис, с прекрасно лице и страстни слабини, която беше единствената любов на Никълъс до една ясна пролетна утрин, когато я беше заварил с брат си. Светът на Катрин беше рухнал сред ругатни и дрънчене на стомана, докато двамата мъже, които обичаше най-много след съпруга си, се биеха за една жена, която тя мразеше. Никълъс беше заминал преди шест години и оттогава не се беше връщал у дома. Сега той я погледна мрачно и непреклонно. Странните му очи – едното синьо, а другото зелено бяха присвити гневно. Устните му, обикновено винаги готови да се усмихнат, бяха стиснати здраво и бръчиците от смях край очите му бяха изчезнали. Катрин преглътна загрижеността и яда си и му се усмихна.

– Сигурна съм, че срещата със сър Еймиъс Петри ще ти донесе пари – каза тя. – Мама винаги казваше, че той ще ти помогне. – Бръсна леко черната брада и мустаци на брат си с кърпата, която държеше в ръка. – Но първо трябва да се обрънеш.

После се обърна и излетя от кухнята, преди Никълъс да види издائническите сълзи в очите ѝ. Брат ѝ сложи последното парче хляб в устата си и допи резливата бира.

– Трябва да вървим – измърмори той.

Извика на сестра си, че тръгват, но когато не чу отговор, сложи наметалото си и излезе. Скейтлок взе своята наметка, обеща на децата да довърши приказката, когато се върне и тихо последва господаря си. Джон Гоуди, зает с работа по сергията пред къщата, ги видя да тръгват, усмихна се и извика:

– Успех, Никълъс!

Правникът му се усмихна в отговор. Със своето открито честно лице, набито тяло, непокорна червена коса и светлозелени очи, Джон Гоуди беше човек без претенции, който живееше за съпругата, децата и

любимата си гилдия. Той викаше по чираците си, които тичаха напред-назад с топове платно, кожени пояси, кесии и кожени елечи, които трупаха върху сергията. Никълъс стисна ръка на Джон и промърмори, че може да е разстроил Катрин. Джон вдигна вежди и се усмихна. Той знаеше за редките, но яростни сблъсъци между брата и сестрата и отдавна беше решил да не взима ничия страна.

– Катрин забравя бързо – промърмори той, като наблюдаваше с едно око един чирак, който се беше натоварил прекалено. – Внимавай, Никълъс. Бъди предпазлив и късметът може да дойде при теб.

Щом Никълъс и Скейтлок завиха по улицата и се озоваха в Чийпсайд. Под заострените стрехи на къщите, почувстваха студения полъх на ледения вятър. Земята под тях, смесица от кал, киша и съдържанието на нощните гърнета, беше замръзнала като камък. Те се сгушиха в наметките си, докато преминаваха по уличките на щавачите и през стария еврейски квартал. Уличният шум се превърна в оглушителна врява. Из целия Чийпсайд се чуваха виковете и препирните на търговци и купувачи.

– Риба! Кой ще си купи риба?

– Оцет! Чист оцет!

Те продължиха покрай сергиите с гнили плодове и сгърчени наденички, покрай търговци, предлагащи скумрия и розмарин. Калайджия удари по гонга си:

– Имате ли медни съдове, тенджери, тигани за поправка? – ревна той.

Минаваха каруци, които се хлъзгаха и подскачаха върху неравната настилка. От близката черква прозвуча погребална камбана, почти заглушена от рога на касапина. Кръчмите и гостилниците бяха отворени и миризмата на силен ейл, прясно опечен хляб и престояла храна, овкушена със силни подправки се носеше във въздуха. Никълъс забеляза, че Скейтлок се стяга, както винаги, когато се намираха сред тълпа. Правникът спря и хвана за рамото прислужника си.

– Какво има, Хенри? Какво става? – попита той, както беше питал и друг път. Вгледа се в преbledнялото лице на Скейтлок. – Лошо ли ти е? Трябва ли ти лекар?

Скейтлок поклати глава.

Един пристав бързаше покрай тях, като влачеше след себе си жена, осъдена за проституция, за да я изгони извън крепостните врати. На врата ѝ имаше желязна халка и мъжът я теглеше, сякаш беше куче. Никълъс отстъпи настрана. Скейтлок му обърна гръб и правникът беше

сигурен, че той иска да скрие лицето си, макар че не забеляза страх в очите му. Никълъс въздъхна. Добре ли беше постъпил, като заведе този мъж в къщата на сестра си?

– Хенри – прошепна той, – от какво те е страх? Кой си ти?

– Ами ти, господарю? – изхриптя Хенри. – Какво ще кажеш за себе си? Кой е Робърт? Коя е Биатрис? Защо не се връщаш в Норич? Сестра ти говори за това всеки път, когато се напиеш или спиш.

Никълъс се усмихна горчиво.

– Някой ден ще ти кажа, Хенри.

– Добре, господарю. Някой ден. Нека и двамата запазим тайните си. Чака ни работа.

Никълъс го хвана за лакътя и те минаха покрай заплашителния силюет на тъмницата Нюгейт и позорните стълбове, които вече бяха заети от престъпници – търговец, прислужник, заловен в прелюбодеяние, и двама джебчии. Никълъс мислеше за Скейтлок. Беше ли прелюбодеец? Беше ли избягал от съпругата и семейството си? Къде ходеше вечер? В бардаците и вертепите на Съдърк или Уайтфрайтърс? Той се наведе към него.

– Отец Томкинс каза, че има нов френски мадригал, който ще ни позволи да изпълним на службата.

Скейтлок кимна и разговорът се прехвърли върху предимствата от петгласния хор и достойнствата на грегорианското пеене. Никълъс и Скейтлок завиха по Холборн, а после по Чансърс Лейн, близо до Пазарния хан. Къщите станаха по-богати и заобиколени с градини, покрити с мразовитото одеяло на леда. Къщата на сър Еймиъс Петри беше най-голямата. Намираще се на собствена земя и беше изградена от черно дърво – дебели, широки дъбови греди, позлатени и украсени с причудливи елементи. Между тях гипсът проблясваше, чист като сняг. Всеки от четирите етажа се издаваше малко повече от предишния, а прозорците бяха от оловно стъкло. Никълъс хвана голямото медно чукало с формата на рицарски шлем и силно потропа.

Един слуга ги поведе по коридор с ламперия, с дебели вълнени килими и картини по стените, в които Никълъс забеляза влиянието на холандски и немски художници. Изкачиха се по дъбово стълбище и преминаха през дълга галерия, където беше толкова тъмно, че восъчните свещи, поставени в сребърни свещници вече бяха запалени. Прислужникът почука на една врата в края на галерията.

– Влезте! – обади се мек, изискан глас.

Стаята на шерифа беше облицована с дъб. Излъсканият под беше

покрит с килимчета. Заради малките прозорци, стаята беше тъмна, но свещите обливаха мястото около бюрото с водопад от златиста светлина. Сър Еймиъс седеше зад писалището. Едната му ръка, обсипана с пръстени, тихо почукваше по повърхността му, а другата прелистваше документите. Той вдигна поглед и се усмихна. Смуглото му лице под плоската шапка беше изгубило част от суровостта си, макар че хълтналите му очи останаха твърди, докато изучаваше далечния си родственик. Той се загърна още по-плътно в робата си и се наведе над бюрото.

– Добър ден, Никълъс.

Покани го с жест да седне на стола с висока облегалка, който стоеше пред бюрото. На Скейтлок не обърна внимание, сякаш не съществуваше. Докато Никълъс се настаняваше удобно, шерифът се обърна към мъжа на средна възраст, който стоеше от дясната му страна.

– Мастър Чърк, мога ли да ти представя сър Роджър Хобдън, кмет на града?

Никълъс отвърна на усмивката му. На пръв поглед Хобдън изглеждаше приятен човек, макар сближените му очи да бяха присвити и потайни.

– Сър Роджър присъства тази сутрин само като свидетел – каза сър Еймиъс. – Искаш ли вино?

Никълъс кимна, шерифът отиде до малка масичка и се върна с висока венецианска чаша. На Скейтлок, който мълчаливо стоеше зад господаря си, не предложи нищо.

– Мастър Чърк – започна отново сър Еймиъс, – ти си добър правник с неясно бъдеще, нали?

Никълъс отпи от чашата си и погледна към него. Той знаеше правилото: „Съмняваш ли се, мълчи си“.

– Говори се, че си почтен.

– Кой говори?

– Де Гайсърс.

Никълъс се усмихна. Де Гайсърс беше беден чуждестранен търговец, който бе призван пред съда в Уестминсٹر, защото не спазвал законите на градската търговия. Никълъс беше негов защитник и се опита да използва вратичките в правото. Беше изгубил делото, но не му беше взел пари. Сега му се искаше да го беше направил. Отначало честността му беше възхвалявана из „Сейнт Пол'с“, но след като никой вече не го нае, похвалата бързо се превърна в присмех.

– Казаха ми, че не си се връщал в Норич – рязко каза сър Еймиъс. – Не си посещавал и училището към катедралата. Но го помниш, нали,

Никълъс, онова близо до кулата „Бланш“?

Никълъс знаеше, че го дразнят. Той живо си спомняше училището при катедралата, където учителят Тимънс с дългия черен бастун разкриваше мистериите на латинския, гръцкия, граматиката и логиката. Както всички ученици, Чърк беше прекарал голяма част от времето си, загледан през прозореца, отворен дори посред най-люта зима, към големия родов замък на хълма над града. Той и Биатрис често се бяха разхождали из прекрасните му градини.

– Болезнени спомени, а? – попита лукаво шерифът. – Но сигурно с Кембридж не е така. Знам, че си учил и там. Медицина, при великия доктор Фабиан, лекарят, който реже трупове?

– Лекарят, който има разрешително да го прави – рязко отвърна Чърк.

Петри се усмихна, сякаш беше спечелил точка, и Чърк се напрегна. Шерифът го дразнеше с миналото му, както добрият правник оставя жертвата си да говори, уплашена от злокобните паузи между простите, но резки въпроси. Разбира се, че Чърк си спомняше варосаните стени и просмуканите с кръв маси на Кембридж, където д-р Фабиан разрязваше и изследваше труповете на обесени мъже и жени; спомняше си замърсената бяла плът, увисналата кожа, вонята на сребристосините им вътрешности, струпани върху мръсните подноси. Не можа да го понесе и затова реши да учи право. Сър Еймиъс Петри, доволно захилен, добре знаеше това.

– След Кембридж също като теб, сър Еймиъс, аз отидох в Инър Темпъл – каза Чърк. – Учих в Кръглата Църква, рових се из гробниците на тамплиерите, беснеех с останалите студенти по „Флийт Стрийт“, купувах си учебниците по право на Ричард Попъл. Направих го под твое влияние. Изпратих ти благодарствено писмо, но се съмнявам, че си го получил, защото няхах отговор.

Сър Еймиъс се изсмя и щракна с пръсти. Пред Чърк се появи нова чаша вино, но той беше пил достатъчно и я остави недокосната. Петри трябваше да спре да си играе с него и да мине на въпроса. Вместо това сър Еймиъс попита:

– Как е майка ти, родственико?

Никълъс се замисли за нея, слаба и дребничка, с лице, сбръчкано от грижи. Само да не беше взела страната на Робин.

– Майка ми е добре. – Никълъс бутна стола си, сякаш се канеше да стане. Идеше му да се сопне на шерифа и се опита да съдържи гнева си. – Сър Еймиъс, защо съм тук?

Шерифът стисна устни и кимна.

– Премият въпрос изисква пряк отговор. Искам да ти предложи служба.

Никълъс остана безмълвен.

– Изглеждаш недоволен. Да не би да имаш по-добро предположение?

– Не, сър Еймиъс, но дори глупак не би купил зачулен кон. Сър Еймиъс се усмихна насила.

– Бих искал да станеш член на моето домакинство. Никълъс отвърна на погледа му.

– Като какъв? Като прислужник ли?

– Не. – Доброто настроение на Петри се стопи. – Като един от най-приближените ми служители – следовател.

– С други думи да преследвам крадците?

– Не! – отвърна Петри. – Не ми трябва биячи или други такива глупости. Имам нужда от някого, който да познава закона така добре, както и тъмните дебри на човешката душа; някой, който да ми помага справедливостта да възтържествува и злото да бъде наказвано.

Никълъс си помисли, че това, което беше видял при правораздаването, няма много общо със справедливостта, но едва ли сега беше моментът да го сподели.

– Следовател – човек, който издирва фактите, истината. Правник, който привидно – шерифът наблегна на думата – ще ми помага да подготвям делата си и ще събира доказателствата, необходими за пред съда. Пет шилинга на седмица, правото да се храни веднъж на ден на масата ми или да си взема храна от моите запаси. Нови дрехи на Коледа и Еньовден и покриване на разходите, стига списъкът да е точен и приемлив за иконома ми.

Никълъс се облегна и погледна към рисувания таван. Трябваше ли да приеме това съблазнително предложение? Вече нямаше да бъде самостоятелен, а момче за всичко на шерифа. Чирак в по-хубави дрехи.

– Какво ще правиш – обади се Петри, сякаш четеше мислите му, – когато нямам нужда от теб, си е твоя работа.

Никълъс си помисли за щедростта на Катрин и Джон, как сестра му се тревожи какво ще стане с него, как би се радвала да пише в Норич, че Никълъс работи не за друг, а за градския шериф.

– Ами слугата ми? – попита той.

– Слугата ти – рязко отсече сър Еймиъс – няма нищо общо с мен.

Никълъс погледна през прозореца над главата на шерифа и

забеляза, че е започнало да вали. Сър Еймиъс се завъртя в стола си и за пръв път си даде труда да погледне Скейтлок с израз на дълбоко отвращение. Хенри седеше напрегнат, с приведени рамене. Никълъс беше сигурен, че шерифът се кани да каже нещо.

– Приемам – каза той по-високо, отколкото възнамеряваше.

– Добре. – Сър Еймиъс въздъхна и се облегна назад. – Имаме готов договор за теб – Той се приведе над бюрото и се усмихна, – имаме и задача. Това е истинската причина за тази среща. Работата е важна и може да се окаже опасна.

Сър Еймиъс прочисти гърлото си и плесна с ръце. Облегна се на стола и се загледа в тавана.

Никълъс бързо погледна към Хобдън, който стоеше неподвижно като статуя, и изведнъж осъзна, че той присъства тук като свидетел, за да гарантира, че шерифът по-късно няма да бъде обвинен в измяна.

Стомахът му се сви. „За какво ли става дума?“ – чудеше се той. Какви страшни тайни трябваше да разкрие? Сър Еймиъс нямаше нужда от него като помощник, а за някаква специална задача, която не може да бъде поверена на никой друг.

– Сега, родственико, чуй ме добре – започна Петри. – На двайсет и втори август миналата година Изабела, майката на нашия благороден господар Едуард Трети, почина от тежка болест в замъка Райзинг в Норфък. – Той бързо погледна към Чърк изпод тежките си клепачи. – Животът на старата кралица е добре известен. Тя се опълчи срещу съпруга си, крал Едуард Втори. – Петри направи пауза. – После избяга от кралството и се присъедини към Роджър Мортимър във Франция. И двамата се обявиха за изгнаници от английския двор, прогонени от гибелното влияние на Хю де Спенсър, фаворитът на Едуард Втори.

Чърк знаеше, че шерифът много внимателно подбира думите си, защото говореше за много сериозни и деликатни събития. Сър Еймиъс се изкашля, за да прочисти гърлото си, преди да продължи.

– Бракът на Едуард и Изабела предостави на всички кралски дворове в Европа безброй пикантни скандали. Въпреки това човек трябва да внимава, когато говори за родителите на сегашния ни крал, който още води кървава война срещу Франция. – Петри се усмихна, сякаш доловил мислите на Чърк. – Кратък урок по история, а, родственико?

Сър Еймиъс рязко се приведе през масата. Гласът му се превърна в дрезгав шепот и Чърк се зачуди дали дори Скейтлок, който стоеше позазад, може да чуе какво се говори.

– Крал Едуард Втори – продължи Петри – бил човек, който ценял

най-хубавото и от двата пола. – Той облиза устните си. – На това се дължало гибелното влияние на де Спенсър. През септември 1326-а кралица-та и Мортимър слезли на брега в Есекс и кралството се обединило зад тях. Едуард и фаворитът му Хю де Спенсър били заловени в Южен Уелс.

Де Спенсър понесъл цялата тежест на закона и бил екзекутиран като предател. Кралят бил изпратен в замъка Бъркли, където по-късно починал. Сегашният крал, едва на Четиринайсет години, бил коронясан, но истинската власт принадлежала на кралица Изабела и привърженика ѝ Мортимър. Е, поне до зимата на 1330, когато сегашният ни крал увърдил властта си. Той арестувал Мортимър и го изпратил на бесилката. Любимата си майка пък прогонил от двора и ѝ наредил да отиде в замъка Райзинг. – Петри леко наклони глава и погледна Чърк с престорена невинност. – Схващаш ли за какво ти говоря, родственико?

Никълъс откри, че е трудно да запази спокойствие. Всички знаеха, че Едуард е бил убит в Бъркли от убийци, пратени от Изабела, които бяха пронизали вътрешностите му с нажежен ръжен. Беше общоизвестно и това, че Мортимър беше арестуван в личната спалня на кралицата в замъка Нотингам. Никълъс отмести поглед и се загледа в огъня.

– Нямах ли въпроси, родственико?

Никълъс се усмихна. Сър Еймиъс въздъхна с облекчение.

– Много добре – каза той. – По-добре е да не се разчува в чужбина за делата на могъщите и високопоставените.

– Но какво ме засяга това? – попита правникът.

– Ще ти кажа. Но първо – договорът.

ВТОРА ГЛАВА

Сър Еймиъс стана и отиде до сандъка в ъгъла на стаята. От него извади фин пергамент и го разгърна върху малка масичка с принадлежности за писане върху нея. После взе мастилницата от мястото до огнището, където се топлеше и направи знак на Никълъс, който се приближи и погледна документа. Върху него с елегантен почерк беше написано: „Този договор се сключи днес, на 25-ти ноември през 31-вата година от царуването на крал Едуард III, между Никълъс Чърк, джентълмен, и сър Еймиъс Петри.“ Чърк се усмихна кисело и скри неприязнота си към сигурността, с която Петри беше смятал, че ще приеме назначението си. Почувства се като заек, заклещен в сеното – накъдето и да тръгне, ще го

хванат. Сви рамене. Какво значение имаше? Взе перото, потопа го в синьозеленото мастило и подписа името си със замах. Документът включваше всички условия, които Петри беше изброил – заплащане, дрехи, храна.

Сър Еймиъс се усмихна и побутна договора настрана.

– И така – продължи той, – Изабела почина на 22 август миналата година. Тъй като беше болна от заразна болест, тялото ѝ беше пренесено бързо по Майл Енд Роуд и на 26 август беше погребано във францисканската църква в Лондон, близо до „Сейнт Пол'с“. – Петри се разсмя самоуверено. – Старата кралица, вероятно осъзнала злото, което била причинила, поиска да бъде облечена в одеждите на францисканския орден на бедните клариси¹² и погребана в тяхната черква – сър Еймиъс се усмихна, – в която, съвсем случайно се намирали и костите на любовника ѝ Мортимър.

Погребението било много бързо. Погребалната литургия била отсложена сутринта и тялото погребано. – Сър Еймиъс направи пауза. – Същия следобед довереният оръженосец на кралицата, Валанс, се опитал да се качи на венецианска галера, която според нас щяла да отплава за Диеп.

– Но Валанс доколкото разбирам е бил французин – прекъсна го Никълъс.

– Да. Влязъл в свитата на кралицата преди около десет години.

– И сега господарката му била мъртва?

– Да, знам какво си мислиш. Защо Валанс да не се върне във Франция? Но, скъпи родственико, в тази история има повече, отколкото се вижда на пръв поглед. – Шерифът прекара пръст по устните си и погледна през рамо към Скейтлок. – Но първо, трябва да настоя прислужникът ти да напусне. Сър Роджър ще го придружи навън.

Чърк се обърна и кимна на Скейтлок, който без да се противи, последва кмета като сянка вън от стаята. Шерифът изчака вратата да се затвори след тях.

– Сър Роджър трябваше да изчака, докато подпишеш договора, но това, което ще си говорим сега, засяга само теб и мен. – Шерифът отпи от чашата си с вино. – Валанс бил проследен. Смятаме, че старата кралица му е поверила някаква тайна – може би документ, който би въвлякъл Англия и лично нашия крал в голям скандал. По време на

12. Женско подразделение на францисканския орден, което носи името на св. Клара, благородничка, дала обет за бедност и станала последователка на св. Франциск от Асизи – (Б. р.)

изгнанието си в замъка Райзинг, Изабела на няколко пъти искала разрешение да отиде до Франция, под предлог, че роднините ѝ там имали нужда от нея. – Петри започна да си играе с перото на писалището си. – Синът ѝ, кралят, винаги ѝ отказвал разрешение. Така следобедта след погребението ѝ Валанс бил спрял на кея на Куинсхайт от войници от кралската гвардия. Вместо да се предаде, той извадил сабята и камата си. В последвалата битка бил тежко ранен и отведен в болницата „Сейнт Бартольмю“ в Смитфилд.

– Ами венецианската галера? Сър Еймиъс сви рамене.

– Венеция е влиятелна република. Кралят разчита много на нейните банкери, а венецианците харесват английската вълна. Нямаме конфликт с Венеция или нейните кораби. Но дори и да имаме, галерата, предупредена от схватката на кея, била вдигнала котва и отплавала по Темза.

Чърк кимна и погледна към гоблена, който висеше на стената на стаята. Опита се да подтисне неловкото си чувство. Петри го водеше из дълбоки и опасни води. Всички познаваха скандалния живот на Изабела и желанието ѝ да се върне в родината беше естествено, макар и да е представлявало източник на неудобства. Синът ѝ, Едуард III, сега водеше кървава война срещу Франция, като претендираше за короната ѝ по наследство от майка си.

– Родственико!

Чърк погледна към Петри.

– Какво станало с Валанс?

– Както казах, бил заведен в „Сейнт Бартольмю“, където беше посетен и разпитан от мен и двама видни градски съветници – сър Амброуз Венър и сър Осуалд Купър. Беше призован и съдията лорд Стивън Берисфорд.

– Онзи, който наскоро изчезна? Трупът му беше намерен при Примроуз Хил.

– Същият. Трябваше да дойде, защото схватката с Валанс беше станала на територия, която е под негово управление. Слушай, аз лично разпитах Валанс. Той не призна нищо, но после разпозна Берисфорд, който често беше продавал храни за замъка на старата кралица. Валанс го повика, стисна ръката му и дрезгаво прошепна: „Свети Дени! Свети Дени знае всичко!“

– Какво е искал да каже? – прекъсна го Чърк.

– Не знам. Валанс умря няколко минути по-късно. – Петри се загледа в примигващия пламък на свещта. – Малко по-късно – продължи той – крал Едуард наредил на лорд Стивън Берисфорд да разследва

обстоятелствата около смъртта на Валанс. Все пак той бил смъртно ранен на негова територия и му бил познат, макар и бегло.

– Обяснил ли е Берисфорд защо Валанс го е повикал и му говорил за свети Дени?

– Да. Очевидно Берисфорд продавал продукти на Валанс за домакинството на кралица Изабела. Понякога разговаряли за това-онова, просто си бърбтели. Но казал, че не знае какво е искал да каже Валанс, мислел, че просто бълнува.

– Ами тайната, която била поверена на Валанс?

– Не знаем дали това е било документ или устно съобщение. Както и да е, в началото на ноември Берисфорд получил задача да я разкрие.

Чърк го погледна подозрително.

– Два месеца след смъртта на Валанс? Сър Еймиъс се усмихна лениво.

– Е, първо опитахме по други начини, но те се оказаха безплодни, затова отидохме при Берисфорд.

– И Берисфорд беше убит? – възкликна Никълъс. – Беше обявен за изчезнал, дни, преди да открит трупата му в храстите извън Лондон.

– Точно така – отвърна Петри. – Нека ти обясня. Берисфорд беше странен човек. Търгуваше с дърва и въглища и имаше къща с двор на Темза, близо до Уестминстър. Живееше там със стария си писар Мозби. – Петри млькна и погледна Чърк. – Познаваше ли Берисфорд?

– Не, но съм чувал за него.

– Да, той беше известен в правните среди. Висок, самотен мъж, винаги носеше черна широкопола шапка и постоянно триеше носа си с кърпа. Беше шотландец по произход. – Петри си играеше с чашата. – Беше добър съдия и затова кралят го избра да разследва този случай. Може и да е бил меланхолик, но беше много прилежен в работата си. Разпита сър Амброуз Венър и сър Осуалд Купър. Както и да е, няколко дни преди изчезването му, миналата събота, празникът на Свети Лука, той започнал да предсказва собствената си смърт. Играел на обръчи, когато внезапно спрял и извикал на съперника си: „Не мога да остана в твоята компания“. На друг казал: „Трябва да ме обесят“. При друг случай писарят му го заварил да плаче, докато се хранел. Мозби го попитал какво се е случило, а Берисфорд казал: „Или ще ме обесят, или ще ме изгорят!“

Петри вдигна поглед и погледна Чърк право в очите.

– Никълъс – каза той меко, – исках кметът да излезе, тъй като това, което ще ти кажа, не бива да стигне до чужди уши.

– Млькна, защото дочу шум от долния етаж. – Родственико – каза

той тихичко, – след малко ще се запознаеш с нашите гости. Но за какво говорех?

– За състоянието на Берисфорд.

– А, да. Миналия петък, денят преди да изчезне, съдията седял край огъня в гостната си, когато пратеник с плащ и качулка пристигнал с писмо за него. Той отказал да влезе в салона, но изчакал в коридора за отговор. Берисфорд отворил писмото и бързо го прочел. Явно много се развълнувал, защото започнал да крачи напред-назад и казал на Мозби да освободи пратеника, викайки: „Ще направя каквото иска! Ще направя каквото иска!“ По-късно същия ден той присъствал на среща на енорийския съвет в черквата „Сейнт Мартин ин дъ фийлдс“, където бил ковчежник. Отчел всичките си сметки и когато го запитали защо е толкова тъжен, отвърнал: „На човек, който ще бъде изгорен, подобава да е тъжен“.

Чърк озадачено поклати глава.

– Защо един съдия, получил задача от краля, ще се бои да не го ексукуират като престъпник? – попита той. – Имало ли е между него и Валанс нещо повече от търговски отношения?

– Не – отвърна Петри малко прибързано. Той прокара език по устните си и продължи да разказва. – Миналата събота сутрин Берисфорд станал много рано. Мозби го чул да рови из сандъците и кутиите в кабинета си, където изгорил наръч документи в камината. После се измил и облякъл черен панталон, чорапи и кожени ботуши. На врата си сложил бяла ленена връзка. Поискал официалния си пръстен и сабята със сребърна дръжка и взел доста пари в сребърни монети. Помолил Мозби да му донесе новата наметка от фин вълнен плат, но после размислил и отсякъл: „Ще си сложа старата. И тя ще свърши работа.“ После взел ръкавиците си и излязъл навън. Когато стигнал края на уличката, изведнъж се обърнал. Мозби го видял да поглежда тъжно към дома си, сякаш знаел, че го напуска завинаги. Тази нощ не се прибрал. Мозби го търсил, но не успял да го намери.

– Виждал ли е някой Берисфорд, след като напуснал къщата си?

– Да, в събота следобед, близо до черквата „Светият покров“ срещу Нюгейт и после около един часа недалеч оттам, в началото на уличката Черното прасе откъм Винтри, близо до Темза. И в двата случая гражданите, които са го видели, казват, че имал измъчен вид и див поглед. – Сър Еймиъс сви рамене. – След това никой не го е виждал жив. – Той побутна малък къс пергамент към Чърк. – Има много загадки около смъртта на Берисфорд. Първо, възможно е и да не става дума за

убийство.

– Какво искаш да кажеш?

– Като се има предвид меланхоличното настроение на Берисфорд и фактът, че сякаш се е хвърлил върху собствената си сабя, много хора смятат, че е било самоубийство. – Петри се ухили. – Заради държавните интереси ние не подлагаме тези слухове на съмнение.

– Но не е възможно – каза Никълъс – трупът да лежи в канавката пет дни и никой да не го забележи.

– Точно в това е загадката! Няколко свидетели казаха на разпита, че са минали покрай канавката в понеделник, вторник, сряда и дори четвъртък сутринта и нямало и следа от бастуна или ръкавиците. А и около един часа в четвъртък, преди да бъде намерен трупът, канавката била почистена. А и времето беше лошо – в сряда имаше силна гръмотевична буря, но дрехите на съдията бяха относително сухи.

– Значи – възкликна Чърк – трупът трябва да е бил сложен в канавката между един часа и...

– Пет часа в четвъртък.

– Но кой би могъл да го направи? Не можеш да препускаш през Лондон с труп, метнат на седлото, и да го захвърлиш в канавката, без никой да те види.

– Точно така – отвърна меко Петри. – Но докладът на съдебния лекар показва, че Берисфорд е бил мъртъв от дни.

– Има ли заподозрени? Искам да кажа, ако е убийство... Петри се усмихна.

– О, да, има дори арестуван. Чърк се изправи в стола си.

– Защо съм ти тогава?

– Почакай малко, родственико! Себастиан Фромлих, щавач от Ледъркоут Лейн, беше арестуван. Ще бъде изправен пред съда следващия петък. Фромлих, който е от фламандски произход, купувал дърва и въглища от Берисфорд. Но търговията му западнала и не могъл да му плати дължимото, затова прекарал три дни в затвора за дължници Маршълси. След като излязъл оттам, често го чували в кръчмите из града да говори за омразата си към Берисфорд и да се кълне, че ще си отмъсти. Фромлих не може, или не иска да опише действията си, нито през четвъртък следобед, нито в събота. А и Короната има ценно доказателство срещу него.

– И какво е то?

– Хайде, Никълъс! Сър Джоузеф Жано се кълне, че отказът на Фромлих да опише действията си ще го изпрати на ешафода.

Чърк изстена и отмести поглед. Познаваше Джоузеф Жано – „Бика“. Плешив, с набръчкано лице и квадратна челност на боксьор, той беше по-страшен от палача и беше превърнал множество тъжители в треперещи развалини. Той познаваше и методите му – Лондон беше пълен с професионални свидетели, готови да осъдят някого на смърт с показанията си, срещу дребни монети. А като чужденец Фромлих едва ли имаше много приятели.

– Фромлих е в Нюгейт – продължи Петри. – Очевидно единственият човек, който се интересува от съдбата му, е някаква далечна роднина.

– Ами съдиите? – попита Чърк. Очите на Петри се присвиха.

– Главният съдия Попъм, подпомаган и насърчаван от съдиите Долпен и Скрогс.

– За Бога! – възкликна Чърк. – Фромлих ще има късмет, ако изобщо го изслушат.

– О, ще го изслушат! Ти, Никълъс, ще му бъдеш защитник. Според съдебните правила обвиняемият трябва да се защитава сам, но не е казано, че не можеш да го съветваш.

Чърк погледна към пода. Разбра, че хитро са го подмамили в капан.

– Защо? – възкликна той. – Защо е този фарс, това лицемерие? Фромлих ще увисне на бесилката и ти го знаеш!

– Кралят ме помоли да се намеся, но да не бъде явно. – Петри се наведе през писалището. – Разбира се, че Фромлих ще бъде обесен. Но той е невинен, истинският убиец е някой друг.

– Откъде знаеш?

– От Синята кожа например!

– Кой, за Бога, е пък този?

– Берисфорд беше суров съдия. Преди година, по време на чумата, известният мародер на име Синята кожа се промъквал нощно време в гробищата и черковните дворове и изкопал стотици трупове, за да им открадне саваните. Криел ги в една запустяла къща и ги продавал на опечалените, за да могат да погребат роднините си. След като го преследвал месеци наред, Берисфорд лично заловил Синята кожа, накарал да го съблекат до кръста и да го бичуват в един от черковните дворове, които бил осквернил. Няколко нощи по-късно Синята кожа нападнал Берисфорд, но съдията, добър фехтувач, успял да го арестува, наредил отново да го бият с пръчки и да го хвърлят в затвора.

Синята кожа излязъл от затвора само две седмици преди загадъчно изчезване на Берисфорд. Досега не успяхме да го открием.

Чърк изучаваше лукавото, безизразно лице на шерифа.

– Но ти не вярваш, че убиецът е Синята кожа, нали, сър Еймиъс?

– Не, Никълъс, не вярвам. Берисфорд не беше страхливец и хора като Синята кожа не биха го изплашили. Но има някой – шерифът кратко се изкашля – от когото аз бих се уплашил – мрачна, зловеща и безименна фигура, която се смята за крал на лондонския подземен свят. Той издава заповеди и смъртни присъди; контролира крадците и апашите, които изпразват джобовете на хората; мошениците и разбойниците. Той получава и продава крадени стоки. Никой не го познава: самоличността му е една от най-пазените тайни. Той се нарича Пазител на Портите. Всеки правник, който му попречи, е наказван за това. Всеки мошеник, който не се подчини на заповедите му, или свършва с прерязано гърло, или бива заловен и го очаква ешафодът в Тайбърн. – Гласът на шерифа се превърна в шепот. – От многобройните си шпиони знам, че Пазителят на Портите също търси тайната, която е знаел Валанс. Има и други, може би дори и французите...

– Разбира се, когато Валанс е умрял, там са били и градските съветници.

– О, да – усмихна се сър Еймиъс. – Чух вратата отдолу да се отваря. Сър Амброуз и сър Осуалд са вече тук. Трябва да слезем да ги посрещнем.

– Какво мислиш, че е станало, сър Еймиъс? – попита Никълъс.

Шерифът сви рамене.

– Смятам, че разследването на лорд Берисфорд е разтворило някоя стара рана. Някой влиятелен човек го е заплашил, после го е убил. И Фромлих ще бъде обесен заради това.

– И какво искаш ти, сър Еймиъс? Тайната на Валанс ли? Шерифът се разсмя и потупа родственика си по рамото.

– Разбира се. Но ти ще защитаваш Фромлих. Може би ще успееш да го спасиш. Може би ще открием истинския убиец. Ако откриеш тайната на старата кралица, ще спечелиш вечната благодарност на Негово величество краля, да не споменаваме за моята. А...

– А може би, сър Еймиъс – бързо го прекъсна Чърк, – ще ме убият.

– Да, Никълъс, възможно е да стане и така.

Слязоха долу в уютната приемна. В камината гореше огън от борови пънове. Скейтлок седеше на столче до огъня, а Хобдън се бе облегнал на квадратната маса и гледаше с любопитство многоцветния гоблен, изобразяващ как Марс преследва Венера. Дватама мъже край него нервничеха, едва прикривайки гнева си, че са ги извикали и накарали да чакат. Когато Петри и Чърк влязоха, те се изправиха. Също като Хобдън,

и те бяха облечени в дългите, строги одежди на градски съветници, но техните бяха от скъп плат, обшити с широки ивици хермелин. На шиите им висяха тежки сребърни вериги, символ на сана им. Петри пристъпи напред с протегнати ръце.

– Сър Роджър, благодаря, че почака с нашите гости. Предложи им ли вино?

– Те отказаха – отвърна Хобдън.

Двамата съветници хладно се ръкуваха със сър Еймиъс и кимнаха на Чърк, когато шерифът го представи. Сър Амброуз беше висок и ъгловат, с изпит, нездрав цвят на лицето. Очите му почти се губеха в бялата, подпухнала плът на лицето. Имаше проскубана черна брада, която не подхождаше на мазната му сива коса. Сър Осуалд беше дребен, закръглен и напълно плешив. Бузите му бяха дебели и гладко избръснати. С острия си нос, тънки устни и кичурчета косми, които стърчаха иззад щръкналите му уши, той напомняше на Никълъс за малко дебело прасенце. Никой не обърна внимание на Скейтлок, Петри покани всички да седнат и щракна с пръсти към Чърк да се присъедини към него.

После сър Еймиъс разпита двамата съветници за посещението им в „Сейнт Бартольмю“, но показанията им съвпадаха точно – прекалено точно, помисли си Никълъс – с онова, което му беше разказал шерифът.

– Вече казахме всичко това на Берисфорд – оплака се Венър.

После сър Еймиъс ги попита къде са били в деня, когато изчезна Берисфорд и в четвъртъка, когато беше намерен трупът му. Сърдити и надути от чувство за собствена значимост, те измърмориха отговорите си и застинаха в надменно мълчание. Сър Еймиъс въздъхна и ги освободи. Двамата хвърлиха на Чърк презрителен поглед и с широки крачки излязоха от стаята. Сър Роджър разтвори ръце, сви рамене и ги последва. Петри чу стъпките им да заглъхват по коридора и шума от отварянето и затварянето на входната врата.

– Какво мислиш, Никълъс?

– Смъртта на Валанс остава загадка, но първо трябва да си изясним смъртта на Берисфорд. Сигурен ли си, че съветниците са били там, където казаха, в съботата, когато той изчезна, и в четвъртъка, когато беше открит?

Петри се протегна и мускулите на гърба му се очертаха.

– Да, Никълъс, сигурен съм, както и за сър Роджър Хобдън. В събота и четвъртък и тримата са били в големите си домове на Странд. Всеки от тях има армия подчинени, които ще се закълнат в това. Не са ги виждали навън, слугите не са им носили ботушите, шапките или

наметалата, нито са оседлавали конете им.

– Може би участват в заговор за разкриване тайната на Валанс.

– Съмнявам се – каза сър Еймиъс. – Сър Роджър може да е приятел на съветниците, но не знае нищо за Валанс и не познава Берисфорд. – Шерифът играеше с пръстена на ръката си. – И какво биха се надявали да спечелят от подобен заговор? Те ме придружиха в „Сейнт Бартольмя“ само като официални свидетели. Да, може би са били заинтригувани, но контактът им с Берисфорд щеше да бъде забелязан. Във всеки голям дом има по някой слуга, готов да продаде господаря си за тридесет сребърника. Не, сигурен съм, че нито Венър, нито Купър, нито сър Роджър, когото включвам само защото днес беше тук, имат пръст в убийството на лорд Берисфорд.

Сър Еймиъс рязко се обърна към огнището, пред което Скейтлок беше коленичил мрачно.

– Мастър Скейтлок, добре ли си? Слугата едва вдигна глава.

– Браво! – саркастично каза сър Еймиъс. – Ако срещнеш Кристофър Ратолиър, предай му много поздрави.

Скейтлок извърна лице, но Никълъс го видя да трепва, сякаш го бяха ударили. Сър Еймиъс отново се обърна към Никълъс.

– Знаеш какво да правиш, родственико. Ще защитаваш Фромлих и ще се опиташ да разкриеш тези загадки. – Той остро се засмя. – Макар че един Бог знае откъде ще започнеш.

– Може би Фромлих ще попълни липсващите парченца от този гениален договор – каза Никълъс.

Петри сви рамене и тропна с крак. Никълъс осъзна, че посещението бе приключило. Той взе наметката си, направи знак на Скейтлок да го последва и двамата се сбогуваха. Навън започваше да се мръква. Децата тичаха и скачаха с фенери в ръце и напомняха на светулки в мрака. Група пийнали младежи, току-що излезли от някоя кръчма, ревяха мръсна песен, без да обръщат внимание на възмутените погледи на минувачите. Никълъс изчака, докато Скейтлок нае едно момче с фенер, което да върви пред тях по Странд и Флийт Стрийт. Точно преди да стигнат къщата си в Поултри, Никълъс го освободи и се обърна към прислужника си.

– Много си мълчалив, Хенри. Скейтлок извърна поглед.

– И аз като теб, господарю, мислех за онова, което чухме и видяхме, а то беше много малко. – Прислужникът почеса брадата си. – Това е заплетена работа – промърмори той.

Никълъс го сграбчи за ръката.

– И става все по-заплетена, Хенри. По дяволите да върви сър

Еймиъс с неговата потайност! А сега чуй цялата ужасна история...

В малкото таванче над старата къща на улица „Червения пор“ в Кларкънуел, лукавият Крабтрий мислеше за плъхове. Той спря, за да удовлетвори естествените си нужди в една незапалена камина, защото реши, че е твърде студено, за да слиза четири етажа, преди да се облекчи. Изруга на висок глас, когато чу скърцане и като се обърна видя две малки, покрити с черна козина телца върху масата, хрускащи парче хляб, останало от предишната вечер. Крабтрий изми ръцете си в една купа, отвори кожената си торба и извади хляб и каничка сладко бяло вино, открадната от една мръсна кръчма близо до пазара Смитфийлд.

Приседна на мръсното си легло и лакомо се нахвърли върху хляба, като хвърляше предпазлив поглед на двата плъха, които тичаха насамнатам в търсене на нови запаси. Предишната вечер се беше оказала много приятна, благодатно облекчение след негодите и вонята на затвора Маршълси, където беше прекарал една седмица заради наглото твърдение на един продавач, че е откраднал нещо от сергията му. Крабтрий се загледа в парцаливите си дрехи, още по-замърсени от престоя му в затвора.

– Вие – обърна се той към дрипите си – не подходате на образа ми на джентълмен и вредите на положението ми.

Плъховете, безчувствени към кратката му реч, бързо се спуснаха по крака на масата, за да се скрият из боклука по пода.

– Да знаеш – каза си той, – нещата се оправят.

Загледа се с любов в ръждивочервения жакет, метнат върху единствения стол в стаята. Дрехата беше станала притежание на Крабтрий по чиста случайност. На връщане към квартирата си, той беше спрял да поговори с един пекар, привързан към позорния стълб на улица „Търнър“ и като видя колко е нещастен човечецът, му даде няколко съвета.

Престори се на загрижен за този смирен труженик, който приличаше на баща му, но всъщност това си беше чисто лицемерие.

– Защо – беше попитал той пекаря – си тук?

– Съдебните пристави дойдоха и намериха в пекарната ми тенджерка, пълна с димящи испражнения, която бях донесъл от къщи и, както казах пред гилдията, възнамерявах да изхвърля на улицата.

– Мошеник! – извика Крабтрий. – Няма достатъчно тежко наказание за теб!

С тези думи той подскочи, свали жакета на пекаря и ботушите му и го остави на стълба да плаща за греховете си. Крабтрий въздъхна и се

огледа.

– Нямам какво повече да правя тук – промърмори си той.

Бързо облече новите си дрехи, излезе от къщи и се понесе по улицата, като кимаше учтиво на всеки, когото смяташе, че би могъл да изпълзва някога. Помисли си да намери Никълъс Чърк, но поклати глава. Харесваше правника, но изискванията на Чърк към личната хигиена и постоянните му критики към мошеничеството постепенно бяха накарали Крабтрий да разчита на собствените си способности.

Скоро той се умори да върви. Градът беше шумен и мръсен, улиците – ледени, а канавките – пълни с мръсотия и екскременти. Въпреки студа и мраза, вонята от каналите и отходните места дразнеше носа му. Крабтрий беше провинциалист. По-голямата част от живота си беше бродил из полята и горите на Есекс и никога нямаше да свикне с лондонската смрад. Още веднъж си помисли с копнеж за Чърк и се зачуди къде ли живее някогашният му защитник. Спря, облегна се на една стена и се опита да не обръща внимание на тропота от каруците и непрекъснатите хрипливи викове на амбулантните търговци „топъл пай“ и „топла храна“. Над него жени и деца подвикваха от отворените прозорци към хората на улицата, които познаваха. Крабтрий тръгна по една мръсна уличка, широка едва един ярд, по която нямаше място дори да мине ковчег, освен ако опечалените не го извърнеха настрани, за да го изнесат до катафалката на ъгъла.

Той наближи „Сейнт Полс“ и се отби при наемните писачи на балади и писарите, за да разбере има ли нещо ново. Като изключим трупа на лорд Берисфорд, открит на Примроуз Хил, новините бяха малко, затова Крабтрий реши да се отправи към Уестминстър. Открадна пирожка с еленово месо от една сергия, но тя вонеше ужасно и я захвърли след първата хапка. Стомахът му се присвиваше от глад. Влезе в една черква и се облегна на една колона, заслушан как свещеникът с мазна от храна уста проповядва сурово срещу удоволствията на плътта, докато една хубавичка, скромна на вид прислужница не привлече погледа му. Тя стоеше от другата страна на колоната и през останалата част от проповедта Крабтрий се опитваше да улови ръката и. Отначало момичето се смееше, но когато той стана прекалено настойчив, тя извади голяма игла от кесията си и заплаши да го надупчи, ако се опита пак. Затова той се оригна шумно и наперено излезе от черквата. В преддверието взе една наметка от закачалката, но тя беше твърде тънка, защото беше застудяло, а леденият вятър му напомни, че е гладен.

Крабтрий реши да се прибере вкъщи. Беше нащрек за

разбойниците, които изпълзяваха от мишите си дупки, когато се мръкне, за да ограбят невнимателните, макар че имаше малко неща за крадене. В най-високата част на улица „Червения пор“ просяк, опрян на чвореста тояга, махна с ръка.

– Имам тежки рани! – извика той. – Получих ги, докато се сражавах за краля! При Слуис и Креси.¹³

Просякът протегна ръка, под парцалите му кожата беше цялата в мехури и плътта сякаш беше изгоряла. Крабтрий спря и загледа в упор мъжа.

– Проклет лъжец! – измуча той. – Ти си долен измамник, фалшив герой с фалшиви рани. Знам как си ги получил. Да се чуди човек какво могат да направят с кожата негасената вар и сапунът!

Крабтрий удари човека по рамото и забеляза как сините очи внезапно станаха по-внимателни, а добре охраненото лице под тебеширения прах стана сурово и решително.

– Изкъпи се добре! – разсмя се Крабтрий. – Сложи кафява хартия, напоена с масло, върху раните си и ще се оправиш. Старият Крабтрий познава мошениците от пръв поглед!

Той продължи по тъмната улица. Чу, че бившият войник продължава да моли за подаяния зад гърба му. Сложи ръка на резето на къщната врата, после замръзна и притвори очи, усетил студена стомана да се опира в врата му.

– Обърни се, мастър Крабтрий! – чу се глас.

Той бавно се обърна. Сега просякът стоеше на два здрави крака със сопа в едната ръка, а в другата държеше дългия стилет, който Крабтрий усещаше върху врата си.

– Лъжлив войник, който се преструва на инвалид, а всъщност е убиец – подсмихна се той.

– Остави това! – отсече човекът. – Без номера! Крабтрий се вгледа внимателно, но лицето на противника му беше скрито от нахлупена качулка, затова той разпери ръце.

– Какво искаш?

– Нищо – отвърна мъжът. – Нося ти съобщение от Пазителя на Портите. Чувал ли си за него?

Кръвта на Крабтрий замръзна.

– Кой не е чувал? – заекна той.

13. При Слуис и Креси английската армия побеждава французите по вода и суша в началото на Стогодишната Война. – (Б. р.)

Смяташе се за първокласен крадец и фалшификатор, но Пазителят на Портите беше от друга класа, истински пълководец на престъпниците от подземния свят на Лондон.

– Какво иска от мен Пазителят на Портите? – изпелтечи той.

Мъжът притисна острието малко по-силно към плътта му.

– Само това – ако приятелят ти мастър Чърк те посети и те разпитва, да не му казваш нищо.

– За какво да ме разпитва?

– За Синята кожа.

Крабтрий с облекчение се усмихна.

– Нямам нищо общо с този мародер.

– Добре – каза меко мъжът. – И не се забърквай с Чърк. Сега се обърни, мастър Крабтрий, и затвори очи.

Той изпълни заповедта, опитвайки се да контролира треперенето на краката си и страха, който свиваше стомаха му.

– Направих каквото каза! – прошепна той. – Направих каквото каза! – повтори по-силно.

Когато не чу отговор, се обърна, за да установи, че тъмната улица е празна и тиха. Само в сенките на другия ѝ край отекна дълъг подигравателен смях.

ТРЕТА ГЛАВА

При завръщането си Чърк и Скейтлок откриха, че Джон вече беше прибрал сергиите, спуснал капациите и приключил с търговията за деня. Сега търговецът броеше приходите си и масата пред него беше покрита със свитъци пергамент и купчини монети. Когато минаваха, той весело им се усмихна и помахна. Близнаците бяха превърнали горещата кухня в игрище за крикет и закрещяха от удоволствие, когато Скейтлок се появи. Те го завлякоха до една пейка, като го умоляваха да довърши приказката, която беше започнал да им разказва рано сутринта. Никълъс откри Катрин в килера да приготвя сладко. Тя се усмихна, целуна брат си по бузата и набързо описа как е минал денят ѝ. После попита:

– При теб всичко наред ли е?

– Имам работа – усмихна се той. – Оказана ми беше голяма чест.

Катрин изтри ръце в престилката си и плесна с ръце от радост. После избута брат си в кухнята и го накара да разказва отново и отново за условията, които му предлага сър Еймиъс Петри. Шумът в кухнята се

засили, защото тя настояваше Скейтлок да потвърждава всичко казано от брат й. Никълъс предупреди с поглед прислужника си да не споменава нищо за задачата им. С порозовели от вълнение бузи, Катрин бързо поднесе на Никълъс и Скейтлок дълбоки чаши вино, после побърза да разкаже на Джон добрите новини. Прислужницата нареди масата за вечеря, дъските за хляб бяха остъргани, ножовете – излъскани, салфетките – сгънати, голямата сребърна солница сложена на масата и отхлупена. Джон се върна и нареди на двамата си сина да мируват, докато Никълъс още веднъж разказа за срещата си със сър Еймиъс Петри. После, на свой ред, той разказа на чираците и слугите за добрия късмет на Никълъс, докато те седяха край дългата маса и вечеряха. Никълъс прикри безпокойството си и просто стоеше там и се усмихваше любезно на комплиментите и добрите пожелания. Гледаше и как Скейтлок лакомо яде вечерята. Имаше готвено говеждо и телешко, и горещ пай с месо.

– О! – Катрин вдигна лицето си, зачервено от сервирането на топлите ястия. – Отец Томпкинс ти прати вест.

Настинал е и е в лошо настроение. Репетицията на хора се отлага с една седмица. – Тя видя разочарованието в очите на брат си. – Не се тревожи, може би другата седмица ще пеете, а освен това и в неделя.

Никълъс отвърна на усмивката й. Той с нетърпение очакваше пеещото. Музиката го успокояваше. Срещу него Скейтлок се усмихна и леко сви рамене. Джон Гоуди приключи с вечерята, доволен, че всички бяха яли и пили до насита. Близнаците четоха от Светото писание и уменията им бяха приветствани възторжено. Чърк намръщено гледаше измитите им лица, защото смяташе племенниците си за адски изчадия и тайно ги държеше под око. Бяха казани молитви, псалм 149, после по настояване на Джон, Скейтлок прочете от Книгата на Еклесиаст за достойнствата на тежкия труд. Никълъс слушаше с половин ухо. Молитвите свършиха, Джон подкара близнаците към стаята им на тавана. Катрин извика на прислужницата да й донесе сметките за подправки. Скейтлок промърмори, че има някаква среща и сложи наметката си.

– Ела, Хенри – каза Никълъс и грабна прислужника си за ръката. – Да прием още по едно.

Той взе наметалото си и преди Катрин да успее да се намеси, те изскочиха през вратата и бодро се отправиха по смрачените улици към „Свирката на шута“. Кръчмата беше гореща и претъпкана, все още пълна с търговци и всички, които не бяха достатъчно умни да се приберат у дома си. Никълъс и Хенри седнаха близо до големия огън и зачакаха кръчмарят да им поднесе големите запенени халби бира.

– Мислиш ли, че има някаква тайна? – попита Хенри внезапно.

– В кое?

– В смъртта на Берисфорд.

– Разбира се. Вече го казах. Но каква е, един Господ знае.

– Имам предвид – продължи Скейтлок, предупреден от яростния поглед на Никълъс, – че шерифът иска да ни използва като копои, подгонили скрита плячка в гората. Едва ли ще ни остави, докато не я открием.

– И ако не я открием? Скейтлок се усмихна.

– Тогава пак ще обикаляме из „Сейнт Пол“ и ще си търсим работа.

Никълъс въздъхна.

– Утре иди в къщите на сър Еймиъс, Хобдън и съветника. Разпитай внимателно прислугата.

– За какво?

– Разбери видели ли са нещо подозрително през последната седмица, особено в събота, когато Берисфорд е изчезнал, или в четвъртък, когато са открили трупа му.

Скейтлок пресуши халбата си и се наклони да стане.

– Трябва да вървя – промърмори той. Никълъс го сграбчи за китката.

– Къде, Хенри? Къде отиваш? Хайде, кажи ми! И откъде идваш? Кой е Кристофър Ратолиър? И какво правиш сам в стаята си? Защо това, което каза шерифът, те уплаши?

Скейтлок издърпа ръката си.

– Не ме стискай така – каза той. – Ти винаги задаваш въпроси. Може да съм ти слуга, но аз съм свободен човек. – Той почука слепоочието си. – Тук нямам господар. Тук съм ти равен, Никълъс Чърк.

– Така ли, Хенри? – Никълъс почувства, че се ядосва. – Наистина ли? Защо тогава не ми разкажеш всичко?

Скейтлок го погледна. Очите му горяха от гняв.

– Ако ти кажа – изсъска той, – може да не ти хареса. – Ако ти ми разкажеш за себе си, може да не хареса на мен. Помни това, господарю! – Последните думи той сякаш изплю. – Желая ти лека нощ.

Скейтлок изчезна сред мириса на застояла пот и Никълъс го проследя с празен поглед. Огледа се, вече по-спокоен и се усмихна. Може би прислужникът му беше прав – колкото повече знаеш за някого, толкова повече се разочароваш. Знаеше ли Скейтлок за тайните пороци на господаря си – чашата червен кларет, привлекателността на по-възрастните

от него жени и най-вече тръпката от хазарта, дори когато знаеш, че противникът ти е по-умен, картите – подредени и късметът – срещу теб? Правникът отново се огледа, но тази вечер нямаше възможност да прегледава – никой не играеше на карти. Оставаше му само утехата на виното. Той повика кръчмаря, поръча си нова чаша и жадно отпи. Чудеше се какво трябва да предприеме относно смъртта на Берисфорд. Какво щеше да открие? Той се прозя и осъзнавайки колко е уморен, остави чашата си недопита и отново излезе в студения нощен въздух. Група стражи преминаха край него с маршова стъпка, знамена и светилници в ръце. Тази нощ беше особено студена и нямаше изгледи времето да се промени. Намери къщата вече притихнала, Джон и Катрин се бяха прибрали в спалнята си, децата също си бяха легнали. Къщата беше почистена и пометена, огънят беше слаб и чираците по сламениците бяха също потънали в сън. Никълъс се отправи към стаята си. Катрин му беше оставила две нови свещи. Той ги запали и се огледа, наслаждавайки се на уюта на чисто преметената стая и затоплената сребърна грейка между завивките на леглото му.

Той седна на масата и разгърна доклада на съдебния следовател за смъртта на Берисфорд. Отначало имаше описание на Берисфорд – ерген, 55-годишен, с тъмни очи с тежки клепачи, голям клонест нос и жълтеникав тен. Следваха докладите, за които сър Еймиъс беше споменал – за движението на Берисфорд в петъка, преди да изчезне и показанията на свидетелите, които го бяха видели близо до „Светият покров“ във Винтри. Никълъс забеляза съвпадението – това беше много близко до мястото, където живееше Фромлих. Забеляза също, че в канавката не е имало никакъв труп преди един часа на обед в четвъртък и все пак тялото е било намерено с почти сухи дрехи именно там, четири часа по-късно.

Беше озадачен от броя на хората – местни фермери, селяни, калайджии и амбулантен търговец, – които се кълняха, че не са виждали непознат човек или каруца в района. Тогава, чудеше се той, кога е бил преместен трупа на Берисфорд и положен в канавката така, че да имитира самоубийство?

Тук бяха и клетвените показания на един писар, Питър Кранфийлд, който бил в бръснарницата във вторник, преди да открият тялото на Берисфорд. Влязъл един човек и извикал: „Намерили са лорд Берисфорд!“ „Къде?“ – попитали бръснарят и Кранфийлд. „Самоубил се е на Примроуз Хил!“ – отвърнал човекът. Свещеникът на „Свети Дънстън“ в западната част на Лондон, Одо Лайтфут, свидетелствал, че е ходил с един приятел при продавач на пергаменти в двора на „Сейнт Полс“. Лайтфут

останал пред магазина да чете, докато приятелят му бил вътре. Изведнъж един младеж с нахлупена шапка, потупал Лайтфут по рамото и попитал: „Чухте ли новините?“ „Какви новини?“ – попитал Лайтфут. „Намерили са лорд Берисфорд.“ „Къде?“ „В Лестър Фийлдс при Стената на мъртвците, нанизан на собствената си сабя.“ След това мистериозният вестител изчезнал.

Никълъс обърна специално внимание на заключенията на лекаря, Джонатан Скилард, който беше прегледал трупа.

Първо, по облеклото на Берисфорд нямало следи от кръв. „Тогава – запита се Никълъс, – да не би да е бил съблечен, убит и чак тогава облечен?“ И ако беше така, защо?

Второ, под лявото ухо на Берисфорд имало ожулено място, където сякаш е бил вързан възел.

Трето, по лицето, гърдите и стомаха на Берисфорд имало синьо-черни белези, които сочели, че е бил съблечен и бит, преди да го убият.

Четвърто, Берисфорд е бил мъртъв от дни. „Защото – пишеше в доклада на Скилард – е започнал да гние и плътта е толкова разложена, че се разпада под ножа ми.“ Тогава къде са държали трупа? И как са го пренесли до Примроуз Хил и са го оставили толкова внимателно в канавката, че никой не е забелязал?

Пето, вратът му бил счупен и така изкривен, че докторът можел да подпре брадичката на всяко от раменете му.

Шесто, имал две рани от сабя в гърдите. Едната стигала до реброто, а другата минавала през цялото тяло, сякаш убиецът е ударил два пъти, защото първият му удар е бил блокиран от костта. Още нещо, липсата на кръв показвала, че Берисфорд вече е бил мъртъв, когато са го пронизали със сабята.

Седмо, Берисфорд е бил удушен, защото лицето на трупа е било посиняло и кръвоносните съдове в очите му пълни до пръсване.

Осмо, връзката, която Берисфорд носел около врата си, липсвала.

Девето, с изключение на връзката, всички вещи на Берисфорд били у него, включително сребърни монети, следователно мотивът за убийството не е бил грабеж.

Никълъс остави доклада на съдебния лекар.

– Какво е уплашило Берисфорд толкова много? – запита се той. – Къде е бил трупа между събота и четвъртък, когато са го открили?

Загледа се в трепкащия пламък на свещта и изведнъж си спомни нещо. Разгърна отново доклада и намери описанието на черните чорапи на Берисфорд. Да, тук беше. Восък от свещ. Капки пчелен восък били

намерени върху дрехите на мъртвеца. Никълъс поклати глава. „Човек като Фромлих – размишляваше той – едва ли би могъл да притежава такива скъпи свещи. Един щавач би се радвал и на лоени свещи.“ Той леко се усмихна – подобно наблюдение едва ли би спасило Фромлих от примката на палача.

Той почука с дългите си пръсти по масата и се замисли върху другите загадки, изложени в доклада на лекаря. Кои са били тези непознати, които са знаели толкова много за мястото, където е намерен Берисфорд? И двамата са казали, че той се е самоубил, но защо единият споменал правилното място, а другият е казал Лестър Фийлдс? И показанията на лекаря бяха обърквачи. Какви бяха черните белези по гърдите и корема на Берисфорд. Защо е имал ожулено под лявото ухо? Удушен ли е бил или обесен?

Никълъс отново се върна към показанията на съдебния следовател, но това още повече обърка, вместо да изясни нещата, когато стигна до следващите точки, като например, състоянието на ботушите на Берисфорд. Били чисти и лъснати, което доказваше, че Берисфорд не е вървял из калните полета към Примроуз Хил. Значи трябва да е бил отнесен до там с кон или каруца. Но някой трябва да го е видял. Умореният мозък на Никълъс се въртеше като пумпал. Ами убиецът? Чърк леко се усмихна. Списъкът на заподозрените, помисли си той, също като в Евангелието, беше легион. Съветник ли е бил? Или Синята кожа си е разчистил сметките? Или някой друг престъпник от клоаката на лондонския подземен свят? Или загадъчният Пазител на Портите?

– Защо спря дотук, Никълъс, момчето ми? – промърмори си той. – Ами онези, които имат власт? Наистина ли кралят е искал Берисфорд да разбере истината? Имаше ли шерифът пръст в цялата история? Или пък кметът? И защо беше толкова важно Фромлих да бъде обесен?

Никълъс затвори очи. Утре, помисли си той, трябваше да посети Фромлих в килията на смъртниците в Нюгейт. Внезапно отвори очи и огледа притъмнялата стая. Ами Изабела, мъртвата кралица-майка? Беше ли споделила някаква голяма тайна с Валанс, устно или писмено? Ако беше написана, къде можеше да бъде? Защо умиращият французин беше повикал Берисфорд? Какво е искал да каже с думите „Свети Дени“? Беше ли Берисфорд по някакъв неизвестен начин свързан с тайната на мъртвата кралица? И защо кралят толкова държеше да се добере до нея?

Известно време Никълъс се вираше в мрака.

– Първо – прошепна той, – Валанс не е искал да бъде заловен жив. Тайната е била съхранена в паметта му, затова се е съпротивлявал,

уплашен да не го измъчват. Второ, кралят или по-скоро сър Еймиъс от негово име, се опитал да разкрие тайната, но не постигнал успех. Трето, запомнили са молбата на Валанс към Берисфорд, затова са му наредили да продължи търсенето им – или са се надявали да го сплашат? Четвърто, от какво е бил толкова уплашен Берисфорд? – Никълъс се почеса по главата. – Какво още? А, пето, кой е посетил Берисфорд вечерта преди да изчезне? Какво съобщение е носел? Шесто, Фромлих е жертвеното агне, но защо? Седмо, какво общо има престъпник като Пазителя на Портите с цялата работа?

Тръпка премина по гръбнака на Никълъс, имаше чувството, че навлиза в Долината на Смъртта.

Никълъс Чърк се събуди на другата сутрин. Погледна през малкия двукрил прозорец и изстена. В полумрака отвън мъглата беше плътна като пара в баня. Запали свещ и бавно започна да се облича. Около него къщата още беше тиха. Отвори вратата и се послуша, благодарейки на Бога, че близнаците още спят. Беше чул Скейтлок да се връща късно, затова реши да го остави да поспи и да се събуди с него по-късно. Препаса широкия колан, увери се, че рапирата и камата лесно излизат от ножниците си и слезе долу. Огънят в кухнята още тлееше. Една сънена прислужница нареждаше масата. Никълъс грабна малко хляб и сушено месо от килера и бързо излезе. Улиците и алеите на Чийпсайд бяха тихи и в мразовитата утрин светилниците все още горяха, а от време на време някоя факла се мяркаше из мрака. Хората, които срещаше, приличаха на призраци, те се плъзваха безшумно край него, плътно загърнати в наметките си със спуснати качулки. Повечето от тях бяха градски или съдебни служители, срещаше се и по някоя проститутка, която се прибираше подобно на прилеп в гнездото си преди да се зазори. Каруци преминаваха с тропот край него и видът им беше още по-злокобен, защото ги караха тъмни, неясни фигури. Чърк вървеше внимателно по заледената улица към мястото, където Нюгейт заплашително се извисяваше в мъглата срещу черквата „Светият покров“.

Нюгейт беше мръсен и зловонен. Огромната порта с кулички, укрепена и ужасяваща, гледаше към Сноу Хил, откъдето вътрешностите, изпражненията и кръвта от касапниците се стичаха по пълните с боклук канали към Флийт Стрийт. Никълъс спря и се загледа в шумната вятърна мелница над портата, чиято перка се въртеше бавно, за да пропусне свеж въздух – Нюгейт беше толкова тесен, че нямаше място въздухът да циркулира. Дори посред бял ден коридорите му се осветяваха с лампи.

Никълъс дръпна звънеца и след остра препирня с пазача, една странична врата се отвори. Той влезе в жилището на портиера, голяма, настлана с каменни плочи стая, мъждиво осветена и миришеца по-лошо от свинска кочина. Разпита го главният тъмничар, изпит мъж с жълтеникаво лице, облечен изцяло в черно, с мътни очи и лице, подобно на череп. Никълъс го разпозна по прякора „свещеника“. Гущеровите му очички едва потрепваха на безизразното лице, докато Никълъс обясняваше целта на посещенията си. „Свещеникът“ прегледа пълномощните, които сър Еймиъс беше подписал, кимна, щракна с пръсти и поведе Никълъс по осветените с факли коридори. Пресякоха Двора на пресата, където престъпниците, които отказваха да се разкаят, бяха премазвали под огромна, обкована с метал врата. Никълъс я зърна и стомахът му се обърна при вида на тъмночервените петна, които покриваха долната страна на тежката дървена плоча.

Преминаха през общата част, където престъпниците, мъже и жени, очакваха процесите си. Ужасяващата воня беше смесица от немити тела, лоени свещи и най-ужасната от всички миризми – на гнева и ужаса пред неизбежната смърт. Най-накрая завиха по един коридор и пазачи с черни от мръсотия лица, с униформи, които представляваха разнородна колекция от ужасни парцали, отключиха тежка врата. „Свещеникът“ поведе Никълъс по един тъмен тунел покрай решетъчните врати на килиите. Спря пред една от тях, избра ключ от пояса си, отключи я и вкара Никълъс в помещение, което не беше нищо повече от пещера. Нямахше прозорци, а две кофи, пълни с човешки изпражнения, стояха точно до вратата. Един мъж с вериги на китките и глезените, с мъка се изправи на крака. В мъждивата светлина Никълъс долови блясъка на оградени с тъмни кръгове очи, рошава коса и брада и изпито, отчаяно лице.

– Кой си ти? – дрезгаво попита мъжът.

– Никълъс Чърк, правник. А ти?

– Себастиан Фромлих.

Чърк се обърна към „свещеника“.

– Както казах – обясни той, – аз съм тук по нареждане на хора, чията власт се простира навсякъде. Искам да ми донесат свещи, най-хубавото вино и тези кофи да бъдат изнесени веднага!

Мъртвешкото лице на тъмничаря остана безизразно.

– Е, сър, чакам!

Мъжът го погледна студено.

Никълъс бръкна в кесията си и му подаде две монети. Подобие на усмивка премина по лицето на тъмничаря. Парите изчезнаха, чуха се

заповеди и няколко мърляви прислужници почистиха килията. Бяха донесени кана вино и две чаши, заедно с дебели и тежки лоени свещи в месингови свещници. Никълъс обяви, че е доволен. После, сякаш току-що се беше сетил, добави:

– Ще ми трябва и стол.

Донесоха му го. Никълъс подозрително огледа пукнатите му крака и нацепена седалка. Не възрази, защото усещаше нарастващата нервност на Фромлих, и искаше да се отърве от тъмничаря. Най-сетне килията беше опразнена и тъмничарят превъртя ключа след себе си, макар че остана пред вратата. Правникът направи знак на Фромлих да пази тишина, докато приближи стола си толкова близо до него, че всеки страничен наблюдател би помислил, че е свещеник, който се подготвя да чуе последната изповед на обвиняемия.

– Дойдох да ти помогна – каза той и видя в очите на затворника да проблясва надежда. – А повярвай ми – добави той бързо – имаш нужда от цялата помощ, която можеш да получиш. Обвинен си в убийството на лорд Стивън Берисфорд.

Мъжът тревожно кимна.

– Невинен съм! – възкликна той.

Никълъс долови лека следа от чуждестранен акцент в гласа му.

– Заплашвал ли си лорд Берисфорд? – попита той, като се наведе така, че лицето му беше само на няколко инча от това на затворника. – Искам да знам истината. – Той прочисти гърлото си. – Ако ме излъжеш дори един път, излизам отгук и те оставям на палача.

– Заплашвах го – отговори намусено Фромлих. – Берисфорд може и да беше справедлив човек, но беше много суров.

– Заплаши ли, че ще го убиеш?

– Да.

– А уби ли го?

– Не, не съм.

– Знаеш ли нещо за човек на име Валанс?

Фромлих изглеждаше озадачен и поклати глава отрицателно. Никълъс го изучаваше внимателно. Усещаше, че човекът казва истината.

– Къде беше в събота вечер?

– Коя събота?

– Миналата събота.

Сега Фромлих отклони поглед.

– Не мога да ти кажа – измънка той.

– Защо? – рязко попита Никълъс.

– Не си спомням.

– Къде беше последния четвъртък, късно следобед? Мъжът отново поклати глава.

– Не знам. Не си спомням.

Никълъс се изправи.

– Тогава, мастър Фромлих, ще те обесят и нито ти, нито аз, нито родственицата ти или дори добрият Бог в небесата могат да те спасят.

– Чакай! Правникът се обърна.

– Ще ти кажа. Но родственицата ми не трябва да знае – помоли се Фромлих. – И през двата дни, в събота и в четвъртък бях в магазина си, но бях го затворил.

– Имаш ли свидетели за това?

– И да, и не.

– Какво значи това?

Фромлих скри лице в ръцете си и тихо изхлипа, преди да вдигне обляното си в сълзи лице.

– Обещай ми – помоли той, – че няма да кажеш на никого.

– За Бога, човече, какво толкова ужасно има?

– Спомням си добре и двата дни – започна Фромлих несигурно. – В събота бях в магазина, когато видях едно красиво момиче на улицата отвън. Мастър Чърк, лицето ѝ беше като на ангел, качулката ѝ беше полуотметната и зърнах златните ѝ къдрици. Носеше зелена рокля, поръбена със снежнобял лен край шията. Беше крехка и с грациозни движения. – Фромлих облиза устни. – Личеше си, че не е проститутка. Отидох и я попитах какво търси. Тя ми отговори много мило, че иска да си купи кожа. На улицата беше студено и пусто, а макар че живея в малка къща в Бъдж Роу, имам жилище зад магазина. – Мъжът въздъхна. – Накратко казано, момичето, което каза, че името му е Луси, се забави и започна да флиртува. – Той сви рамене. – Вие познавате живота, мастър правник. Докосването доведе до целувка, а целувката до други неща. – Фромлих мрачно се загледа в тавана. – Никога не съм имал такава жена. Дрехите ѝ, чорапите, жартиерите, всичко беше от чиста коприна.

Никълъс го погледна невярващо.

– Мастър Фромлих, и ти очакваш да повярвам, че някаква скъпа куртизанка се е появила в магазина ти и без да ѝ плащаш в злато или сребро, те е забавлявала така добре?

– Има и още, мастър Чърк – отвърна кисело Фромлих. – Помолих момичето да се върне и то обеща, но ми каза, че това трябва да остане тайна, защото била държанка на стар търговец, който имал голяма къща

в Западен Чийпсайд.

– И върна ли се? Фромлих кимна.

– В четвъртък около обяд се уверих, че чиракът ми е отишъл на пазара на улица Олдгейт.

Никълъс изстена, стана и скрита стола.

– Господин Чърк – каза Фромлих, – момичето сигурно може да бъде открито.

Никълъс потърка лицето си отстрани, обърна се и се наведе над измъченото лице на затворника.

– За Бога, Фромлих, не разбираш ли? Накиснали са те. Няма да намерим Луси. Няма никакъв стар търговец в Чийпсайд. Момичето сигурно е било скъпа куртизанка. Ти казваш, че в деня, когато Берисфорд е изчезнал, си бил с хубаво момиче зад спуснатите капаци на магазина си. В четвъртък следобед, когато ще се докаже, че тялото му е било хвърлено в канавка на Примроуз Хил, ти пак си бил в магазина със същата загадъчна жена. За Бога, човече, кой ще ти повярва? Какво доказателство имаш? И – продължи Никълъс отчаяно – ако отречеш, че е имало момиче и кажеш, че си бил в магазина, обвинението ще намери свидетели и те със сигурност ще твърдят, че са те търсили в магазина, но там не е имало никого.

Фромлих падна на колене и склучи ръце.

– Мастър Чърк, моля те, помогни ми! Каквото и да съм правил, каквото и да съм казал, не съм убил съдията Берисфорд!

Никълъс седна отново на стола.

– Изправи се, Фромлих – нареди той. – За Бога, седни. Погледни ме.

Щавачът се надигна и правникът видя сълзи да се стичат по измъченото му лице.

– Имаш ли каруца? – попита Никълъс уморено.

– Да, разбира се.

Сърцето на Никълъс подскочи и той се загледа в черния каменен таван. Фромлих, заклучи той, имаше и мотив, и възможност да пренесе трупа на Берисфорд. Глупакът беше обявил намеренията си и не можеше да представи доказателства къде се е намирал нито през деня, когато Берисфорд беше изчезнал, нито за следобеда, когато беше открит трупът му.

– Можеш ли да ми помогнеш? – изхленчи Фромлих.

– Да, да – излъга Никълъс и го потупа по рамото. – Ще се върна. – Той му се усмихна. – Трябва да направя някои проучвания.

Правникът почука по вратата. „Свещеникът“ го пусна и мълчаливо го поведе по отвратителните тунели обратно през страничната врата, която затръшна зад гърба му.

– Ти ли си правникът Чърк?

Никълъс се облегна на тухлената стена. Жената, която го заговори, беше дребничка, с бяла като сняг кожа и нежни, влажни очи. Щом тя приближи, той забрави грижите си, потапяйки се в аромата на тежкия й мускусен парфюм. Наметката я обвиваше от шията чак до ръба на лъснатите й кафяви ботушки. Той забеляза златната роза от вътрешната страна на ботушките и снежнобелия лен на фустите й.

– Коя си ти? – попита той.

– Хелън Фромлих.

Тя огледа смутено тълпата пред Нюгейт – апаши, мошеници и друга измет, както и семействата на разорените и онези, които се опитваха да отидат на свиждане при любимите си хора.

– Искам да поговоря с теб за моя роднина – прошепна тя. – Но не тук.

Чърк се огледа. Разбираше неудобството на жената и разбра, че то не се дължи изцяло на неприятните хора край тях. Беше сигурен, че ги наблюдават. Погледна през улицата.

– Ето там – кимна той към мръсната кръчма „Дяволският казан“, която се намираще на ъгъла срещу черквата „Светият покров“.

Той я поведе внимателно по разкаляната улица, като избягваше каруците и конете с възлести крака, които отиваха към Смитфийд. Пред кръчмата един амбулантен търговец седеше на малък каменен парапет и предлагаше лекове за мазоли, стъклени очи за слепите и зъби от слонова кост за разбити челюсти. Група младежи, облечени в ярки цветове, с навити ръкави на жакетите, го наобиколиха, крещейки обиди към нещастника. Късите им наметки висяха небрежно през едното рамо. Когато Никълъс се опита да премине през тях, се чу шепот, подвиквания и одобрителни подсвирквания при вида на мистрес¹⁴ Фромлих.

Един от младите благородници се обърна и раздруса предизвикателно издутата предна част на панталона си. Други й пращаха целувки с начервените си в карминено устни. Ръката на Никълъс посегна към дръжката на сабята, но между него и групата се плъзна една сводница. Червената й коса беше събрана на тила, а на рамото й седеше малка маймунка с шапка със звънчета, която цапаше свлечения й корсаж. Сега

14. Архаична форма на обръщение към омъжена или неомъжена жена – (Б. р.)

младите мъже насочиха вниманието си към нея. Никълъс въздъхна с облекчение и влезе в горещата мрачна зала. Мистрес Фромлих пристъпваше зад него, затаила дъх. Седнаха на празна маса в най-отдалечения ъгъл. Жената си поръча чаша горещ ликьор, но Никълъс предпочете вино, защото стомахът му още се бунтуваше след посещението в Нюгейт.

– Ти ли си родственицата на Фромлих? Тя кимна.

– Защо искаш да ме видиш?

Той внимателно изучаваше жената, когато тя отметна качулката си и разкри буйни червени къдрици. С елегантната си дреха и внимателно гримираш лице, тя беше много апетитна. Той почувства тръпка на възбуда в слабините си само като я гледаше и се зачуди дали по-късно да не посети приятелката си, вдовицата Сачет, в уютната ѝ малка къщичка близо до Ийстчийп.

– Зяпаш ме, сър.

Чърк извинително се усмихна.

– Зададох ти въпрос. Нужна ли ти е помощта ми?

– Да, за да докажа невинността на моя роднина.

– Какво те кара да мислиш, че е невинен?

– Знам, че е така.

– Откъде знаеш, че съм бил при родственика ти в Нюгейт?

Тя се усмихна леко.

– Един от тъмничарите ми каза.

– И защо мислиш, че аз мога да ти помогна?

– Никой друг няма да го направи.

– Кого друг помоли за това?

– Главен съдия Попъм.

Чърк изстена. Мистрес Фромлих се беше поддала на все по-популярната практика, неодобрявана от властите, да помоли някой от кралските правници да я приеме с надеждата да му повлияе. Но Попъм, който щеше да съди Фромлих, беше червендалест грубиян, който неимоверно мразеше жените. Той издаваше смъртни присъди със същото удоволствие, с което свещеникът дава опрощение.

– И какво каза съдия Попъм? – попита Никълъс. Жената се изчерви.

– Бях в личните му покои. Предложи да ми помогне, ако... – тя млъкна.

– Ако какво?

– Ако първо му позволя... – Очите ѝ се напълниха със сълзи. – Бях принудена да се съглася.

Чърк се раздвижи на пейката. Попъм беше кавгаджия,

проницателен, но жесток и отмъстителен съдия. Веднъж беше прекъснал някакъв беден правник, защото му се сторило, че обръщението му е твърде дълго и го осъдил да бъде развеждан около Уестминстър Хол с документи, окачени на врата.

– Попъм – забеляза Никълъс – обича да унижава хората. Моят съвет е да стоиш далеч от него. Смятам, че родственикът ти е невинен. – Забеляза с радост, че на лицето на жената се изписа облекчение. – Все пак – продължи той бързо, – има и други обстоятелства и доказването на невинността му е нещо съвсем друго. Роднината ти трябва да разкаже какво е правил миналите събота и четвъртък. Но той не може да го направи, поне не в съда.

– Каж ми – трепнаха ресниците на жената, – какво се крие зад всичко това?

Никълъс отмести чашата си и се приведе над масата.

– Лорд Берисфорд изчезна миналата събота. Тялото му беше изоставено на Примроуз Хил следващия четвъртък. И за двата дни твоят роднина няма нито един свидетел, който да потвърди показанията му.

Той долови тревогата в изражението на събеседницата си.

– Има и нещо по-лошо. Всички знаят, че родственикът ти е заплашвал Берисфорд. Много хора ще свидетелстват.

– Те лъжат! – възкликна жената.

– Можеш ли да го докажеш?

– Не – прошепна тя. – Какво друго очаква моя близък?

– Бог знае – отвърна Никълъс с престорено веселие. – Но има няколко интересни въпроса, които той може да зададе, за да разколебае съдиите. Първо, съществуват сведения, които ни навеждат на мисълта, че в града се е знаело за смъртта на Берисфорд. Второ, как е могъл роднината ти да превози тялото на съдията до Примроуз Хил, без да го видят? Трето, ако мастър Фромлих, подчертавам „ако“, е убил лорд Берисфорд, защо просто не е изхвърлил трупа в реката? И накрая, ако твоят роднина е планирал смъртта на Берисфорд, неговата липса на подготовка за защита може да се окаже спасителна.

– Но все пак мислиш, че ще го обесят? Никълъс внимателно се вгледа в красивото ѝ лице.

– Да – прошепна той. – Ако не намерим други доказателства, аз се съмнявам, че ще намерим, родственикът ти ще бъде обесен.

Жената въздъхна дълбоко и се изправи.

– Мастър Чърк, направи каквото можеш. Ще имаш моята вечна благодарност. Никога няма да те забравя.

Никълъс преглътна с мъка. Хелън Фромлих стисна ръката му и като подхвана полите си, грациозно заобиколи масата и излезе.

Правникът остана загледан в нея. После поиска свещ, защото кръчмата беше тъмна, извади вече зацапания доклад на кралския следовател и отново се зарови в него. Още беше озадачен от сложните методи, които някой беше използвал, за да отвлече Берисфорд, да го измъчва, да го убие и да остави трупа на толкова необичайно място. Изглежда убиецът се беше опитал да изкопчи някаква информация от Берисфорд, а после беше уредил да обвинят Фромлих. Никълъс не се съмняваше, че убиецът на Берисфорд е платил на куртизанката, изпратена да забавлява Фромлих в магазина му. Но кой би могъл да си позволи услугите ѝ? Някой много богат и хитър човек? Някой лорд? Или Пазителят на Портите?

Никълъс се облегна на пейката. Чудеше се дали Скейтлок е свършил нещата, които му беше възложил. Той съжаляваше за спора им предишната вечер и мълчаливо си обеща да се реваншира за безбройните въпроси на своя слуга. А и постоянните безмълвни молби на Катрин. Никълъс притвори очи. Трябваше ли да прости на брат си Робърт, заедно беше спечелил сърцето на Биатрис, голямата любов на Никълъс? Трябваше ли да се върне в Норич и да се сдобри с цялото си семейство? Може би и да се установи там? След големия скандал Никълъс се беше отпуснал и остави обстоятелствата да диктуват хода на живота му. А сега и тази работа. Той не се съмняваше, че сър Еймиъс го използва. Щеше ли това да му докара повишение? Или безчестие? Или нещо по-лошо?

Никълъс се изтръгна от унеса си. Сър Еймиъс беше споменал Синята кожа и може би беше време да поразпита дали мародерът има пръст в убийството на Берисфорд. Стресна се от ръка, която стисна неговата.

– Мастър правник, помниш ли ме?

Чърк погледна надолу към дребосъка, висок не повече от метър и двацет, чиято къдрава коса обграждаше съсухрено лице, покрито със силен грим. Мъжът беше облечен в евтини ярки дрехи – жакетът и панталонът му бяха от разноцветна тафта, а предната част на панталона му беше невероятно издута. Пръстите му бяха отрупани с множество евтини пръстени. Никълъс се загледа в усмихнатото лице и огромната халба, която човечето носеше в дясната си ръка.

– Разбира се, Богбийн! – Той въздъхна. – Как бих могъл да те забравя! – Кимна към халбата. – Какво правиш, пишеш ли или се къпеш?

Богбийн се засмя с плътен гърлен смях, изненадващ за такъв дребен

човек.

- Наблюдавах те – каза той. – Изглеждаш угрижен.
- Ти си много проникателен, Богбийн.
- И се досещам защо.
- Така ли?
- Един човек те наблюдаваше. Сега не е тук, но те чака отвън.
- Знаеш ли кой е?

Богбийн поклати глава. Никълъс побутна към него една монета.

– Заповядай, Богбийн. Ето ти нещо за труда. Когато си тръгна, погрижи се загадъчният преследвач да не ме последва.

Джуджето се усмихна и се отдалечи. Никълъс стана и излезе от кръчмата. Студеният въздух навън го прониза, той потрепери и тръгна към Холбърн. Усмихна се, когато чу удар и вик. Погледна бързо назад – Богбийн яростно танцуваше около една загърната в наметка фигура, просната пред вратата на кръчмата. Дребосъкът пищеше и виеше, редуваше въпросите си с цветисти ругатни и мръсни думи, докато обясняваше на падналия нещастник, че трябва да внимава повече къде стъпва.

Никълъс забърза и зави по мрачната уличка, която водеше до Уличката на бояджиите. Беше уморен и измръзнал. Спря и се зачуди дали да не се върне при Катрин и да я успокои за Робърт. Наведе се да почеше крака си, убеден, че е хванал бълхи в мръсната кръчма, и изведнъж усети полъх над дясното си ухо. Една кама с широко острие се заби дълбоко в дървената стена на къщата до него. Ужасът за миг измести умората му и той се заоглежда с широко разтворени очи.

– Когато се съмняваш – прошепна си Никълъс, – бягай! И като се уви плътно с наметката си, той хукна по улицата, като разблъскваше просящите. Тича, докато достигна Уличката на бояджиите, после бързо премина по Боуърс Роу и Флийт Стрийт, където си нае каруца. Не се успокои, докато не стигна пред една висока стара къща на Ролс Пасидж, близо до сградите на съда. Чудеше се дали нападателят му е обикновен разбойник или опитът за убийство беше свързан с престъплението, което разследваше. Кой го преследваше – шпионин на съда или някой слуга на Пазителя? Всъщност не го интересуваше. Беше му студено и беше уморен. Искаше да се скрие и да спи. Утре щеше да мисли и планира.

Той лекичко почука на вратата на къщата и когато чу стъпки по сводестия каменен коридор зад нея, тихичко измъкна камата си. Жената, която отвори, беше висока, с черна коса, в която се прокрадваха предателски сребърни нишки. Големи тъмни очи гледаха спокойно от гладкото сърцевидно лице, полуразтворените чувствени устни разкриваха

бели равни зъби. Роклята ѝ беше от тъмна тафта, с поръбени с лен маншети. Над тъмните ѝ обувки с дебели подметки се мяркаше бяла фуστα.

– Какво искаш, сър? – попита тя с широко разтворени от ужас очи.

Никълъс блъсна вратата и влезе вътре, като държеше камата до пищната гръд на жената. Тя отстъпи.

– Какво искаш? Имам само малко сребро.

– Искam теб.

– О, сър, моля те! Никълъс приближи камата.

– Нямах друг избор.

Жената отстъпи и притисна ръка до устните си.

– Ти си ме наблюдавал – прошепна тя. – Прислужницата ми я няма.

Прислужникът е за покупки.

Никълъс чу звук от стаята в края на коридора, усмихна се и поклати глава.

– Мисля, че лъжеш. Затова тръгвай по стълбите и по-тихо.

Като протестираше тихо, жената въведе Никълъс в просторна спалня, за чийто уют допринасяха плътните разноцветни гоблени по стените. Малки килимчета покриваха дървения под, а дъбовите мебели блестяха от отражението на огъня, който весело гореше в камината. Никълъс побутна жената към голямото легло с балдахин, поръбени със златно възглавници и тежката зелена кувертюра.

– Какво правиш, сър? – извика тя.

Никълъс седна на леглото, без да изпуска камата.

– Съблечи се! – нареди той.

– Не, сър, няма да го направя!

– Съблечи се! – изръмжа той.

Жената бавно разкопча колана и копчетата на роклята си и я свлече.

– Всичко! – нареди Никълъс и остана доволен, едва когато пищното тяло на жената, сякаш издялано от мрамор, блесна в кръга от тъмна тафта.

– Ела тук – каза правникът с надебелял глас.

Тя бавно отиде при него, като прикриваше гърдите си с ръце.

– Пусни си косата!

Ръцете на жената се вдигнаха и издърпаха сребърния гребен, така че тъмните ѝ кичури паднаха като воал върху раменете ѝ. Никълъс се изправи и я прегърна, притискайки мекото ѝ тяло.

– Мистрес Сачет – промърмори той през парфюмираните ѝ къдрици. – Много ми липсваше.

Ръцете на жената обгърнаха врата му и тя се усмихна палаво.

– Никълъс – прошепна тя, – и ти ми липсваше! Последния път се беше напил и пееше любовни песни отвън. – Жената се разсмя. – А сега какво?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

После Никълъс лежеше на една страна, загледан в тъмнината, заслушан в тихото дишане на жената до себе си. Навън вятърът се беше засилил, блъскаше по прозорците и караше старите греди да скърцат и стенат. Никълъс се усмихна като си помисли за вдовицата Сачет и утехата на нейното топло, пухкаво тяло. Познаваше я, откакто беше дрипав студент в „Пегас“ и се мъчеше с трудните закони на английското право. Бяха станали любовници и близки приятели. За него тя беше най-безкористния човек, когото познаваше – не искаше нищо, освен приятелство. Той винаги се шегуваше, че когато стане канцлер, тя ще стане най-издигнатата дама в съда. Никълъс се размърда, когато камбаната на „Св. Етълред“ би за вечерня, и тихичко стана. Целуна спящата жена, облече се и безшумно слезе по стълбите. Излезе на улицата и предпазливо се огледа. Знаеше, че е в опасност и в този момент почувства собствената си слабост. Както винаги, не искаше да застане лице в лице с основния проблем – нямаше никакво обяснение за убийството на Берисфорд и в ума си все още отказваше да приеме, че собственият му живот е застрашен.

Като се движеше в сенките, той се запъти обратно през тихите улички. Тъкмо щеше да завие зад един ъгъл, когато потръпна от страх – от мрака изскочи една фигура и му препречи пътя.

– Спокойно, господарю! – пропя веселият глас на Скейтлок.

– За Бога! – изръмжа Никълъс. – Трябва ли да се промъкваш като крадец в нощта!

Скейтлок се усмихна, забравил острите думи от предишната вечер.

– Липсваше ми, господарю!

В употребата на тази дума Скейтлок влагаше лека ирония.

– Името ми е Никълъс – възрази Чърк, – а освен това преди малко хвърлиха нож по мен.

Скейтлок изведнъж се намръщи и се приближи. Долови уханието на жена, но забрави за заяжданията си. На слабата светлина лицето на Никълъс изглеждаше призрачно бледо и изпито.

– В къщата няма спокойствие – каза Скейтлок. – Господарката Катрин е обявила война на близнаците. Дори господарят Джон се е скрил.

Той побутна Никълъс по улицата и го вкара в малка кръчма.

– Значи са те нападнали? – попита прислужникът, докато внимателно настани господаря си на един стол и придърпа още един към него. – Някой разбойник ли беше или е нещо свързано със смъртта на Берисфорд? Защото имам новини за нея.

Чърк отпи от виното, което Скейтлок поръча, после потърка очи.

– Всичко е свързано – каза той, – всеки може да е хвърлил ножа – убиец, изпратен Бог знае от кого. – Той принудено се усмихна. – А какви са твоите новини?

– Фромлих е мъртъв – отвърна простичко Скейтлок, – както и родственицата му.

Чашата падна от ръката на Никълъс. Той почувства, че се олюлява и се хвана за масата.

– Как е възможно?

– Преди час дойде съобщение от сър Еймиъс Петри. Фромлих бил посетен в затвора от един монах, възрастен мъж, който казал, че е изпратен от теб да даде утеха на Фромлих. Очевидно е подкупил тъмничаря да донесе вино. Поговорили малко и когато си тръгнал, Фромлих бил жив.

После, когато тъмничарите разнасяли храна, открили щавача мъртъв в килията му. Отровата в чашата му за вино е можела да убие и кон.

– Не съм изпращал никакъв монах.

– Разбира се!

– Кога е станало това?

– Около четири часа. Час по-късно, според свидетели, мистрес Фромлих била посетена в къщата си на улица Кендълуик от възрастна дама, която казала, че носи съобщение и подарък от теб. Малко след като старицата си тръгнала, един съсед се отбил и забелязал, че изпод вратата на мистрес Фромлих се стича кръв. – Скейтлок въздъхна. – Вратата е била разбита. Жената била намерена отпусната на един стол и гърлото ѝ било прерязано от ухо до ухо. – Той взе чашата си и отпи. – Кой би искал да убие един беден затворник, който вероятно нищо друго не е направил, освен че наругал Берисфорд, и застаряла мома, само защото е роднина на Фромлих?

Никълъс рязко се изправи на стола.

– Какво има, господарю? – попита тревожно Скейтлок.

– Фромлих!

– Какво за нея?

– Каза, че е застаряла мома?

– Така я описа сър Еймиъс – като доста стара и твърде глуха.

Той видя как цветът изчезна от лицето на правника.

– Срегнах една жена пред Нюгейт днес – заекна Никълъс, – която твърдеше, че е роднината на Фромлих. Беше млада и много хубава. – Той скри лице в ръцете си. – Бог да те пази, Никълъс Чърк, ти си глупак! – възкликна правникът. – Фромлих ми каза, че в деня, когато изчезнал Берисфорд, и на следващия четвъртък, когато тялото му било открито, се забавлявал в магазина си с млада куртизанка. Жената, която срещнах пред Нюгейт, вероятно е била точно тя, само че този път се престори, че е родственицата на Фромлих. Казах й всичко, което знаех. – Никълъс изскърца със зъби. – Бях толкова сигурен – въздъхна той. – Изигра ролята си много убедително.

Скейтлок се приведе и потупа господаря си по рамото.

– Това поне доказва едно. Жената, която е била с Фромлих и жената, която те е излъгала тази сутрин, е една и съща изкусна куртизанка. Само Пазителят на Портите може да организира подобна измама. Ergo¹⁵, той трябва да е замесен в смъртта на Берисфорд.

Quod est demonstrandum.¹⁶

Чърк се взря в чашата си.

– Прав си – изстена той. – И двамата Фромлих са били използвани. Когато вече не им трябвали, са ги убили, за да не би той да избегне примката на палача. Нещастната му родственица е умряла, за да прикрият измамата от тази сутрин и да ме предупредят, че Пазителят владее този град.

– Научих още неща – обяви Скейтлок.

– И какви са те?

– Двамата съветници и сър Еймиъс Петри имат големи къщи на Странд. Венър и Купър са женени. Петри е вдовец – жена му починала преди няколко години от неизлечима болест. – Скейтлок въздъхна. – И тримата са много богати – къщите им са на по три-четири етажа и имат градини, които стигат чак до Темза. Поговорих си с прислугата им, с конярите и прислужници от близките кръчми. – Скейтлок се усмихна. – Пих малко и научих много. И Венър, и Купър са били в Сейнт Олбънс¹⁷ в съботата, когато е изчезнал Берисфорд.

15. Следователно (лат.) – (Б. р.)

16. Коего подлежи на доказване (лат.) – (Б. р.)

17. Градчето Сейнт Олбънс се намира на около 32 км. от Лондон – (Б. р.)

- А Петри?
- Бил е в съда цял ден. Говорих с коняря му, а и с писаря.
- Сигурен ли си?
- Както, че се дя тук.
- А в четвъртъка, когато тялото на Берисфорд е било открито?

– Всички обядвали в една кръчма – „Широкия меч“ на Фелтоп Лейн, близо до Странд. Върнали се доста подпийнали. Едва можели да вдигат чашите, камо ли да пренесат труп през Сейнт Джон'с Ууд до Примроуз Хил.

Скейтлок се взря в чашата си.

– Господарю – продължи той меко, – съжалявам, че снощи се скарахме.

Никълъс се усмихна и сви рамене.

– Не, Хенри, аз съжалявам. Любопитен съм като всички правници. Твоите тайни са си твои тайни, макар че все още съм любопитен. – Той видя в очите на слугата му да проблясва гняв и бързо продължи: – *No quieta non movere* – да не разлайваме кучетата.

Скейтлок си пое дълбоко дъх.

– А сега накъде, господарю? Никълъс се усмихна:

– Не знам, но да прием за истината и за приятелството! Доста покъсно, отколкото възнамерявах, Никълъс и Скейтлок излязоха със залитане от кръчмата, забравили всичките си проблеми, докато се клатушкаха към къщи и се опитваха да изпеят новия мадригал, който отец Томкинс им беше дал. Бяха забравили за Катрин, но тя не ги беше забравила. Седеше в кухнята с очи, блеснали от гняв и загледа в упор двамата олюляващи се мъже, прегърнати през рамо, докато примигваха неразбиращо срещу нея.

– Воните на вино! – изкрещя Катрин. – Скитате до късно из града. Не знам къде сте. Връщате се вкъщи по никое време. – Тя попи сълзите си с кърпа. – А аз, сестра ти, съм се поболяла от притеснение.

Скейтлок се опита да се намеси, но Катрин изля целия си гняв върху него.

– А ти, господинчо – сонна се тя, – си затваряй устата!

Скейтлок направи гримаса и бързо отстъпи назад. Никълъс се опита да се оттегли към спалнята си. Макар да беше напоен с червен кларет и добро настроение, Никълъс познаваше сестра си. Обикновено кротка, сега тя се нахвърляше върху него като атакуващ военен кораб. Най-после той седна до огнището и Скейтлок го последва като сянка, докато Катрин му изнесе обвинителна лекция за това, което не е наред.

Защо не се сдобрил с брат си Робърт? Да, Биатрис се омъжила за Робърт, но това ли е краят на света? Няма ли друга риба в морето?

– Не обичам риба – направи грешката да се обади Никълъс. Катрин тропна от яд.

– Ти си невъзможен! – отсече тя. – Абсолютно невъзможен.

И излезе от стаята.

Усмехнат мило, Никълъс помахаше след нея за лека нощ. Когато се огледа, видя, че Скейтлок вече спи дълбоко.

– Добра идея – промърмори той на себе си. Настани се по-удобно на стола и потъна в пиянски сън.

На другата сутрин и двамата се пробудиха измръзнали, гладни, с главоболие и гузни. С изключение на няколко мрачни погледа и неясни подмятания колко са глупави мъжете, Катрин ги остави на мира. Никълъс и Скейтлок изскочиха от къщата като ученици, които бягат от час. Те дори не посмяха да се погледнат, докато не завиха зад ъгъла и влязоха в една бръснарница, където избухнаха в бурен смях, докато изненаданият бръснар подстригваше косите и брадите им. След това тръгнаха из Чийпсайд и влязоха в една кръчма на Флийт Стрийт, за да закусят.

– Каж ми – попита Чърк, като си спомни разговора им миналата вечер. – Къде си научил онази латинска фраза, quod est demonstrandum?

– В училище.

– В кое училище? Скейтлок се почеса по носа.

– Пак започваш, господарю. Ти имаш своите тайни, а аз – моите.

– Благодарение на тирадата на сестра ми снощи, не ми останаха много.

Скейтлок се засмя.

– Значи любимата те е оставила заради по-големия ти брат. Какво толкова тайно има в това? Братята се карат още от времето на Каин и Авел. Има по-мрачни тайни и по-големи загадки, включително – добави Скейтлок горчиво – смъртта на Берисфорд. Любимият ти господар, сър Еймиъс Петри ще иска да му дадеш отчет.

Никълъс извади руло пергамент от кожената торба, която носеше под наметката си и поиска перо и мастилница от ханджията.

– Добре, скъпи Скейтлок, да видим с какво разполагаме досега. – Той започна да пише:

Първа точка – имаме мъртъв съдия, но кой и кога го е убил, е загадка. Същото може да се каже и за начина, по който тялото на Берисфорд, напълно сухо, е било открито в канавка край Лондон.

Втора точка – Фромлих и родственицата му също са убити.

Трето, един френски оръженосец, Валанс, бил смъртно ранен, докато се опитвал да избяга на борда на венецианска галера. В предсмъртния си час той повтаря само: „Свети Дени! Свети Дени знае всичко!“

Четвърто, Валанс е знаел някаква тайна, поверена му от мъртвата кралица Изабела. Каква е била тази тайна? Какво общо има Берисфорд с нея?

Пето, кралят, с помощта на сър Еймиъс Петри, иска да разкрие тази тайна.

Шесто, същото иска и кралят на лондонския подземен свят, Пазителят на Портите. Защо? За да изнудва Короната? Пазителят на Портите ли е виновен за последното нападение над мен?

По въпроса с убийството на Фромлих, Пазителят ли е изпратил жената, която ме пресрещна пред Нюгейт? Дали е използвал мародера Синята кожа да убие Берисфорд?

Никълъс изучаваше онова, което беше написал, после вдигна поглед към Скейтлок.

– И сега накъде?

– Може да посетим Мозби, писарят на мъртвия съдия.

– Може – съгласи се Никълъс. – Но той вероятно е казал на властите всичко, което знае. Съмнявам се, че човек като Берисфорд би се доверил на обикновен слуга.

– Къде може да отидем тогава? – попита Скейтлок.

– Застанали сме на кръстопът – заключи Чърк. – Може да пренебрегнем смъртта на Берисфорд и да се опитаме да разкрием тайната, която е знаел Валанс. Може да се бием с Пазителя на Портите на негова територия. Но за да го направим, ни е нужен човек, който познава тайните алеи и улички на Лондон. – Той се усмихна. – А кой може да е по-добър от онзи хитрец Крабтрий?

– Кой? – попита Скейтлок.

– Ще видиш. Е, Скейтлок, накъде да поемем?

– Какво ще кажеш да се върнем в Нюгейт и да разпитаме за убиената на Фромлих или обстоятелствата около смъртта на родственицата му?

Никълъс поклати глава.

– Едва ли ще има някаква полза от това. Както ти казах снощи, двамата Фромлих са били убити от професионален убиец. Няма да узнаем нищо в Нюгейт.

– Да идем до Примроуз Хил? – предложи Скейтлок.

– Да видим канавката, в която е лежал трупът? Какво ще ни каже това? Не, не! – Никълъс започна да разчиства късчетата пергамент. –

Това, което трябва да направим, Скейтлок, е да посетим едно място, което досега не сме споменавали в разговорите си – гроба на кралица Изабела в „Грейфрайърс“.

Те излязоха от кръчмата и тръгнаха през Чийпсайд. Кварталът беше пълен с каруци, чиито каруцари удряха с камшици конете. Дебели, надути търговци се разминаваха и поздравяваха с пискливи гласове. Благородници, току-що излезли от кръчмата с празни глави и празни кеши, се промушваха през тълпата.

– Направи път! – излая един от тях на Никълъс. Правникът огледа мускулестия, добре облечен грубиян.

Лицето на мъжа беше зачервено от пиенето, очите му бяха кръвясали. Никълъс сви рамене и се промъкна край него, като го срита в пищялите, преди да изчезне със Скейтлок в тълпата. Тръгнаха по Флийт Стрийт, като се движеха близо до стените на къщите и си пробиваха път край чираците, които викаха: „Скумрия, скумрия, шест за пени!“

Вонята на развалена риба свиваше стомасите им, а когато завиха зад ъгъла, Никълъс видя стражите да бутат една жена към високия, пропит с кръв, позорен стълб в средата на Фиш Стрийт. Те оковаха ръцете ѝ и я съблякоха до кръста. Енорийският пристав започна да я налага с кожения бич и върху белия ѝ гръб се кръстосаха кървави резки. Събра се малка тълпа. Никълъс понечи да продължи – в края на краищата това не го засягаше. Той отвърна поглед, когато проститутката започна да плаче и пици.

– Тя има деца – прошепна Скейтлок.

Никълъс се обърна и видя двете раздърпани, подобни на скелети, деца, сгушени едно в друго като уплашени кученца, с огромни тъмни очи на изпитите, бледи лица. Зад тях Никълъс забеляза просяк, облечен в дрипи и намазано със сажди лице. Никълъс не му обърна внимание, докато не видя, че човекът го наблюдава със студен, пресметлив поглед. Никълъс потръпна – отново го следяха.

Проститутката беше отметнала глава от болка, докато биячът продължаваше да я налага. Най-накрая той спря и обърна потното си, загоряло лице към малката тълпа, за да приеме аплодисментите ѝ за добре свършената работа. После освободи проститутката, която застана с наведена глава и ръце, скръстени на гърдите. Без да слуша приглушените протести на Скейтлок, Никълъс щеше да продължи напред, когато приставът презрително бльсна проститутката. С отвращение Чърк се обърна към него и премачка с ток пръстите на краката му. Човекът изпищя и очите му се насълзиха от болка.

– Нарочно го направи! – изстена приставът.

– В такъв случай – каза усмихнат Никълъс – се извинявам. Мъжът се опита да го хване, но правникът го отблъсна и умишлено го насочи към просяка. Двамата мъже се строполиха на земята. Тълпата, непостоянна както винаги, ги обгради, за да рита и двамата. Никълъс намигна на уличницата, сложи монета в ръката ѝ и забърза по Фиш Стрийт.

– Защо го направи? – попита задъхано Скейтлок, когато го настигна.

– Първо не обичам пристави. Второ, не обичам да гледам как бичуват жени. Трето, не обичам да ме следят.

– Следили ли са те? Кой?

– Мъж, който се преструваше на просяк. Сега се бие с пристава.

Тръгнаха по Картър Лейн, където грамадата на „Сейнт Пол'с“ се надвеси над тях. В откритото пространство пред катедралата имаше зимен панаир – с гостилници, палатки, бръснарници и навеси-пивници. Цареше оживена търговия. Чираците, приключили с утринната си работа и въоръжени с тояги, преследваха една кост от пищял по обширното ледено пространство. Никълъс и Скейтлок заобиколиха тълпата. Един пияница се олюляваше край тях, следван по петите от куче. Старица, молеща за милостиня, забърза срещу тях. Избягнаха я и влязоха на територията на Грейфрайърс през малка странична врата. Един послушник, който спря да ги попита по каква работа са дошли, ги заведе до черквата, която се намираще вдясно от монашеската обител.

– В момента няма служба – каза той. – Абатът няма да възрази.

Никълъс му благодари и отвори вратата. Заедно със Скейтлок влязоха през ухаешото на тамян преддверие в църквата. Намериха се в продълговат мрачен неф с кръгли тумбести колони, които го отделяха от молитвените пейки. Преминаха през кораба, преминаха покрай разпятието и коленичиха пред централния олтар. После Никълъс поведе Скейтлок към параклиса на Богородица, който се намираще вляво.

– Не знаех, че ти е известно къде е погребана Изабела – прошепна Скейтлок.

Никълъс се усмихна и посочи дългия, изящно резбован саркофаг от пърбекски мрамор.

– Могъщите господари на света, Скейтлок, винаги обичат да ги погребват в някое свято място. Нали казват, че душата напуска тялото доста след смъртта. Когато това стане, започва ужасна битка между ангелите и дяволите за душата на мъртвеца. Ако човек е заровен на свято място, демоните не могат да проникнат там и душата отлита право при

Бога. – Той се усмихна. – Е, поне те така мислят.

Скейтлок се отдалечи, за да огледа мястото, а Чърк се загледа назад към украсените ложи, където монасите пееха църковните химни. Макар и посветила се на бедност, съгласно заветите на свети Франциск, францисканската църква вече започваше да бъде покровителствана и предпочитана от богатите. Олтарът беше от чист мрамор, а лампата беше позлатена. На голите стени художници бяха нарисували великолепни сцени в прекрасна гама от цветове. В абсидата, зад централния олтар, една фреска в синьо, зелено и кафявочервено изобразяваше Давид с лирата си как пее химни, а до него – златен лъв, символът на свети Марко, обърнат към фигурата на Христос във величие. Върху купола голяма картина на света Катерина показваше как колелото, на което е била измъчвана, се чупи и летящите парчета пронизват езичниците, които я измъчват. Стените на параклиса бяха изрисувани също със сцени от Страстите и живота на свети Кристофър. Никълъс се загледа в нежното мраморно лице на Девата, държаща младенеца Христос, а после към огромния саркофаг, който се издигаше над мястото, където беше погребана на кралица Изабела.

– В другия параклис има кралски саркофази – прошепна Скейтлок, когато се върна. – Но не виждам нищо необикновено, а ти?

Никълъс изучаваше саркофага на Изабела. Мраморната статуя върху него изобразяваше жена, облечена като монахиня. Но над расото носеше корона, а в сплетените ръце държеше скиптър, украсен с лилии. Лицето на кралицата излъчваше покой, чувствените устни и леко дръпнатите затворени очи придаваха на чертите ѝ нещо мавританско.

– Какво се е случило? – попита Чърк. – Каква ужасна тайна криеш?

Той огледа страните на саркофага. От една страна имаше щитове, носещи гербовете на Англия, Франция и Навара. От другата беше изобразена душата на мъртвата кралица като мъничка, гола фигура, носена от ангели в небесата. От двете страни на надгробната скулптура бяха скулптирани странни зверове и ангели, коленичили в молитва, държаха малки хералдически щитове.

Скейтлок и Никълъс обиколиха саркофага.

– Кралят е оказал на майка си пълни почести – отбеляза Скейтлок, като се облегна на мрамора.

– Лесно е да почиташ мъртвите! – изгърмя някакъв глас. Никълъс се обърна стреснат. Скейтлок полуизвади камата си.

– Лесно е да почиташ мъртвите! – повтори гласът приглушено и думите отекнаха из празната черква.

Никълъс погледна към премигващата олтарна лампа и замръзна, като дишаше дълбоко, за да овладее паниката си. Видение ли имаше? Или някой се криеше в черквата?

– Кой си ти? – извика той.

– Аз съм жив мъртвец – отвърна гласът.

– Идва откъм стената – прошепна Скейтлок и посочи нещо, което приличаше на подпорна колона, близо до входа за параклиса на Богородица.

Чърк отиде натам и видя, че в нея има дървена врата. Вдигна поглед и видя нечий очи да се взират в него през една дупка по-горе.

– Кой си ти? – попита той.

– Казвам се Едмънд. Аз съм отшелник, обрекъл живота си на покаяние. Добрите братя ме хранят, а аз гледам Божия олтар и се моля и поста за опрощението на греховете си.

– Какви грехове? – попита Никълъс любопитно.

– Преди много години – отвърна отшелникът с далечен, приглушен глас – убих брат си по време на лов. Божият ангел ме преследваше, на челото ми беше изписан знакът на Каин. Затова ще прекарам остатъка от живота си в покаяние.

Скейтлок се приближи и застана до Чърк, загледан в стената.

– Чувал съм за такива места, но не бях виждал нито едно – прошепна той.

Никълъс каза:

– Във всяка църква има такова място – малка килия, издълбана в стената, където някой свят мъж или жена може да прекара живота си в молитви. – Той посочи дупката, откъдето идваше гласът. – Наричат я „Дупката на прокажените“. През нея отшелникът може да види как се отслужва литургията на централния олтар.

– Точно така – дочу се гласът на Едмънд. Никълъс се усмихна безмълвно.

– Не се усмихвай, млади човече. Може да съм стар, но зрението и слухът ми са добри.

– И какво видя и чу в деня, когато кралицата беше погребана?

– Беше най-обикновено погребение. Нощта преди заупокойната служба, кралският ковчег лежа пред главния олтар в оловната си обвивка, обграден от пурпурни свещи. Молих се за душата на бедната жена цяла нощ, борих се с Ангела на мрака. Застани пред централния олтар! Иди и виж причината за нейното нещастие!

Никълъс го послуша. Премина през параклиса на Богородица в

храма и прочете на глас думите, издълбани върху камъка пред централния олтар.

– Роджър Мортимър, граф на Марч.

– Да! – извика отшелникът. – Роджър Мортимър, любовникът на кралицата. Преди почти трийсет години бях тук, когато донесоха окървавените му, разкъсани останки от Тайбърн. Беше отслужена литургия и останките бяха погребани тук, бързо и небрежно, сякаш никога не е живял. С кралицата-майка постъпиха по същия начин.

Никълъс се върна отново при процепата.

– Какво искаш да кажеш? – попита той.

– Докараха трупа ѝ късно вечерта – отговори отшелникът. – Беше положена пред олтара и обградена със свещи, но никой не дойде на бдението.

– Никой ли? Нито синът ѝ, кралят, нито някой друг от семейството?

– Никой – отвърна мрачният глас.

– А на другата сутрин?

– Беше отслужена погребална литургия. Присъстваха само кралят и семейството му. Седяха на пейките за хора и по лицата им личеше, че биха искали да са някъде другаде. Кралят беше най-неспокоен. Той непрекъснато се оглеждаше из църквата и разговаряше със сър Еймиъс Петри, шерифа на Лондон, като непрекъснато го викаше при себе си, дори по време на проповедта на епископа.

– Нещо друго?

– Сър Еймиъс оглеждаше черквата.

– По каква причина?

Отшелникът се изкиска и от звука косата на Никълъс настръхна.

– Виждам някои неща – отвърна той. – Аз, Едмънд от Абингдън, виждам някои неща. А братята ми разказват останалото.

– И какво ти казват? – попита Скейтлок. – И откъде познаваш сър Еймиъс Петри?

– Братята ми казаха кой кой е. Казаха, че след службата кралят отказал да остане, дори за да хапне в столовата им. Той и сър Еймиъс си тръгнаха. Войниците на краля, рицарите в брони и пълно въоръжение, започнаха да търсят някого между гостите. Не можаха да го намерят, затова си тръгнаха. – Отшелникът въздъхна. – Но не е ли така винаги? Щом някой умре, бързо го забравят. Пристигнаха кралските зидари и издигнаха този саркофаг. Оттогава никой не е идвал, с изключение на вас. А, и онзи, другият.

– Кой? – попита Никълъс.

– Висок, слаб мъж, който постоянно си бършеше носа с кърпа. Когато застана пред саркофага, го попитах какво търси. Отвърна ми, че е лорд Стивън Берисфорд, съдия, и попита дали в саркофага или в параклиса, или в самата черква има нещо, свързано със свети Дени.

– Свети Дени! – въздъхна Скейтлок и погледна Никълъс.

– Свети Дени – отвърна отшелникът. – Но аз му казах, че няма. Познавам тази черква като пръстите на ръцете си. Всеки свещник, всяко кътче и пролука. Защо една английска черква ще отдава почит на французин?

Никълъс си спомни легендата за Свети Дени и се усмихна.

– Сега си вървете! – нареди отшелникът. – Оставете ме да си чета молитвите.

– Още един въпрос?

– Ако си платите.

– Какво! – възкликна Никълъс. – Божият човек взима пари?

– Да, божи човек съм, но имам голяма слабост към сиренето, особено ако е меко и мазно.

Никълъс сложи една монета на ръба на отвора, която веднага изчезна.

– Познаваш ли човек на име Валанс?

– Никога не съм чувал за него.

– Не видя ли един млад французин да присъства на бдението или на самата служба?

– Казах ти, не съм го виждал. Сега си вървете. Никълъс сви рамене и коленичи пред дарохранителницата. Малко тронаво, Скейтлок последва примера му, после заедно тръгнаха през нефа. Чърк седна на една пейка и направи знак на прислужника си да се присъедини към него. Загледа се в разпятieto, което висеше над централния олтар.

– Не разбирам нещо – прошепна той. – Изабела умира от заразна болест и е погребана набързо. Синът ѝ, кралят, е много неспокоен по време на погребалната служба. Вероятно е открил, че Валанс липсва и е наредил да го търсят – затова по време на службата постоянно е бил разсеян.

Той подухна върху премръзналите си пръсти, за да ги затопли.

– Но още две неща ме заинтригуваха. Първо, Валанс. Бил е верен служител на старата кралица. Готов е бил да пожертва живота си за нея. Защо тогава поне не е дошъл на бдението? – Чърк потри ръцете си. – Разбирам защо не е дошъл на литургията. Използвал я е, за да се измъкне, за да стигне до Куинсхайт и да се качи на венецианската галера. Но

защо не е отдал почит на господарката си?

– Още по-важно е – прекъсна го Скейтлок – защо не се е опитал да се измъкне предишната нощ, щом не е присъствал на бдението.

Никълъс сви рамене.

– Вероятно венецианската галера не е била готова да отплава. – Той прехапа устни. – Второ, лорд Стивън Берисфорд. Дошъл тук да търси свети Дени. Значи думите на умирация Валанс са нещо повече от блънуване – този светец, или по-скоро името му, може би крият ключа към тази загадка. – Въздъхна и се изправи. – Но достатъчно. Стигнахме задънена улица. Да потърсим Крабтрий. Той ще ни заведе при Синята кожа и вероятно ще ни преведе през тази плетеница от лъжи.

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Правникът прекъсна разказа си, когато Кармелитът с почервеняло от възбуда загоряло лице, скочи на крака.

– Това не е приказка! – възкликна той. – Бил съм във францисканската черква. Едмънд от Абингдън наистина беше отшелник там. И костите на Мортимър лежат пред централния олтар.

– Всички знаят това – презрително каза Монахът, като гледаше завистливо спътника си.

– Но не всеки знае – продължи Кармелитът надут, като облизваше пълните си устни – тайната на саркофага на кралицата-майка.

– За какво говориш? – попита Батската невяста, преди да скрие лицето си в дълбоката купа с кларет.

– Казвам – отсеке Кармелитът като посочи към разказвача, – че този саркофаг, както го описа нашият почтен приятел, е украсен с резба и се намира в параклиса на Богородица.

– И каква е загадката? – попита Ханджията Хари. Кармелитът седна.

– Може би не толкова загадка – отвърна той, – колкото едно голямо мълчание. Никой не идва при саркофага. Нито децата, нито внуците на Изабела някога са го посещавали. Не са четени литургии за упокой на душата ѝ.

– Защото са я мразили – каза Продавачът на индулгенции. – Той се огледа, като ровеше с пръсти из русата си коса. – Мразели са я – повтори той със силен шепот.

– И не е имало литургии? – попита Търговецът.

– Нито една – отвърна Кармелитът. – Когато бях там за последен път, бях толкова заинтригуван, че прегледах Регистъра на мъртвите. – Той млькна за по-голям ефект. – През последните десет години не е била отслужена нито една литургия.

Търговецът стана, за да напълни отново чашата си от каната вино, която Франклинът беше донесъл.

– Имам колеги, които търгували в Норфък, преди Изабела да умре – каза той. – Понякога се опитвали да влязат в замък Райзинг, но се оказало, че е невъзможно. Провинцията наоколо била пълна с кралски стрелци. Много малко хора можели да влязат вътре, а всички, които излизали, били претърсвани основно.

– Това важи и за пристанищата в Норфък – обади се Морякът.

Правникът плесна с ръце.

– Чувам какво говорите – обяви той с полуусмивка – и след малко ще стигна до това...

III част

ПЪРВА ГЛАВА

Никълъс Чърк и Скейтлок тръгнаха по улиците към вонящите коптори на квартала Алсейша около манастира Уайтфрайърз. Във въздуха се носеха сажди, деца просеха на уличните ъгли, пияни жени лежаха по алеите заедно с трупове на кучета и котки. Прасета пируваха с боклуките, струпани в канавките. Един луд продаваше невидим пергамент, а жена с буца в гърлото предлагаше да изпие галон вода и да го повърне срещу едно пени. Дори дъждовните капки, които падаха от надвисналите облаци, сякаш съдържаха сяра. С ръка на сабята Никълъс си проправи път през мошениците и разбойниците, които бродеха тук, достатъчно далеч от служителите на закона. „Въдичарите“ – мъже и жени, които пъхаха пръчки през прозорците и измъкваха с тях ценности. „Артистите“, които се преструваха, че са участвали в последната война и се обличаха като инвалиди, хленчещи колко е тъжно, че старите войници трябва да просят, за да живеят, а младежите яздят коне. Скейтлок ги погледна. Чърк му беше разказал за тях – хората, които могат да изрисуват ужасни язви и рани, дори да се преструват, че са изгубили ръка или крак, макар че вечер се прибират съвсем здрави, за да се насладят на плячката си. Той бръкна в kesията си, търсейки монета за една просякиня, която обикаляше наоколо с деца, увиснали на мръсните ѝ поли. Чърк стисна ръката му.

– Тази е от жените, които рисуват изкуствени рани по децата си и ги пращат да просят – прошепна той. – Виж и онзи! – Той посочи към мястото, където един напълно гол луд танцуваше. Басирам се, че е толкова нормален, колкото ти или аз – но престорената лудост може да е доходен начин да си изкарваш хляба.

Срещу разпръснатите сгради на кармелитския манастир, Никълъс и Скейтлок поеха по паважа през разрушената арка по улицата към мръсна кръчма. Прозорците ѝ бяха заковани с дъски, боята ѝ се лющеше, а табелата, изобразяваща пиян епископ на магаре, висеше накриво. Никълъс се вмъкна в мрака на кръчмата и огледа сбирщината разбойници, събрани там.

– Крабтрий! – извика той. – Знам, че си тук, негоднико!

Скейтлок стоеше като хипнотизиран, стъписан, че господарят му се

осмелява да отправи предизвикателство към това сборище от престъпници. Но изведнъж, сякаш от нищото, се появи един мъж. Беше облечен в пъстър жакет, панталон и ботуши в крещящ цвят. Беше роден негодник, макар лицето му, с лукави очи и вечно ухилена уста, да не беше неприятно. Черна като нощта коса обграждаше загорялото му лице и стигаше до раменете му. Усмихнат, той каза:

– Мастър Чърк, спасителю, заповядай в скромното ми жилище.

– Крабтрий – каза Никълъс, – ти си най-безочливият пройдоха под слънцето! Това е слугата ми Хенри Скейтлок.

Очите на Крабтрий, които имаха странен бледосин цвят, срещнаха тези на Скейтлок и той му протегна топла, силна ръка.

– Добре дошъл, Хенри.

Скейтлок стисна протегнатата ръка. Инстинктивно хареса човека срещу себе си.

– Елате! – Крабтрий ги покани с ръка. – Кръчмарю – изрева после той, – дай шише от най-доброто си вино и три чаши! Мастър Чърк ще плати сметката.

Той ги преведе през залата, като успокояваше тревогата или недоволството, породени от появата на двама непознати, с весела усмивка и тихи увещания. Скейтлок забеляза, че масата, която избра, беше в най-далечния край, доста отдалечена от останалите и в близост до малка задна врата. Когато седнаха, Никълъс посочи вратата.

– Навиците ти не се променят, Крабтрий. Винаги готов да побегнеш.

Крабтрий направи благочестива гримаса и разпери ръце.

– Недоразумения, мастър Чърк, недоразумения. Те ме преследват и насън и отравят живота ми.

Те млъкнаха, когато кръчмарят донесе виното и чашите. Крабтрий им сервира изтънчено и учтиво, сякаш вечеряха на голяма маса в обществено заведение на правници.

– Да ти представя мастър Крабтрий – започна Никълъс, като се усмихна на Скейтлок. – Според собствените му думи той е много онеправдан. Не е крадец, просто трудно различава своята собственост от тази на другите.

– Точно така е – пропя Крабтрий, като се облегна на стената, зарадван на това, което прие като подходящ комплимент. – Твой слуга, мастър Чърк. От време на време се изкушавах да ти стана слуга – той хвърли ослепителна усмивка на Скейтлок, – макар да виждам, че мястото е вече заето.

Никълъс рязко се приведе над масата, сграбчи Крабтрий за ръката и каза:

– Днес е ден за плащане. Дойдох да си събера дълга. Крабтрий принудено се усмихна и с лекота освободи китката си от хватката му.

– Каквото кажеш, мастър Чърк, каквото и да е.

– Знаеш ли нещо за смъртта на Берисфорд? – Нищо.

– Чувал ли си за мошеник на име Синята кожа?

– Знам името, но не и човека. Аз ограбвам живите, мастър Чърк, не мъртвите.

– Излиза, че не можеш да ни помогнеш.

– Не, мастър Чърк, не мога.

Крабтрий се изправи, прехвърли излиялото си наметало през рамо и се отправи към вратата на кръчмата, където се обърна. Лицето му се изкриви в гневна гримаса.

– Разкарай се, Чърк! – извика той. – Ще се видим в ада, преди да ти проговоря отново.

Преди Никълъс да му отговори, той беше излязъл.

– Ако днес е ден за плащане – промърмори сухо Скейтлок – ти си остана тъй беден, както и в началото, господарю.

– Млъкни, Скейтлок.

– Разбира се, господарю.

Никълъс допи на една глътка виното си и излезе в студения здрач. Беше ядосан и ако трябваше да признае, обиден, че Крабтрий толкова лесно се беше отказал от него. Скейтлок се влачеше зад него и мърмореше. Никълъс знаеше, че ругае под нос. Точно в началото на улицата, близо до входа на Уайтфрайърз, едно камъче плесна в локвата пред него.

– Не мърдай, мастър Чърк – изсъска един глас. – Не исках да те обидя, но циркът, на който присъства, беше необходим. Не, не се приближавай. Спри и се прави, че разговаряш със слугата си.

Никълъс се обърна и едва не се сблъска с изумения Скейтлок. Намигна му.

– Стой тук, Хенри – прошепна той, – сякаш разговаряме тихичко. – После се обърна и огледа улицата зад себе си. – Продължавай, Крабтрий – каза той тихо.

– Познаваш ли Пазителя на Портите? – гласът на Крабтрий беше почти недоловим.

– Чувал съм за него.

– Той е замесен в смъртта на Берисфорд.

– Откъде знаеш?

– Нямам никакви доказателства. За Бога, мастър Чърк, това не е съдебна зала, просто знам.

– Ами Синята кожа? Крабтрий тихичко изцъка.

– Иди в кръчмата „Корморанът“ – намира се на една улица близо до сградите на съда. Кръчмарят събира интересни вещи. Накарай го да ти покаже своя мавър.

– Какво е пък това?

– Ще разбереш. Сега тръгвайте, ще се видим скоро.

– Още нещо, Крабтрий.

– Какво?

– Открий каквото можеш за Берисфорд. Ще ти платя добре. Никълъс сложи ръка на рамото на Скейтлок и двамата тръгнаха. Крабтрий ги проследи с поглед и се засмя тихичко. После се облегна на опиканата стена и се загледа в потъмняващото небе.

– Не обичам да бъда заплашван – прошепна той. – Дори от Пазителя на Портите, проклет да е!

Никълъс и Скейтлок излязоха на Флийт Стрийт, където наеха факлоносец, който за едно пени ги заведе до „Корморанът“. Кръчмата беше в разнебитена четириетажна сграда. Горните етажи се издаваха толкова много навън, че сградата като че ли щеше да се строполи всеки миг. Голямата зала беше претъпкана с проститутки, сводници, апаши и мошеници – изметта на лондонския подземен свят. Те седяха край дървените маси и играеха на зарове, спореха или шумно ядяха от огромни купи вмирисано месо, сготвено с много подправки в евтина мазнина. Никой не обърна внимание на Никълъс и Скейтлок. Интересът на всички беше насочен към хазартната игра в центъра на помещението, където група комарджии, клекнали между мръсните рогозки, бяха вперили очи в заровете, които хвърляха с пукната оловна чаша.

– Господарю – прошепна Скейтлок, – огледай се. Когато го послуша, Никълъс си пое удивено дъх. Покрай стените беше наредена колекция от странни предмети. Препариран делфин имаше табела „Морско чудовище“. Огромна раковина беше описана като кула от слонова кост от изгубения Остров на Блажените. Балсамирана глава, тъмна и сбръчкана, беше, според едно парченце пергамент, главата на Голиат. Пропит с кръв, избелял флаг, в синьо и червено, бил носен от Саладин, когато превзел Йерусалим. Но централно място заемаше една фигура, поставена в сандък от олющено дърво и описана като „мавър от златните мини на Трапезунд¹⁸“.

Никълъс се приближи и я огледа. Тъмнокяфявото тяло, облечено само с препаска на слабините, беше напълно мумифицирано. Очите бяха полуотворени, а устата се придържаше от тънка метална пластина, която свързваше брадичката и гръдната кост. Яркочервен тюрбан покриваше мазната черна коса. Никълъс сбърчи нос с отвращение. Погледна внимателно раменете, където боята беше започнала да се лющи, и изпитите бузи, осеяни с тъмносини петна.

– Какво има, господарю? Заради мавъра ли е? Никълъс поклати глава.

– Пред нас са тленните останки на Синята кожа, осквернителя на гробове, обесен или убит при някоя кръчмарска свада. Тялото му е било натъпкано с билки, боядисано и изложено тук.

– С какво мога да ви бъда полезен, господа?

Зад тях кръчмарят, подобен на бъчва лой, с плешива глава с формата на луковица и мътносини очи като на стара котка, ги наблюдаваше подозрително. Никълъс плъзна монета в мазолестата му длан.

– Чувал съм за колекцията ти и дойдох да я видя лично. Този мавър е доста интересен. Откога го имаш?

Ханджията сви рамене.

– От две-три седмици, но не се продава.

– Мъдро решение. Но е тук поне от две седмици, нали?

– Да, да, защо?

Още една монета смени собственика си.

– Няма нищо, Ханджийо, тръгвам си оттук помъдрял. Никълъс, последван от отвратения Скейтлок, се обърна и напусна кръчмата по възможно най-бързия начин.

– Е – каза той, когато се намериха отвън, – научихме три неща, Хенри. Първо, Фромлих не е виновен. Второ, убиецът на Берисфорд е вероятно Пазителят на Портите. И най-накрая, Синята кожа е намерил заслуженото възмездие, дълго преди Берисфорд да бъде убит.

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Правникът млъкна и огледа притихналата кръчма.

– Мисля, че дъждът спря – каза Манастирския капелан. Той погледна към Правника и поклати глава. – Какви ужасни дела! Толкова много ужасни убийства!

– Любовта към парите е в корените на всяко зло – заприглася му Продавачът на индулгенции, като си играеше с жълтеникавата си коса.

Рицарят, седнал до камината, беше очарован от Игуменката, надвесена над малкото си кученце. Историята на Правника беше посрещната с напрегнато мълчание – тя им напомни за властта, която първите хора на страната носеха в кесиите и ножниците си.

– Продължавай! – извика Готвачът и почеса отворената язва на крака си, като още повече я раздразни.

Правникът поклати глава.

– Може би е по-добре да прекъснем за малко, щом дъждът спря.

Той остави изречението му да увисне във въздуха и поклати глава, когато слушателите му го убеждаваха да продължи. Изправи се и се уви плътно в палтото си. Пъхна палците си в поръбените с коприна джобове и излезе в градината зад кръчмата Икономът го последва.

– Трябва ли да разказваш тази история, Никълъс? – попита той, когато останаха насаме.

Правникът остана с гръб към него.

– Трябва да я разкажа – каза тихо той. – Миналата година сър Роджър Хобдън и сър Еймиъс Петри умряха. Едуард Трети също е мъртъв и аз съм освободен от клетвата си.

Икономът сви рамене и се върна в кръчмата. Правникът остана в очакване на по-леки стъпки и когато ги чу, дори не си даде труда да се обърне.

– Никълъс!

– Майко Еглантин!

– За мен ти винаги ще бъдеш Никълъс. Мислех, че за теб аз винаги ще бъда Биатрис.

Сега Правникът се обърна, разноцветните му очи бяха пълни със сълзи.

– За мен, майко Еглантин, лейди Биатрис умря преди много години. Игуменката пристъпи напред.

– В името на свети Алой!

Правникът изсумтя:

– За Бога, госпожо, остави преструвките. Говори ми на прост английски, а не на дворцовия френски, който си научила в някакъв манастир в Стратфорд. Той пристъпи напред. – Виж се само – каза меко, – храниш кучето си с печено месо и най-хубавия хляб, накиснат в мляко. Разхождаш се с красива шапчица на главата и носиш златна брошка и броеница от кехлибар! – Той избухна: – Като си помисля, че аз и брат ми Робърт, мир на праха му, се карахме за теб!

Сините очи на Игуменката се впиха в неговите.

– Робърт е мъртъв – каза тя.

– И би трябвало. Ти разби сърцето му.

– Аз те чаках. Бях сигурна, че ще се върнеш – отвърна Игуменката.

– И когато ти не дойде, все едно че се озовах в ада.

– Много странно – рязко отвърна Правникът. – Аз също бях там, но не те видях.

– Какво стана? – попита Игуменката, без да обръща внимание на обидата. Тя пристъпи напред и меките ѝ бели пръсти се впиха в китката на Правника. – Никълъс, какво се случи?

– Изслушай историята ми, госпожо. Тя отстъпи.

– Станал си жесток – прошепна. – Сърцето ти се е превърнало в камък.

Правникът кимна.

– Да, госпожо, както казва поговорката: „Ако спиш сред вълци, ще се събудиш с вой“. – Той отмести поглед, загледан как лястовичките, които гнездеха под стряхата на кръчмата, се издигаха и спускаха над лехите с билки. – Аз не съм жесток, но светът е. Както рицарят носи щит, така всеки човек трябва да защитава душата си.

Игуменката се обърна и бавно се отдалечи към кръчмата. Правникът я наблюдаваше.

– Какъв е смисълът? – прошепна той. – Какъв е смисълът да пейш, ако никой не те слуша? Или да се усмихваш, ако никой не ти отвръща.

Той тръгна по застланата с жълтеникав камък пътека, вдъхвайки аромата на мента, мащерка, розмарин, магданоз и копър, които растяха тук. В тъмнозелените дървета зад кръчмата се обади кукувица и за минута Правникът притвори очи и се превърна отново в момче. Той, Робърт и Биатрис играеха на обсипаната с цветя поляна сред шубраците, близо до руините на замъка Бигод.

– Сър!

Правникът отново не се обърна.

– Да, сър Рицарю.

– Знам, че ти знаеш.

– Така ли?

– Не съм участвал в събитията – каза Рицарят, – изпълнявах заповеди. Случило се е нещо ужасно, нали?

– Не, сър Годфри. Просто пак бяха подтискани обикновените хора, тези, които нямаха власт или покровители.

Правникът се изправи и смачка малко мента между пръстите си. После вдигна ръка, за да я помирише. Не се обърна, докато не чу, че Рицарят се връща обратно по пътеката.

После видя, че Хари Ханджията стои на вратата и го чака да се прибере.

– Пак ще вали! – извика той, като посочи небето. – Чакаме те да продължиш с историята.

Правникът погледна нагоре към облаците, които отново се събираха, за да препречат пътя на слабата слънчева светлина. Отново огледа двора. Всичко беше свежо. Събра мислите си и тръгна бавно към вратата на кръчмата. Вдиша чистия пролетен въздух и осъзна, че трябва да внимава. Ако разкажеше историята, щеше да се чувства пречистен, като че ли се е изповядал. Но той беше достатъчно проникателен, за да осъзнава, че тайната, която знае, все още е ревниво пазена от облечените във власт. Да, старият крал беше мъртъв, положен в ковчега си в Уестминстърското абатство, но синовете му бяха още живи – силни млади ястреби, кръвожадни като по-големия си брат, Едуард Черния принц, чийто труп, изгнил от сифилис, лежеше пред централния олтар в катедралата в Кентърбъри. Поклонничеството на Правника имаше за цел не само да почете гробницата на Томас Бекет, но и да се помоли за покойния крал и за злото, което беше причинил. Правникът спря, съблече палтото си и в този момент Продавачът на индулгенции, с чаша вино в тлъстата си лапа, със залитане излезе през вратата. Беше окичил главата си със зелен венец, както кичат кръчмарските врати. Червендалестото му лице беше вече мораво от изпития кларет.

Правникът с отвращение погледна червените циреи и белите пъпки, които обсипваха лицето му, лукавите му очи под гъстите черни вежди и рядката му брада, която покриваше пъпчасалото му лице.

– Много хубава история – изфъфли той. Дъхът му помирише на вино, чесън и лук.

Правникът скри отвращението си и се опита да мине край него. В

този момент Продавачът на индулгенции му препречи пътя. Добродушието беше изчезнало от дебелия му, грозно лице.

– Пазителят на Портите ти праща поздравите си – прошепна той. – Внимавай какво говориш!

IV част

ПЪРВА ГЛАВА

Никълъс и Скейтлок се облегнаха на столовете си пред огъня. Бяха свалили ботушите си и отпиваха от кларета, който Катрин им беше наляла. Тя беше на втория етаж и се опитваше да задържи децата в леглото, докато Джон се оправяше със сметките си. Никълъс се бореше със съня и размишляваше върху онова, което бяха научили. Понякога хвърляше поглед към Скейтлок и се чудеше за какво ли мисли той.

– Скейтлок – започна той, подтикнат от внезапен порив, – за какво мислиш?

Лицето на Скейтлок се изкриви от раздразнение. Той тъкмо щеше да отговори, когато на вратата силно се почука. Прислужникът въздъхна с облекчение, стана и тръгна по плочите.

– Тук ли е мастър Чърк? – прозвуча глас от тъмнината.

– Влизай, Крабтрий – извика Никълъс. – Изтрий си краката и дръж ръцете си далече от всичко скъпо. – Той протегна крак и придърпа един стол по-наблизо. – Седни тук. Ако се държиш както трябва, ще получиш нещо за ядене и пиене.

– Много си щедър, господарю, много си щедър – отвърна Крабтрий, като седна на стола между Никълъс и Скейтлок.

– Не съм ти господар! – отсече Никълъс.

– Напротив – отвърна Крабтрий и протегна ръце към пламъците. – Моля те, бъди ми господар поне до празника на архангел Михаил¹⁹. Умирам от глад.

Никълъс хвърли поглед към Скейтлок, който сви рамене.

– Защо не искаш да те виждат с нас? – попита правникът. Лицето на Крабтрий цъфна в усмивка и той заприлича на пакостлив елф.

– Имам основателни причини. Но ми дай шилинг и четвърт, няколко пенита за храна и легло, и съм изцяло твой.

– И защо да те наемам? Крабтрий протегна ръце към огъня.

– За чаша вино и парче хляб, господарю, мога да ти кажа всичко, или поне нещо за мистерията, срещу която си се изправил.

Никълъс кимна към Скейтлок, който се изправи на крака и се

19. В Англия празникът се чества на 29 септември – (Б. р.)

отправи към килера.

– Вино – извика след него Крабтрий, – най-хубавият хляб, мек и пухкав, и парче сушен бекон. Може би и ябълка?...

Скейтлок промърмори нещо неразбираемо, но се върна с всичко поръчано, освен бекона. Пъхна чинията в ръката на Крабтрий и постави пред него чаша.

– Няма бекон – изстена Крабтрий.

Никълъс вдигна изненадано очи. Катрин имаше поне три свински бута, провесени от гредите да се сушат. Скейтлок не обърна внимание на погледа му и седна, загледан в огъня.

– Разказвай, Крабтрий – заповяда Никълъс.

Но Крабтрий съсредоточено тъпчеше храната в устата си. Никълъс гледаше как чинията беше почистена и от последната троха. Крабтрий се оригна, взе чашата вино, погледна към огъня и се усмихна.

– Няма да ти разказвам история – каза той, – но ще отговоря на въпросите ти.

– Кой е Пазителят на Портите? Крабтрий отпи от чашата си.

– Един Господ знае, господарю. Всички, от бандите на юг от реката, до мошениците от Хаунслоу и Кларкънуел, се боят от него, но не знаят кой е.

– Мислех, че е кралят на подземния свят? Кралят на крадците.

– Не, не – отвърна Крабтрий. – Той е, както се описва сам, Пазител на Портите. Нито един крадец не може да влезе в Лондон без негово разрешение. Нито едно престъпление в града не се извършва без негово знание. Пазителят е много опасен човек. Ако го обидиш, съдебните пристави ще те хванат и ще те вкарат в Нюгейт. Той е като фермер, позволява реколтата от крадци да бъде изобилна, а когато реши, праща жетварите. Много хора, които са се опълчили срещу него, съжालяват за това, когато застанат на ешафода в Смитфийлд.

Скейтлок издаде неприличен звук.

– Ако не ми вярваш – каза Крабтрий – излез навън и говори с джебчиите от Алсейша или крадците край „Уайтфрайърз“.

– Но как ги контролира? – недоверчиво попита Скейтлок.

– Как се разпространяват слуховете? – отвърна му Крабтрий. – Присъствието му се усеща. И той, като Бога, има свои неведоми пътища. Не бих желал да стана обект на омразата му. – Той направи гримаса. – Вече ме предупреди да не ти помагам.

– И защо го е направил? – попита Никълъс.

– Стига, господарю, всички знаем за убийството на съдията

Берисфорд, за смъртта на Валанс, както и за внезапната кончина на Фромлих.

Никълъс измъкна камата от ножницата и леко одраска бузата на Крабтрий.

– Мастър Крабтрий, предлагам ти да ми кажеш всичко, което знаеш.

Крабтрий отпи от чашата, облиза мазните си устни и дълбоко си пое дъх.

– По-бавно! – предупреди го Никълъс.

– Старата кралица умира – започна Крабтрий. – Предава Богу дух в замъка Райзинг в Норфък. Всички скърбят и тялото е пренесено по Майл Енд Роуд, за да бъде положено близо до олтара на францисканската черква. – Той погледна Никълъс въпросително. – Знаеш ли къде е заробен любовникът и Роджър Мортимър, граф на Марч? Вратът му бил счупен в Тайбърн, защото спял с майката на краля, както и защото наредил бащата на краля, содомитът, да бъде пронизан с нажежен ръжен.

– Продължавай, Крабтрий.

– Един млад оръженосец на име Валанс, изпратен от старата кралица, се опитва да се качи на една венецианска галера. Залавят го, но той се съпротивлява и го раняват. Водят го в болницата „Сейнт Бартольмо“ в Смитфийлд, където го посещава нашият шериф, сър Еймиъс Петри, и двама съветници. Но Валанс е тежко ранен. Кръвта му изтича и той умира. Не му дават нищо срещу болките, а само просяшки гроб под тисовете край „Сейнт Бартольмо“.

– И какво друго? – попита Никълъс.

– Кралските военни кораби завардват Темза. Галерата е спряна и претърсена, но ѝ е позволено да продължи. Кеят също е претърсен основно, защото пакетът на Валанс или каквото там е носел, е изгубен. Съдия Стивън Берисфорд също посещава Валанс – било му е наредено от шерифа да разкрие каква тайна пази френският оръженосец. Няколко дни по-късно Берисфорд е открит мъртъв на Примроуз Хил и никой не знае кой го е убил. Смъртта му прилича на самоубийство, но как може човек да се съблече, да падне върху сабята си и отново да се облече, а после да отиде и да легне в канавката на Примроуз Хил?

Никълъс кимна, спомняйки си доклада на кралския следовател.

– Съдия Берисфорд е бил бит преди да го убият, а смъртта му е трябвало да прилича на самоубийство. Кажи ми, Крабтрий, кой би го направил?

– Господарю, мога да се сетя за стотина алчни типа, които в

момента гуляят в кръчмите на Съдърк и на съответната цена могат да причинят същото и на собствените си майки.

– Не, ти ми кажи, кой би го направил? – настоя Никълъс. – Някой се е наслаждавал на това – има и други начини да убиеш човек, освен да го пребиеш до смърт.

Крабтрий облиза устни.

– Знаеш кой е, нали? – Скейтлок го стисна за рамото. Крабтрий протегна мръсната си ръка.

– Мастър, дай ми шилинг.

– Никълъс притисна камата по-силно до врата му.

– Не хленчи – каза той тихо, – не ти подхожда. Наяде се и се напи.

Сега ми кажи.

– Ами обещанието ти?

– Кажи ми! Крабтрий подсмъркна.

– Уормууд!

– Кой?

– Уормууд. Професионален убиец. Един от бячите на Пазителя. Ходеше в кръчмата „Заклучено сърце“ на Улицата на прасетата, близо до Улицата на пилетата. Обичаше да измъчва хората. Беше хитър и подъл. Някога е бил щавач – имал е малък магазин и изба до Олдъргейт, докато не започнал да използва ножа си по-често върху хора, отколкото върху животински кожи.

– Откъде знаеш всичко това? – Никълъс се загледа в хитреца, който може би му разказваше измислици.

Крабтрий се усмихна и потупа носа си.

– Крабтрий се движи като вятъра, мастър. Той е свободен и безгрижен. Никой не ме забелязва. Но аз чувам и помня.

– Може би трябва да говорим с този Уормууд – намеси се Скейтлок.

– Едва ли – промърмори Крабтрий. – Уормууд е заминал там, където е и Синята кожа. Преди няколко нощи имал късмета да спечели благоразположението на една нощна пеперуда. Наели специална стая и тя наистина му разбила сърцето, макар и с кама. – Крабтрий се засмя на собствената си шега.

Никълъс прибра камата и пусна главата му. Той се загледа в гредите.

– Значи Уормууд е бил убит от жена. Красива млада жена ме пресрещна пред Нюгейт, твърдейки че е родственица на Фромлих.

– Той нямаше такава роднина – каза Крабтрий.

– Сега го знам! – отсече Никълъс. – Но коя, за Бога, е тя? Крабтрий плесна с ръце и се разсмя.

– Нощната сянка! – прошепна той и се усмихна на Никълъс. – Така я наричаме. Кралица на нощта, скъпоплатена куртизанка. За нейните услуги си плащаш. Плати ѝ малко повече и тя ще се постарее този, който спи с нея, да заспи завинаги. Много ревниви жени и любовници са я намали. Никога служител на закона не е залавял нашата Нощна сянка.

Никълъс лекичко се залюля на стола.

– Само един човек, господарю – продължи Крабтрий, – може да си купи услугите на хора като Уормууд и Нощната сянка. Пазителят!

– Нека се опитаме да подредим сведенията, за да ги обсъдим – каза Никълъс. – *Causa disputandi*, в името на спора. Валанс е убит или по-скоро умира в „Сейнт Бартольмю“. Каквато и тайна да е носел, тя е изгубена. Съдия Берисфорд има заповед да я разкрие. Градските власти са ангажирани с това, съдът им го нарежда. Пазителят на Портите усеща, че ще има печалба, затова нарежда на Уормууд да убие Берисфорд. Уормууд го прави по обичайния си жесток начин, но след това Нощната сянка го убива, за да държи устата му затворена.

– Звучи убедително – обади се Скейтлок. – Но какво е станало с тялото на Берисфорд? Очевидно е бил мъртъв от дни. Много хора са минали покрай онази канавка на Примроуз Хил, но нито един не е видял трупа, докато двамата работници не го открили.

Никълъс потропа с пръсти на облегалката на стола.

– Съгласен съм – отсече той. – Всичко това е загадка.

– Освен това – настояваше Скейтлок – следва историята с Фромлих и странните съобщения за Берисфорд, когото уж виждали из различни части на града.

– Това е лесно – отвърна Никълъс. – Пазителят нарочно е разпространявал слухове, за да обвини Фромлих и така да размъти водата, че да е трудно да се отличи истината от лъжата. – Той се приведе и хвърли един пън в огъня. – Притеснява ме защо Берисфорд е бил толкова уплашен. Какво е имал предвид, когато е обявил, че трябва да го обесят или изгорят? В деня, когато е умрял, трябва да е отишъл на среща с убиеца си, злодея Уормууд. Но защо един почтен съдия и търговец се е съгласил да се приближи до Уормууд дори на километър разстояние?

– Има и други въпроси – изграчи Крабтрий, нетърпелив да покаже знанията си.

– Например какви? – подразни го Скейтлок.

– Какво е носел Валанс, че е било толкова важно? И къде го е

скрил?

– Каквото и да е било – каза Никълъс, – било е свързано със старата кралица. Съобщение? Венецианската галера, на която Валанс искал да се качи, трябвало да отплава за едно френско пристанище. Но какво толкова е знаела вдовстващата кралица, което е можело да навреди на интересите на кралството?

– Какво е пък това сега? Никълъс се извърна.

Катрин застана на вратата, загледана с присвити очи в Крабтрий, който скочи на крака и нервно се почеса по чатала, докато пристъпваше от крак на крак. Катрин хвърли поглед на леко изкривения нос, лукавите очи и ухилената уста на мошеника и се изчерви.

– Не знаех, че имаш посетители, Никълъс.

– Един стар приятел. – Никълъс се изправи и застана до сестра си. – Катрин, може ли той да остане тук? Имам нужда от него.

Катрин кимна, без да сваля поглед от Крабтрий.

– Има свободна стая в края на коридора – каза тя. – Как се казваш?

– Крабтрий, госпожо.

– Добре – лицето на Катрин се отпусна, – а аз съм френската кралица. Ще приготвя стаята ти, мастър Крабтрий. – Тя поклати пръст. – Ти си гост на брат ми и докато не пипаш тук и там, си добре дошъл.

И тя излезе. Крабтрий почеса тавата си и въздъхна с облекчение. После протегна ръка.

– Мастър, шилингът ми?

Никълъс потърси в кесията си и му връчи една от скъпоценните си монети.

– Запомни думите на сестра ми, Крабтрий. Твоите знания са ценни, но сестра ми – също.

– И запомни, Крабтрий – намеси се Скейтлок, – малкото знание може да се окаже опасно нещо.

– Така е – отвърна му Крабтрий. – И ти го помни, мастър Скейтлок, следващия път, когато поискам парче бекон.

И усмихнат, Крабтрий забърза след Катрин, докато Скейтлок, мърморейки под носа си, изскочи от стаята.

На другата сутрин Никълъс събуди Скейтлок и Крабтрий рано. Пристъпвайки на пръсти из кухнята, той пренебрегна стонове на прислужника си, че стомахът му е празен. Взеха малко ейл и хляб от килера и се отправиха към речния бряг. Гъстата мъгла се стелеше по тесните алеи и приглушаваше тропота на каруците. Само светлината на свещите от някой случаен прозорец и факлите на стражата пронизваха

мрака. И все пак градът се пробуждаше. На рибарския кей шестима крадци вече бяха на мястото, където се изпълняваха присъдите, и няколко пристава стягаха пръстите им в менгемета. Съблякоха двама пияници и ги потопиха в мръсната речна вода, а после ги сложиха в бурета със същата вода, където трябваше да стоят до обяд.

Пристанището беше оживено от завърналите се току-що рибарски лодки. Уловът им, още сребрист на цвят, трепкаше, струпан върху доковете, където дрипави хлапаци с потънали в кръв ръце, отсичаха главите на рибите, преди да ги хвърлят във ведра със саламура. Кораб се приготвяше да отплава с утринния прилив. Въоръжени мъже в брони и шлемове се сблъскаха с облечени в кожа стрелци, докато сержантите се опитваха да въведат ред. В един ъгъл, точно до вратата на склада, мъже се нареждаха на опашка, за да се изповядат и бъдат опростени от облекения в расо с качулка монах. Две проститутки с яркочервени коси преминаха бързо по кея. Стрелците започнаха да подсвиркват и подвикват. Една от жените повдигна полата си и им показа мръсния си задник, а после хукна по една уличка, преди някой от приставите да се намеси.

Чърк и спътниците му си пробиха път през тълпата, слязоха по мокрите, хлъзгави стъпала и наеха лодка. Лодкарят стигна до средата на реката, достатъчно далеч от останалите плавателни съдове, които се пускаха по прилива и пое надолу към Уестминстър. Никълъс имаше чувството, че Харон го превозва през реката Стикс, защото, докато гребеше, лодкарят седеше с нахлупена над очите качулка срещу студа. Плъзгаха се по реката покрай мястото, където най-големият лондонски канал се вливаше в Темза, обвити в облак воня; покрай Темпъл, чиято красива кула тайнствено белееше, надолу по завоя на реката, и към Уестминстър. Скейтлок и Крабтрий останаха мълчаливи – мъглата беше жилещо студена и когато стигнаха Кралското стълбище при Уестминстър, бузите им бяха посинели, а зъбите им тракаха. Поеха по пътеката около двореца и през малкото селце, което се беше оформило край абатството. Едно момче с факла ги заведе срещу едно пени до къщата на Берисфорд. Никълъс вдигна очи, видя, че прозорците светят и изпусна въздишка на облекчение, че пътуването им не е било напразно. Оплешивяващ слуга с мътни очи отговори на енергичното им чукане. – Никълъс Чърк. Тук съм, за да видя Мозби, писарят на съдия Берисфорд.

Старецът потърка кръвясалите си очи и ги въведе в малка, уютна приемна, където намръщена прислужница палеше огъня. Никълъс и спътниците му потрепваха по покрития с рогозки под. Крабтрий беше толкова измръзнал, че отпъди момичето, хвана духалото и започна да

раздухва яростно пламъците. Скоро пъновете, покрити с въглищен прах, се подпалиха и тримата се събраха наоколо, за да раздвижат пръстите си и да се стоплят.

– Кой от вас е мастър Чърк?

Никълъс се обърна. Старият слуга отново се беше появил и водеше слаб човек с крив нос, съзлививи очи и уста като на моруна. Той стоеше на вратата и нервно опипваше вълнения шал, метнат на раменете му.

– Аз съм Матю Мозби.

Той мина през стаята и посочи към столовете край огъня.

– Моля, седнете. – Писарят щракна с пръсти към слугата. – Осуалд, донеси на гостите ни греяно вино.

Старият слуга закуцука навън, докато те сядаха.

– Беше слуга на господаря ми – обясни Мозби. – Той и прислужницата все още идват за по няколко часа всяка сутрин.

Никълъс показа на Мозби препоръчителното писмо от сър Еймиъс. Наведен напред, за да усети топлината на огъня, Мозби го изучи внимателно, преди да му го върне.

– Не мога да хвърля светлина върху този въпрос – каза той, като шумно цъкаше с език. – Ужасна история! Ужасна история! – Писарят протегна треперещи ръце към огъня и погледна с просълзени очи към Никълъс. – Лорд Стивън беше добър човек, водеше почтен живот, заслужаваше по-благородна смърт.

– Кажи ни какво стана от самото начало – настоя Никълъс, после направи пауза, докато Осуалд се върна с греяното вино. Всички отпиха от него, наслаждавайки се на топлината му.

Старият писар облиза устни.

– В края на август – каза той – в града имаше голяма суматоха. Пратеник от сър Еймиъс Петри, шерифа, пристигна вкъщи с настояване за присъствието на господаря ми. Един беглец се опитал да се качи на борда на венецианска галера и когато му попречили, нападнал кралските стрелци. Бил ранен и отведен в болницата „Сейнт Бартольмю“ в Смит-фийлд. Господарят ми трябваше да отиде там и да се срещне със сър Еймиъс и двама съветници, сър Амброуз Венър и сър Осуалд Купър. – Старецът сви рамене и се загърна още по-плътено с шала. – Случаят изглеждаше съвсем прост. Лорд Стивън беше съдия и присъствието му беше необходимо, за да разпитат затворника. – Мозби млъкна и премигна към огъня. – Но когато се върна, изглеждаше объркан и разтревожен.

– Каза ли ти причината?

– Не веднага. Каза само, че затворникът, млад човек, е умрял от

ужасни рани. Отиде в кабинета си и часове седя там на бюрото си, изучавайки някакъв пергамент. Отидох да го попитам какво има. Той прошепна: „Бог да прости горкия Валанс!“

– Значи е познавал умрелия?

– Да – отвърна Мозби. – Тогава ми каза какво е станало в „Сейнт Бартольмо“. – Мозби си пое дълбоко дъх. – Добрите братя отвели Валанс в една малка стая и го сложили да легне. Било явно, че умира от ужасната рана в корема. Кръвта се просмуквана в леглото. Лицето му било бяло като платно и на устните му имало кръв. Сър Еймиъс и двамата съветници били надвесени над него. – Писарят облиза сухите си устни. – Според лорд Стивън, всички били много ядосани, особено сър Еймиъс. Дрехите на Валанс били разхвърляни из стаята и било очевидно, че са били претърсвани.

– Защо сър Еймиъс е бил толкова ядосан?

– Не знам. Според лорд Стивън крещял на Валанс понякога на френски, понякога на английски, но винаги едни и същи въпроси – „Къде е?“ „Какво носеше?“ „Какво ти даде кралица Изабела?“

Никълъс погледна към Скейтлок и вдигна вежди. Сър Еймиъс Петри и двамата съветници са били много пестеливи в доклада си. Никълъс се приведе напред.

– Каза ли лорд Стивън какво е отговорил Валанс на разпитващите го?

– Само клател глава и ги молел за свещеник. Сър Еймиъс му отвърнал, че ще му изпрати свещеник, веднага щом отговори на въпросите им.

– А господарят ти?

– Каза, че бил много нервен и стоял близо до вратата. Валанс го видял и го повикал. Прошепнал нещо, после главата му клюмнала. Очите му още били отворени, но от ъгълчето на устата му капела кръв. Бил мъртъв.

Никълъс беше очарован.

– Сигурно другите са разпитвали господаря ти?

– Разбира се. Лорд Стивън познавал младежа, защото продавал въглища и дърва за домакинството на старата кралица. Сър Еймиъс бил най-настойчив. „Какво ти прошепна младежът“ – питал той. „Нищо – отвърнал господарят ми, само промърмори нещо за свети Дени.“

– Господарят ти добре ли познаваше Валанс?

– Идвал е тук понякога, но само, за да направи поръчка. Мозби сви рамене. – Беше един от многото клиенти. И преди да ме попитате, не

знам защо е споменал свети Дени, както не знаеше и лорд Стивън.

Писарят изтегли една скъсана нишка от дебелия си вълнен чорап.

– По-късно, доста по-късно, сър Еймиъс нареди на господаря ми да разследва обстоятелствата около смъртта на Валанс.

Никълъс остави чашата си. Намръщи се на Крабтрий, който се люлееше полузаспал на стола. Скейтлок беше издърпал стола си в сенките и ръката му прикриваше лицето.

„Защо – чудеше се Никълъс раздразнено – този човек е толкова потаен?“

– И откри ли лорд Стивън нещо? – попита той рязко. Мозби поклати скръбно глава.

– Посети францисканската черква и кея, където е бил ранен Валанс. Кралските стрелци на стража там твърдели, че спрели Валанс преди да стигне до галерата. Валанс извадил сабята си, започнал бой и младежът бил ранен.

Никълъс се размърда в стола си.

– Значи нищо необичайно не се е случило до петъка, когато лорд Стивън изчезна? Сър Еймиъс каза, че в къщата идвал някакъв непознат.

– Да – отвърна Мозби. – Лорд Стивън седеше тук. От няколко дни беше умислен, отказваше да яде и пие. От време на време промърморваше: „Трябва да ме обесят“ или „Трябва да ме изгорят“. Както и да е, пристигна куриерът. – Мозби махна с мършавата си ръка. – Не, не съм го видял, беше с наметка и качулка и остана до вратата. Лорд Стивън взе съобщението, донесе го тук, прочете го, после го хвърли в огъня. После ми каза да освободя пратеника, като викаше: „Ще направя каквото иска! Ще направя каквото иска!“

– Който и да е бил пратеникът – намеси се Никълъс, писмото, което е донесъл, е разстроило сър Стивън.

– О, да – каза писарят. – Същата вечер сър Стивън присъства на енорийски съвет в „Сейнт Мартин ин дъ фийлдс“. Беше тъжен и когато го попитах защо, той ми каза: „Всеки, на когото предстои да бъде изгорен, би бил тъжен.“ На другата сутрин той стана рано, отключи тайното си ковчеже и изгори куп документи. После излезе, все още много тъжен.

Никълъс потърка с пръсти около устата си.

– И нямаш представа кой е бил пратеникът или какво съобщение е донесъл?

Мозби отвори и затвори уста.

– Моля те – настоя Никълъс. – Колкото и глупаво да ти се вижда. Каквото и да е! Писарят прехапа устни.

– Мислил съм за това, разбира се! Когато отворих вратата, мъжът само попита за господаря ми, който го посрещна в коридора. Лорд Стивън изчака, докато реши, че вече не ги чувам. Чух само една фраза. Мисля, че куриерът каза: „На никого не съм казвал за това, но аз съм приятел на Патриций.“

– На Патриций? – повтори Никълъс.

– Да, да, мисля, че беше това. Чух „пат...“ и от края на думата заключих, че е латинска.

Никълъс погледна двамата си спътници и побутна Крабтрий с ботуша си, за да го събуди.

– Не бях заспал – протестира той, като триеше очи. Просто се наслаждавах на топлината.

– Всички ръкописи ли изгори сър Стивън? – попита рязко Скейтлок.

– Да, проверих всичко.

– И не намери нищо за човек, наречен Патриций или Патрик? – попита Никълъс?

– Абсолютно нищо.

– Бил ли е лорд Стивън замесен в нещо? Бил ли е... – Никълъс млъкна, за да подбере по-внимателно думите си.

– За какво намекваш? – отсече Мозби.

„Прекалено настоятелен съм“ – помисли си Никълъс. Беше сигурен, че писарят крие нещо, макар и да е само неоснователно подозрение.

– Господарят ми беше чудесен човек – обяви Мозби, разумен търговец, справедлив съдия, обичан и уважаван. Обичаше книгите и ръкописите и редовно посещаваше библиотеките на доминиканците и Темпъл. Обичаше и да се разхожда – добави той. – Лорд Стивън вървеше с мили из града. Казваше, че това му помага да мисли по-ясно.

Никълъс кимна. Щеше да попита дали може да претърси кабинета на лорд Стивън, но знаеше, че това ще е загуба на време. Съдията беше изгорил по-голямата част от ръкописите си по някаква причина, а верният писар Мозби ги бе прегледал още веднъж, за да изхвърли всичко компрометиращо. Той се изправи и протегна ръка, която Мозби вяло пое.

– Благодаря ти, сър, за добрината и гостоприемството. Надявам се, че убийците на господаря ти ще получат възмездие.

Намусеният писар ги поведе към вратата. Навън мъглата беше започнала да се вдига, макар че беше още достатъчно плътна, за да скрие една фигура в съседния вход, която наблюдаваше къщата от

пристигането им. Крабтрий, още полузаспал, се подхлъзна на замръзналия паваж и ако Скейтлок не го беше хванал, щеше да падне в канавката. Едва се беше изправил, когато приземният прозорец се отвори и гърне с димящи изпражнения и урина за малко не го улучи. Като подскачаше нагоре-надолу Крабтрий размаха юмрук и руга, докато смеещите се Никълъс и Скейтлок не го преведоха внимателно по улицата. Спряха в магазин за сладкиши до портата на Уестминстърския дворец. Крабтрий яде като умиращ от глад. Скейтлок отказа да яде. Гладът на Никълъс скоро беше притъпен от огромно парче кост в пая, затова той го хвърли по помяра, който ги следваше и поведе спътниците си към кръчмата „Епископът и бурето“, за да се нахранят с пилешко задушено и ейл. Както изтъкна Скейтлок, яденето беше силно подправено, за да се прикрие факта, че същото това пиле е било много старо, още когато той е бил момче. Все пак кръчмата беше чиста и миришеше приятно. Ейлът беше достатъчно силен, за да се пребори със студа, който нахлуваше през цепнатините в дървените капаци на прозорците.

– Е, добре! – Крабтрий се облегна назад, като облизваше оловната лъжица. – Едно нещо е сигурно, господарю. Лорд Стивън Берисфорд не е бил убит от писаря си. Мозби няма сила да духне и свещ. – Никълъс се усмихна, после любопитно се загледа в един калайджия, който влезе в кръчмата седна срещу тях.

– Ако ми кажеш нещо, Крабтрий, и аз ще ти кажа друго. Ако открием Патриций, или каквото му е името, ще разберем защо Берисфорд е бил така уплашен.

– Защо – попита Скейтлок – изобщо Берисфорд е бил замесен в тази работа? Ако сър Еймиъс е искал да пази тайна.

Никълъс направи гримаса.

– Вероятно е грешка. Сигурно са помислили, че Валанс може да проговори пред съдията, когото познава, макар и бегло. Или, по-вероятно, сър Еймиъс Петри е искал да придаде на смъртта на Валанс някакъв законен вид. Помислил, че ще е лесно да открие тайната на кралица Изабела и това заключи мрачно Никълъс – се оказало скъпа и фатална грешка.

ВТОРА ГЛАВА

Те напуснаха кръчмата и наеха кола, която пое по Флийт Стрийт. Денят беше студен, но улицата беше пълна с каруци, които се опитваха

да излязат или да влязат в града. Амбулантни търговци с товарни коне и понита, скитащи свещеници и студенти се блъскаха около тях. Просящи-инвалиди, стиснали импровизирани колички, бързаха към града, за да заемат обичайните си места за деня. В затвора „Флийт“, точно до вонящата градска канавка, колата за екзекуция се подготвяше да откара осъдените през Фарингтън до Уест Смитфийлд. Затворниците бяха с вързани ръце и крака, а някои имаха на вратовете си табели, които описваха престъпленията им – жена, осъдена да бъде сварена, задето отровила съпруга си с изгорени паяци; разбойник, обвинен, че е откраднал сребърно разпятие от една черква в Кларкънуел; един речен пират и двама фалшификатори. Палачът с червената маска се опитваше да прогони минавачите и зяпачите с камшика си, подпомаган от хората на шерифа със заострените си тояги. Пиян гайдар трябваше да бъде вдигнат на крака с чужда помощ, за да може да съпровожда с музика колата на осъдените до мястото на екзекуцията. Най-накрая колата тръгна, следвана от тълпата, и Никълъс и неговите спътници успяха да преминат през портата на стария град и поеха по Бауърс Роу.

– Къде ни водиш, господарю? – попита Крабтрий.

– Почакай и ще видиш – отсече Никълъс.

Те тръгнаха по Патерностер Роу, покрай двореца на лондонския епископ и край тъмната маса на катедралата „Сейнт Полс“. Никълъс погледна към нея и се усмихна замислено.

Ако не беше получил сегашната си работа, щеше да се разхожда из централната част на катедралата в търсене на клиенти. Той се усмихна на собственото си самосъжаление.

– Но още щях да роптая – успокои се той, – че не мога да спечеля тлъст хонорар.

Насочиха се през една от вратите, която водеше към гробището до църквата. Никълъс спря и се озърна.

– Има ли много от приятелите ти тук, Крабтрий? Усмихнат, Крабтрий мина през вратата. Никълъс и Скейтлок го последваха. Те се възряха в малките колиби и набързо струпаните бараки край стената. Крабтрий веднага беше разпознат от някои от престъпниците, които се криеха тук от пазителите на закона, защитени от закона за убежище. Последва поток от добросърдечни обиди, на които Крабтрий отговори с цветист език. Внезапно един мъж с остри уши и белязано от шарка лице скочи напред. Беше облечен от глава до пети в кафява кожа, а на главата си имаше шапка на шут с пришити малки звънчета.

– Познавам те! – изкрещя мъжът, сочейки с мръсния си показалец

към Скейтлок.

– Разкарай се! – изсъска прислужникът. – Ти не би познал и собствената си майка.

Ръката на скитника се плъзна към острия нож, пхнат в парцаливия му пояс. Тесните му, сблизени очи проблеснаха.

– Сигурен съм, че те познавам – повтори той и устата му се разтвори в хищна усмивка.

Никълъс примигна при вида на жълтите гнили зъби, които стърчаха от възпалените му венци. Той видя буквата „Ф“, жигосана на бузата му – знак, че е фалшификатор.

Но мъжът беше видял робата на Никълъс и разбрал, че е адвокат. Той отстъпи, направи неприличен жест с пръсти и изчезна в тълпата.

Скейтлок излезе през вратата на улицата. Крабтрий стоеше и се опиваше от гледката и звуците.

– Чудя се – каза му Никълъс – дали някой тук знае нещо за наскоро починалия, макар и не много оплакван Уормууд.

Веселата усмивка на Крабтрий се стопи.

– За Бога, господарю, никога не питай! В името на всичко свято, най-много да получиш нож в корема. И откъде знаеш, че няма да те излъжат! Знаем къде живееше Уормууд. Да отидем там!

Никълъс кимна в знак на одобрение. Те се присъединиха към Скейтлок и тръгнаха из Уестчийп. В кланицата цареше оживена работа. Мускулести касапи с кожени престилки режеха трупове на овце, говеда и прасета. Въздухът беше напоен с отблъскващи миризми, а паважът – хлъзгав от кръв. На стъпалата на колежа „Свети Мартин Велики“ двама продавачи на реликви и индулгенции крещяха към малка група развеселени зяпачи. Когато Никълъс премина край тях, те спряха да се карат и решиха да разрешат спора си с помощта на зарове. Пред Гилдията на златарите Крабтрий рязко спря и погледна през рамо. Загледа се по тясната улица, като изучаваше минувачите.

– Какво има? – попита Скейтлок. – Позна ли някого?

– Следят ни – каза Крабтрий. – Мисля, че са двама. Редуват се. Единият води, другият го следва. Ако имат нещо лошо наум, ще си приличи.

Пресякоха Сейнт Мартин'с Лейн и влязоха през Олдърсгейт. Едно хлапе, което продаваше изсушени котешки кожи, ги упъти към къщата на Уормууд, която представляваше тясно двуетажно жилище, сякаш притиснато от къщите от двете му страни. Дървото се ронеше, мазилката беше мръсна и небоядисвана от години. Тесните прозорци бяха със

затворени капаци. Скейтлок опита вратата, но тя беше заключена. Крабтрий му каза да се отдръпне и извади от джоба си парче тел, извито в двата края.

– Уормууд може да не се е грижил за къщата си – каза той, като се навеждаше, – но съм сигурен, че е купил най-хубавата ключалка, а те са най-лесни за отваряне. – Пъхна телта в ключалката, докато Никълъс и Скейтлок стояха между него и минавачите, като се опитваха да скрият онова, което той правеше.

– Побързай! – промърмори Скейтлок.

– Правя всичко възможно – отвърна Крабтрий. – Което е повече, отколкото може да се каже за теб, Одран.

Никълъс погледна Скейтлок.

– За какво говори той? Прислужникът се изчерви и сведе поглед.

– Той знае за какво говоря – продължи Крабтрий. – Старият Крабтрий знае всичко. Аха...

Никълъс погледна – вратата беше отворена.

– Малко са нещата, които не знам за ключалките – изфука се мошеникът. – Всеки ден благодаря на милостивия Бог за мизерните години, които прекарах като помощник-ковач.

Те минаха по покрития с каменни плочи коридор. На долния етаж имаше три стаи – кухня, килер и малък салон. Изглеждаха необитавани от години. Стените бяха мръсни, рогозките – сухи и изгнили, а Никълъс забеляза миши изпражнения по овехтелите, мръсни мебели. Качиха се по стълбите, бърчейки носове от неприятната миризма, плашейки плъховете, които се криеха в многото дупки на стените. Горните стаи съдържаха разнебитени легла с мръсни чаршафи, очуканите мебели бяха покрити с лой от свещи. Крабтрий огледа онова, което явно е било стаята на Уормууд.

– Когато се разчуе за смъртта на Уормууд, това място, пълно с боклуци и мръсотия, ще бъде почистено – каза той. – Крадци ще вземат всичко, което могат да изнесат, и ще унищожат останалото. Какво очакваш да намериш тук, господарю?

Никълъс запуши носа си и се облегна на стената.

– Уормууд несъмнено е убил Берисфорд по нареждане на Пазителя на Портите. Берисфорд е бил видян близо до „Сейнт Полс“. Сигурен съм, че Уормууд го е убил тук. Би трябвало да има някакви следи от насилието. Берисфорд беше стар, но носеше сабя и не би предал живота си лесно. Да започнем отдолу. Едва ли са се качили тук.

Те слязоха по стълбите. Никълъс влезе в мръсната кухня. Огледа се

и видя онова, което преди не беше забелязал – капак на пода в далечния ъгъл. Когато го отвори, откри дървени стълби, които водеха надолу в мрака. Нареди на Крабтрий да намери свещ и ги поведе по стъпалата. Най-долу спря и вдигна свещта. Избата беше малка и прашна. На стените имаше прикрепени факли и Скейтлок ги запали от свещта. Помещението се обля в светлина. Никълъс видя малко сгъваемо легло, стол, пукната кана, пълна с жабунясала вода, и чаша. По леглото имаше петна от кръв, а на мястото над главата в стената бяха вградени окови.

– Изглежда съм прав – каза Никълъс. – Сигурен съм, че ако огледаме внимателно избата, ще намерим следи от нещастния Берисфорд. – Вдигна угарката от восъчната свещ и си припомни доклада на следователя. „Сбъркал съм за това – промърмори си той. – Мислех, че само богатшите използват восъчни свещи.“ – Той хвърли угарката на пода. – Очевидно Уормууд е използвал само най-доброто, когато е упражнявал занаята си на убиец.

Крабтрий се наведе и започна да рови между рогозките. След няколко мига извика със задоволство и вдигна окървавено шалче.

– Вижте! – каза той. – От хубав плат е. Никълъс внимателно го огледа.

– На Берисфорд е. Според доклада на следователя липсвало от трупа му. – Той се огледа и тихичко подсвирна. – За Бога, да се махаме оттук.

Излязоха от мазето. Крабтрий каза, че е забравил нещо на горния етаж, но Никълъс знаеше, че иска да претърси къщата още веднъж и да вземе всичко ценно, което намери. Събраха се на улицата. Леденият дъжд продължаваше да вали, затова те се върнаха на Сейнт Мартин'с Лейн и влязоха в една кръчма зад сградата на търговските гилдии. Известно време Никълъс седя мрачно. Крабтрий нервно промърмори, че още ги следят. Правникът му каза да млъкне, после се облегна и се загледа в гредите на покрива. Скейтлок се извини и преди Никълъс да успее да каже нещо, пресуши халбата си и се измъкна от кръчмата по някоя от своите тайнствени работи.

– Крабтрий, какво знаеш за Скейтлок? – попита Никълъс. Лукавият разбойник се почеса по носа.

– Не сега, мастър. Не мога да се бъркам в живота на другите хора. Скейтлок сигурно ще ти каже сам.

Никълъс потропа с пръсти по масата.

– Какво открихме, Крабтрий?

Кръчмарят се върна с мастилницата, перото и пергаментата, които

Никълъс беше поръчал.

– Е?

– Не знам, господарю. Освен че Уормууд е убил Берисфорд. Измъчвал го е в мазето, после изнесъл трупа и го хвърлил в канавката на Примроуз Хил.

– Но как и защо?

Крабтрий поклати печално глава.

– Господарю, ти си правникът.

Никълъс въздъхна, взе перото и започна да подрежда мислите си.

В една кръчма малко по-нагоре по улицата двама френски търговци също обсъждаха какво са открили. И двамата бяха с наметки и качулки, приведени близо един към друг на покритата с мазни петна маса.

– Мислиш ли – попита по-старият, който имаше сива брада, – че нашият правник ще открие нещо?

– Той е само пионка – отвърна другият. – Но кой знае? Може случайно да открие онова, което ни е нужно.

По-младият сви рамене философски.

– Не знаем дали изобщо е носел писмо. Сивата брада изтри уста с опакото на ръката си.

– Валанс е знаел някаква ужасна тайна. Но каква е била тя?

По-младият довърши виното си и се изправи.

– Стой тук – каза той. – Ще отида да почистя двора на кръчмата, като се изпикая на калдъръма.

Той мина с бързи крачки през коридора и излезе в двора на конюшната. Разкопча панталоните си и се облекчи сред облак пара. Щом свърши, се обърна, закопча се и тръгна към помпата, за да си измие ръцете. Млада жена стоеше там с ведро в ръка. Тя се обърна, когато той наближи. Златни къдрици оградяваха ангелско лице и сърцето на мъжа подскочи при вида ѝ. Той посочи ведрото.

– Мога ли да взема малко вода?

Младата жена се усмихна и му предложи ведрото. Мъжът ѝ благодари с поглед и го взе. Жената го заобиколи. Той се обърна.

– Не, само малко...

Гласът му секна. Младата жена се приближи и все така усмихната, заби дългата кама, която криеше в ръката си, между ребрата му.

Мъжът изстена, залитна назад, изпусна ведрото и хвана дръжката на камата, която стърчеше от гърдите му. Жената не помръдна, само леко се усмихна, когато мъжът се запрепва към нея, преди да рухне на

калдъръма. После се обърна, промъкна се тихичко през двора и се върна в кръчмата.

В салона възрастният мъж довършваше питието си и потропваше с пръсти по масата. Огледа се и си спомни поговорката „Ловецът трябва да бъде предпазлив, за да не се превърне в плячка“. Заедно с приятеля си бяха следвали правника, откакто беше напуснал къщата си рано сутринта – по реката до Уестминстър и после обратно в града. Но през цялото време имаха чувството, че някой следи самите тях.

Французинът загледа одобрително златокосата млада жена, която премина през салона и се спря да поговори с кръчмаря. Тя излезе, а собственикът с мазна престилка дойде при него.

– Онази жена ме помоли да ти предам нещо, сър – каза той. – Скоро щяла да дойде при теб. Междувременно ти праща това.

Той остави чаша, препълнена с кларет, пред стария търговец, който одобрително я подуши. Вдигна я и бавно отпи от нея, без да предполага за отровата, която Нощната сянка беше сложила във виното.

* * *

Никълъс и Крабтрий още се мъчеха да разберат какво бяха открили в мазето на Уормууд. От време на време Никълъс записваше някое заключение, но после го зачеркваше.

– Няма смисъл – промърмори той. – Берисфорд изчезва. Уормууд го докарва в мазето, измъчва го, пребива го и накрая го убива. Но после по някакъв начин пренася тялото до Примроуз Хил. – Той вдигна очи, когато Скейтлок влезе в кръчмата.

– Добре дошъл отново! – пропя Крабтрий. – Ти си като мъглата, Скейтлок, ходиш където си искаш.

Слугата го погледна и седна. Бръкна в жакета си и сложи парче изцапано зелено платно на масата.

– Къде беше? – попита Никълъс.

– Върнах се обратно и влязох в къщата на Уормууд. Знам как е бил пренесен трупът на Берисфорд. Уормууд е бил щавач, нали? – Той вдигна парчето платно. – Отрязах това от едно руло, скрито в ъгъла на мазето. Когато го развих, замириса на костница. По него имаше кървави петна.

Скейтлок погледна нагоре и щракна с пръсти за бира. Изчака, докато прислужникът му я донесе и после продължи.

– Уормууд е увил тялото на Берисфорд в платнището, занесъл го на Примроуз Хил и го скрил в канавката. Платнището предпазвало трупа

от стихииите и дивите животни. По някое време в четвъртък следобед Уормууд отишъл и махнал платнището. Така трябвало да създаде впечатление, че тялото е било току-що оставено там.

– Как е възможно? – попита Крабтрий. Скейтлок тържествуващо се усмихна.

– От другата страна на платнището има следи от кал, трева и къпини. Сигурен съм, че ако отидем на Примроуз Хил, ще открием, че канавката, в която е лежал трупът на Берисфорд, е доста дълбока.

– Но защо му е била тази хитрина? – попита Крабтрий.

– Аз ще ти кажа – намеси се Никълъс. – Виновниците за смъртта на Берисфорд искали да объркат всички като пуснали слухове из града, скрили трупа и обвинили бедния Фромлих. Укриването на тялото дало на Пазителя и повече време. Знаел, че властите ще са твърде заети да търсят Берисфорд, за да продължат разследването на тайните, които Валанс може да е носел.

Скейтлок посочи пергаментата, върху който пишеше Никълъс.

– Това помага ли на умозаключенията ти, господарю? Никълъс се усмихна.

– Да, помага ми. Още едно парче от мозайката. През август кралица Изабела умира в замъка Райзинг. Валанс напуска крепостта и идва в Лондон, вероятно като придружител на тялото ѝ. Но истинската му цел е била венецианската галера. Той е знаел някаква голяма тайна, до която властите искали да се доберат. Арестували го на кея, той се сбил с войниците, бил тежко ранен и откаран в болницата „Сейнт Бартольмю“. Разпитали го шерифът и двамата съветници. Берисфорд присъствал. Умирайки, Валанс прошепнал нещо за свети Дени на Берисфорд, когото очевидно познал. Малко по-късно Берисфорд бил назначен да води разследването и прекарал следващите десет дни в доста тревожно състояние. В петъка, преди да изчезне, той имал загадъчен посетител и униинето му се задълбочило. Възкликнал, че трябва да бъде обесен или изгорен, но очевидно се съгласил да се срещне с някого в града. Знаем, че този някой бил Уормууд, който го убил, но държал тялото му скрито една седмица и предизвикал объркване в града, преди да остави трупа на Примроуз Хил.

Никълъс се потупа с перото по лицето.

– Кралят на лондонския подземен свят, Пазителят на Портите, е отговорен за смъртта на Берисфорд, както и за тази на наемния убиец Уормууд. Той разпространява слухове из града, обвинява горкия Фромлих и кара да го убият. – Никълъс прочишти гърлото си, преди да продължи. –

Има и други убийства, свързани със случая. Синята кожа изчезва – изгубихме още време, докато го намерим. Родственицата на Фромлих е убита, за да бъде предпазена Нощната сянка, като предупреждение към мен или защото Фромлих може да и е казал нещо. – Никълъс погледна двамата си спътници. – Е, къде са пропуските?

– Първо – отвърна Скейтлок, – защо Валанс е дошъл в Лондон? Замокът Райзинг е на брега на Норфък. Можеше да вземе кораб от Бишгъпс Лин или някое от източните пристанища.

– Аз знам защо – каза Крабтрий. – Преди да умре, старата кралица вероятно е казала на Валанс да не действа прибързано, да не предизвиква подозрения. – Той се усмихна лукаво. – Сигурен съм, че ако прегледаме архивите за погребението на старата кучка, ще открием, че Валанс е присъствал. Щом погребалната литургия е свършила, проблемът бил само да се промъкне по страничните улички към дока Куинзхайт.

– Заради тайната на кралица Изабела – каза Никълъс. – Затова властите са го очаквали. Знаели са, че старата кралица е имала някаква тайна и сметнали, че щом погребението свърши, верният ѝ васал ще се опита да се измъкне в чужбина.

– Съгласен съм – Крабтрий се облегна на масата. – Сигурен съм, че ще открием, че всички източни пристанища са били наблюдавани през последните дни на кралицата, както и известно време след смъртта ѝ. Валанс се е надявал да се измъкне от Лондон.

Чърк потри очи.

– Какви други пропуски има? Защо Валанс е познал Берисфорд?

Двамата му спътници го гледаха въпросително. Чърк въздъхна.

– И най-важното, каква тайна е носел Валанс?

Той млъкна, защото извън кръчмата се чува шум от тичащи крака и викове. Виковете „нешастие“ показваха, че се е случило нещо лошо. Крабтрий стана и отиде да разбере какво става. Върна се след няколко минути.

– Две убийства – възкликна той. – В една близка кръчма. Двама души. Единият е пронизан с нож, другият – отровен.

Никълъс потръпна и скръсти ръце.

– *In media vitae sumus in morte* – прошепна той. – „Смъртта ни покосява наред живота.“ Безмилостният косач ни причаква отвсякъде.

– Къде отиваме сега? – попита Крабтрий. – Какво можем да направим, мастър?

Никълъс се усмихна прикрито на начина, по който Крабтрий се беше промъкнал в компанията им и беше превърнал задачата на Чърк в

своя. Хвърли перото на масата.

– Нямаме гаранции, че Пазителят на Портите вече не е разбрал какво е носел Валанс. – Той погледна към вратата, където шумът беше утихнал. – Какви нишки още можем да следваме? Фромлих е мъртъв. Берисфорд е мъртъв. Валанс гние в безименен гроб. Единственото доказателство, което имаме, е онова, което научихме от писаря на Берисфорд. Кой е Патриций? Защо е ужасявал Берисфорд? – Никълъс се изправи. – Сигурно има нещо, което Мозби е забравил. Той погледна към спътниците си. – Няма нужда да идвате, ако не искате, но аз се връщам в Уестминстър.

Скейтлок и Крабтрий простенаха.

– Какво друго можем да направим? Къде можем да отидем?

– Аз си имам друга работа – обяви Скейтлок.

– Аз мога да дойда – каза Крабтрий.

Когато излизаха, трябваше да изчакат пред вратата преминаването на катафалката. В нея имаше два трупа, покрити с груб конски чул. Чърк видя ботушите на мъртъвците да стърчат и се зачуди какво ли е станало.

– Смъртта настига всекиго – промърмори Крабтрий. – Никой не знае дали това не е последният му ден на този грешен свят.

Никълъс му каза да не бъде толкова мрачен и те тръгнаха по улица-та през Олд Фиш Стрийт и Винтри и наеха лодкар, който да ги откара до Уестминстър, където дворецът гъмжеше от правници с раирани роби, съдии в алено, разсилни, ищци и подсъдими. Множество разбойници и търговци се блъскаха наоколо, като се надяваха да припечелят нещо от работата на върховния, гражданския, извънредния или финансовия съд. Никълъс и Крабтрий продължиха, докато стигнаха къщата на Берисфорд. Никълъс почука силно на вратата.

– Да не би Мозби да си е тръгнал – чудеше се Крабтрий.

– Слугите със сигурност вече са си отишли – каза Чърк. Извади камата от пояса си и още веднъж почука по вратата с дръжката ѝ. Никакъв отговор.

– Има заден вход – забеляза Крабтрий.

Минаха по една тясна уличка и откриха разнебитената порта в края ѝ леко открехната. Бутнаха я и влязоха в продълговатата градина, обградена от висока каменна стена. Зад цветните лехи проблясваше вода. Никълъс се качи на по-високо, за да види.

– Какво има? – попита Крабтрий. Никълъс присви очи.

– Басейн с рибки.

Тогава забеляза цветното петно, което плуваше в езерцето, скочи долу и затича с всички сили по тясната, извита пътека. Езерцето беше широко, водата – леденостудена, а в средата, между лилиите, плаваше по лице Мозби. Следван от Крабтрий, Никълъс нагази във водата и заедно извадиха трупа, натежал от подгизналите си дрехи. Оставиха го на ръба на езерцето и се вгледаха в синкавото лице, изскочилите очи и отворената уста. Въженцето още беше около врата на стареца, впито в кожата на гърлото. Крабтрий погледна подутия език, чийто връх се подаваше между пожълтелите зъби и се обърна, за да повърне в замръзналата трева.

– По дяволите! – възкликна той.

Никълъс също се чувстваше замаян. Той издърпа трупа от ръба на езерото и започна да оглежда градината. Не виждаше нищо нередно, никакъв знак от борба или насилие. И градината, и къщата бяха злокобно тихи. Той коленичи и обърна лицето на мъртвия Мозби към себе си. Кожата беше ледена, имаше чувството, че пипа мъртва риба. Взя се в слабите, изцапани с мастило пръсти на писаря.

– Откога е мъртъв?

– Бог знае. – Никълъс се загледа в панталона над ботушите си. – Водата замръзва. – Той потри крачолите си. – Нищо не можем да направим.

Върнаха се през градината и задния вход на къщата. Недопита чаша с грейно вино стоеше на кухненската маса. Беше топла на пипане. Огънят все още весело искреше. Следван от Крабтрий, Никълъс тръгна из стаите. Не намери следи от насилие – нито един от шкафовете или скриновете не беше пипан. В малкия кабинет късове пергамент, изтънели от възрастта, бяха затрупали масата, на която имаше и мастилница, и нож за острене на пера. Никълъс вдигна ножа и внимателно го огледа. Каза на Крабтрий да запали свещ, после вдигна парчетата пергамент срещу огъня.

– Какво има, господарю?

Никълъс присви очи, като си мечтаеше светлината да е по-силна. На всяко от парчетата имаше по една дума, вероятно написана от Мозби.

– Патриций – прочете на глас Никълъс и взе друго парче. – Тук е променено на Патрокъл. – Той хвърли листчетата. – Да се убедим, че няма нищо друго.

Претърсиха къщата, прегледаха документите, като търсеха тайни скривалища. Мръкна се и запалиха повече свещи, но след малко

Никълъс призна, че няма да намерят нищо и каза, че трябва да тръгват. Угасиха свещите, заключиха добре вратата и се върнаха пеша в града. Никълъс спря в общината, за да съобщи за смъртта на Мозби, после се прибра.

В къщата цареше оживление. Близнаците пищаха и се гонеха с дървени мечове. Джон и Катрин бяха потънали в задълбочен разговор, седнали един до друг, със сплетени ръце и сведени една до друга глави. Никълъс изпита пристъп на нервност. Беше измръзнал, гладен и самотен и започваше да съжалява, че изобщо е приел поканата на сър Еймиъс Петри. Крабтрий също беше се наситил на „обикалянето из града“, както го нарече той, и изчезна през вратата, насочвайки се като стрела към най-близката кръчма.

* * *

– Виждала ли си Скейтлок? – попита Никълъс сестра си. Катрин се усмихна и поклати глава.

– Искаш ли да ядеш?

Никълъс си спомни замръзналото синьо-бяло лице на Мозби и поклати глава.

– Ще изпия само чаша вино.

Той отиде до бюфета, напълни чашата си до ръба и забърза нагоре по стълбите, без да обръща внимание на замислените погледи на Джон, нито на съвета на Катрин да си смени дрехите и да хапне нещо топло.

Щом се прибра в стаята си, той глътна виното, събу ботушите си и легна на леглото, втренчил поглед в тавана. Завивките отдолу бяха топли. Никълъс се наслаждаваше на топлината от грейката, която Катрин предвидливо беше пхнала между чаршафите в края на леглото – съд, пълен с тлеещи въглени. Чуваше шумове отдолу – крясъците на децата, гласовете на Катрин и Джон, които се опитваха да ги успокоят. Умът му скачаше от мисъл на мисъл, докато се опитваше да обмисли случките от деня. Очите му се затваряха и той потъна в сън, накъсан от кошмари. Стоеше на дивите пусти поля край Норфък, но тревата беше покрита с фин бял пясък, а над него небето беше кървавочервено. В центъра на тази пустош се намираще огромна, черна къща, сякаш построена от стомана. Прозорците ѝ бяха без стъкла. Отвъд пълния с тиня ров, където плъхове и мишки скачаха и плуваха между стъблата на черните лилии, огромната врата се отваряше и затваряше.

В съня си Никълъс премина през рова и вратата, тръгна по тъмни коридори и се озова в широка стая. Помисли си, че стените са покрити с

кадифе, но когато погледна по-отблизо, видя, че са тела на плъхове. Приседна край една маса, толкова дълга, че сякаш краят ѝ изчезваше в безкрайността. В средата ѝ имаше огромна стъклена кана, пълна с вода, достатъчно голяма да побере мъжки труп. Мозби плуваше в нея, с лице, притиснато към стъклото, отворени очи, а кичурите коса плаваха край него като някакъв овехтял ореол. Устните на мъртвия писар – тънки и безкръвни – се отваряха и затваряха като на шаран. Той викаше нещо, но Никълъс не можеше да го чуе. Опита се да го освободи, но откри, че не може да помръдне. Ръцете на Мозби сега удряха по стъклото, а лицето му стана на петна. Никълъс имаше чувството, че всяко вдишване на давещия се човек е негово. Събуди се и се изправи, облян в пот. Беше открил какво е пропуснал.

– Греяното вино! – каза той на глас. – Греяното вино!

Седна на ръба на леглото с кръстосани ръце. Дали Мозби е пиел виното, когато убиецът е дошъл? Или го е приготвил за убица си? Никълъс затвори очи и се опита да си представи сцената. Мозби е драскал по онези парченца пергамент. На вратата се е почукало. Мозби е отворил и е пуснал убица си. Предложил на посетителя чаша греяно вино. Но защо са отишли в градината? Може би посетителят е искал да покаже нещо на Мозби? Или да обсъди нещо там, където никой не би могъл да ги подслуша? Каквато и да беше причината, Мозби е излязъл навън, убиецът след него, извадил въжето и Мозби бил убит.

ТРЕТА ГЛАВА

Никълъс се канеше да измие ръцете и лицето си, когато чу стъпки по стълбите и чукане на вратата. Отвори я и откри Скейтлок да се усмихва отвън. Прислужникът тикна парче пожълтял пергамент в ръцете му.

– Едно момче ми го даде – каза Скейтлок. – Чакаше ме навън на улицата. Какво е това, господарю? Любовно писмо ли?

Никълъс влезе в стаята си, за да използва светлината на свещите, и внимателно разви пергаментата. Посланието, изписано със синьозелено мастило, изглеждаше странно. Пергаментът, груб и доста дебел, беше от онези, които използваша общинските писари пред „Сейнт Пол'с“. На него беше написано името му и няколко думи: „Радостта на Йерусалим, Съдърк, по обяд. Валанс.“

– Не е любовно писмо – каза той на Скейтлок, – а покана за

кръчмата „Радостта на Йерусалим“.

Скейтлок подсвирна тихичко.

– Ако на този свят съществуваше ад, господарю, тази мръсна кръчма щеше да е част от него. Ще дойда с теб.

Никълъс поклати глава.

– Не, ако дойдеш, онзи, който чака, може просто да изчезне. Скейтлок се опита да протестира, но Чърк поклати глава и прислужникът се качи в собствената си спалня, като мърмореше под носа си. Никълъс си спомни греяното вино, слезе долу и помоли Катрин да му приготви една чаша.

– Разбира се. – Тя избърса потта от челото си с опакото на ръката – беше пекла хляба за утре. После погледна Никълъс, със загрижено присвити очи и отиде при него. – Какво има, братко? – Докосна лицето му. – Изглеждаш уморен и изтощен.

Никълъс се усмихна и сви рамене.

– Чаша вино ще оправи всичко.

– Не бива да пиеш вино на празен стомах – отсече Катрин, но отиде до огъня и го стъкна.

После наля вино в калаена чаша, сложи я на малък камък до огнището и пъкна два тънки ръжена в огъня.

Никълъс седя и ги гледа, докато се нагряха до червено, после ги извади и ги пъкна в чашата. Катрин му предложи помощ, но той поклати глава. Изчака, докато машините отново почервеняха и пак ги потопи във виното. Чашата се загрея. Той я уви с кърпа и я отнесе в спалнята си. Намигна на Катрин, като я помоли да извини прищевките на брат си и да угаси огъня.

Щом се качи горе, той остави греяното вино на масата. Взе пясъчен часовник за един час и го обърна. После седна, загледан в падащия пясък, като от време на време проверяваше температурата на чашата, докато изстиваше. Когато стана толкова топла, колкото оставената от Мозби в къщата на Берисфорд, провери внимателно часовника. Само четвърт от пясъка беше изтекла.

– Боже, помогни ни! – прошепна той. – Ако бяхме пристигнали петнадесет минути по-рано, можех да спася Мозби и да заловя убиеца му!

Спомни си непредпазливия стар писар. Кого би пуснал в къщата, без да се усъмни? За кого би приготвил греяно вино? А после да излезе с него в градината, нищо неподозиращ? Сър Еймиъс Петри, шерифът? Някой от прислугата? Никълъс поклати глава. Не, Мозби не би направил това. От предишния им разговор беше станало ясно, че писарят не

харесва градските първенци, чиито тайни дела бяха довели до убийството на господаря му. Кой тогава? Някой, изпратен от Пазителя на Портите? Човек като Уормууд? Никълъс отново поклати глава. Чу Катрин да вика отдолу. Той се усмихна, взе чашата и отпи от нея. Разбира се, жена. Нощната сянка, красивата убийца с невинни очи и плашещо име. Но защо Пазителят е искал Мозби да умре?

Никълъс се отпусна на леглото. След няколко минути вече спеше. Скейтлок влезе на пръсти, угаси свещта, зави господаря си с одеяло и тихичко излезе от стаята.

Никълъс се размърда. Видя, че Скейтлок излиза с наметка и ботуши и сънено се зачуди накъде ли е тръгнал сега загадъчният му прислужник. Спомни си враждебността на сър Еймиъс към него и преди отново да заспи, му мина през ума ужасна мисъл. Възможно бе Скейтлок да служи на Пазителя на Портите? Да не би да бе преоблечен разбойник? Затова ли го бяха разпознали на гробището, а той напусна така бързо? Какво знаеше Крабтрий? Никълъс се зарече, че щом приключи с тази работа, ще притисне Скейтлок да му даде обяснение – или щеше да отговори на всичките му въпроси, или да бъде уволнен.

Никълъс спа до късно следващата сутрин. Когато се пробуди, отпочинал и много гладен, улиците бяха вече шумни и претъпкани, а слабото слънце беше започнало да топи мъглата. Като си спомни срещата в Съдърк, той бързо се съблече, изми, обръсна и отново облече. Грабна нещо за ядене от килера, пресуши една малка кана ейл и въоръжен със сабя и кама, забърза към Лондонския мост. Павираната улица беше задръстена с каруци, които се движеха в различни посоки, затова слезе по стълбите под моста до кея и нае лодка. Човекът взе монетите и докато гребеше през Темза, не спря да разказва истории за весели монаси, развратни калугери и палави монахини. Никълъс слушаше с половин ухо, като се усмихваше от време на време от учтивост. Водата беше неспокойна и бърза, а студената, лепкава мъгла се просмукваше през всичките му дрехи. Той слезе на Рибарския кей в Съдърк и отметна мантията си, въпреки студа, за да се виждат сабята и камата, препасани в колана му.

Съдърк беше истинска адска дупка. Тесните му улици бяха претъпкани с всякакви обитатели на подземния свят – фалшиви просяци, продавачи на реликви, разбойници, проститутки, сводници, апаши, фалшификатори, измамници и убийци. Много от тях биха убили за една кана ейл. Щом се отдалечи от кея, Никълъс спря и се огледа. Чувстваше се напрегнат, убеден, че някой го наблюдава. Въпреки това не виждаше

непосредствена опасност, освен от случаен крадец или побойник, стаен във входа на някоя кръчма. Той тръгна по тесните алеи, почти непроходими заради многобройните сергии и палатки от двете им страни, където се продаваха най-различни джунджурии, евтина храна и предмети, обикновено откраднати от магазините на другия бряг на реката. Проститутките се трупаха нагъсто като скорци на прясно изорана нива. Всеки мръсен тъгъл и уличка имаше собствена банда крадци, готови да нападнат дори посред бял ден непредпазливите. Слаби, парцаливи деца щъкаха като мишки в копа сено и пищяха, влизаха и излизаха от малките къщи, или се люлееха на зелените клони, окачени на стрехите на кръчмите. Във въздуха се носеха остри миризми – от отворените канали, както и от кожарските работилници, шавачниците и тухларните.

Всяка втора къща изглежда беше кръчма и Никълъс се затрудни, докато открие „Радостта на Йерусалим“, която се намираще на един тъгъл, охранявана от крастави, изпостаяли котки, които се биеха яростно върху купчини боклук. Те се бяха покатерили дори върху трупа на един просяк, проснат в замръзнала локва в началото на улицата. Никълъс измърмори молитва към свети Андрю и влезе в кръчмата. Общата зала беше изненадващо чиста. През малките прозорци влизахе слаба светлина, което правеше кръчмата идеално скривалище за всеки беглец от закона. Двама комарджии седяха и хвърляха зарове в един тъгъл и дори не вдигнаха поглед, когато той влезе. Дебела жена с приятно лице, макар че цялото бе осеяно с белези от едра шарка, пъргаво приближи и попита:

– Какво желаеш, сър?

Никълъс седна пред една разнебитена маса и се огледа. Мършави пилета спяха на ръба на бирените бурета. Той не искаше ейлът му да бъде подправен с изпражненията им, затова плати скъпо за неотворена бутилка вино.

– Постарай се да е най-хубавият кларет, който имате – нареди той.

Кръчмарката благодари на Никълъс, сякаш беше отдавна изгубеният ѝ син и бързо се върна със запечатана бутилка и чаша. Чърк внимателно си наля вино и отпи бавно, защото не искаше да се напие. Камбаните на далечна черква обявиха обедното богослужение, но никой не се появи. Хора влизаха и излизаха. Една старица така се напи, че почти изпълзя от кръчмата. Останаха само комарджиите. Следобедът напредваше. Никълъс стана неспокоен, доспа му се от виното и уютната тъмнина на кръчмата. Накрая се изправи, готов да си тръгне, убеден, че са го пратили за зелен хайвер. В същото време комарджиите станаха и бавно се

отправиха към него.

Ръката на Никълъс посегна към сабята. Но когато се изправиха срещу него, той разбра, че те не бяха обичайни посетители за подобно място и внезапно се усмихна.

– За смешни ли ни намираш, сър? – попита единият от тях.

Никълъс отстъпи и хвърли наметката си на един стол, после стисна дръжката на сабята си.

– Да, намирам ви за смешни – отвърна той. – Облечени сте достатъчно бедно. Човек може да скрие лицето си, да си пусне брада, да разроши косата си, да носи мръсни дрехи не по мярка, но ръцете винаги ще го издадат. – Той им показа пръстите си. – Вашите са чисти и меки, ноктите са с маникюр.

Мъжете се усмихнаха и единият протегна миролюбиво ръка.

– Мосю Чърк, не ти желаем злото – той посочи масата зад Никълъс. – Нека споделим остатъка от виното ти. – Комарджията се, усмихна накриво. – А може да споделим и един проблем.

Никълъс сви рамене и седна. Непознатите си взеха столове и се настанаху срещу него, усмихнати, сякаш му бяха стари приятели. Единият беше висок и слаб, лицето му беше бяло и изпито под кичурите буйна червена коса. Другият беше по-нисък, дебел и плешив. Изглеждаше веселяк като отец Тък в някоя от историите за Робин Худ. Те бяха облечени в излинали и кърпени роби, пристегнати на врата, но когато седнаха и двамата се наместиха, за да положат удобно дългите си остри ками, скрити под дрехите. Жената донесе още две чаши. Дребният, без да го канят, напълни и трите чаши догоре. После се чукна с Никълъс и с благодарност отпи от виното.

– Надявам се кларетът ми да ви хареса – каза саркастично Чърк.

– По-добре да си жив и да пиеш вино – отвърна дребосъкът, – отколкото удавен в ледена вода, като горкия Мозби. – Той остави чашата си. – Да се представим. Аз съм Удо Епенгал, а това – той посочи червеносия си спътник – е Робар Клерие.

– Вие ли убихте Мозби? – попита Никълъс.

– Не! Но ние те следим из целия град – каза Удо Епенгал. – Бяхме четирима, но двамата ни другари са мъртви. Единият беше промушен, а другият отровен. Трябва да си чул врявата, която предизвика смъртта им, когато вечеряше вчера с твоите спътници близо до общината.

Никълъс се втрени в тях с отворена уста.

– Кои сте вие?

– Гасконски търговци. Е, не точно търговци, макар да носим писма,

в които пише, че идваме от Бордо и караме от хубавото си вино във вашата страна. Иначе сме служители на нашия господар.

– И кой е той?

Епенгал се усмихна. Никълъс се наведе към него.

– Вие сте френски шпиони! Тук сте, за да събирате информация. Какво знаете за Валанс? – Той бутна стола си назад. – Може би е предателство само да говоря с вас.

Робар Клерие леко докосна китката на Никълъс.

– Моля те, изслушай ни. Не сме тук, за да те подмамваме или заплашваме, а за да ти разкажем нещо, което вече може би знаеш. Миналия август кралица Изабела умря. Тя е криела някаква голяма тайна. Преди да умре, предала тази тайна на Валанс, който се измъкнал от погребалната церемония при францисканците и се опитал да се качи на една венецианска галера. Бил спрян, ранен и по-късно умрял в „Сейнт Бартольму“. Оттогава кралят и най-големият му син, Черният Принц, са използвали влиятелните си приятели в града, за да открият какво е носел Валанс и къде може да го е скрил. Знаем също, че Кралят на подземния свят, който се нарича Пазителят на Портите, също иска да разкрие това. – Клерие се усмихна леко. – В Париж също имаме подобна личност. Той се нарича le Roi de Gueux – Кралят на просящите. Разбрахме за смъртта на Берисфорд и Фромлих. Той млъкна и отпи от чашата си. – Сега ще ни кажеш, че това, което засяга французите, не те засяга. Но мислил ли си какво може да ти се случи, когато откриеш тайната на Валанс?

Никълъс почувства как косата на тила му настръхва. Той тихичко изруга – не беше помислил за това. Ако тайната беше толкова опасна, толкова важна, какво щеше да стане ако и когато я откриеше? Той вдигна собствената си чаша, за да скрие загрижеността, която предизвикаха у него думите на Клерие.

– Какво предлагате? – попита той.

– Кажи ни какво знаеш и ние ще те възнаградим. Никога няма да ти е нужно да работиш или да живееш от благодеянията на сестра си.

– Аз не съм предател! – отсече Никълъс.

– Но може би си глупак – заяде се Епенгал. – Искаме само да ни кажеш какво знаеш и ще те възнаградим. Върни се при господарите си. Кажи им същото и им обясни, че работата надхвърля твоите способности. Тогава не само ще бъдеш богат, но и ще остарееш, за да се наслаждаваш на богатството си. – Той леко плесна с ръце. – Хайде, мосю, кажи ни.

Никълъс шумно си пое дъх. Горчиво съжаляваше, че нито

Скейтлок, нито Крабтрий са с него.

– Знам много малко – само как е умрял Берисфорд – станал е жертва на професионален убиец на име Уормууд. Фромлих е бил несправедливо обвинен за убийството. И той, и Уормууд са били убити от жена – убийца, наета от Пазителя на Портите. Вероятно пак тя е убила Мозби. Преди да ме питате, единственото, което ми каза Мозби, е че Берисфорд е познавал Валанс още преди да се срещнат в „Сейнт Бартольмю“. Също така, през нощта, преди съдията да изчезне, в къщата му се появил загадъчен пратеник, който носел писмо от някой си Патриций.

Двамата французи слушаха внимателно.

– Това ли е всичко, мосю?

– Това е всичко. О, да, Валанс казал нещо за свети Дени. Той очакваше някаква реакция, но французите безстрастно отвърнаха на погледа му. Никълъс сви рамене.

– Това е всичко, което знам.

– Патриций? – попита Епенгал с въздишка. Никълъс кимна.

– Не – каза Епенгал, – мисля, че не е бил Патриций. Мисля, че е бил Патрокъл.

– Кой, за Бога, е той? Клерие се усмихна:

– Хайде, мосю, не познавате ли гръцката история? Патрокъл бил приятел на Ахил, убит от Хектор.

Никълъс седеше озадачен. Усмивката на Епенгал се разшири.

– Не ми задавайте гатанки! – отсече Никълъс.

– Ахил обичал Патрокъл – обясни Епенгал. – Това била неестествена любов, те били хомосексуалисти. Патрокъл е името, което носи едно хомосексуално сборище тук, в Лондон. Берисфорд е бил негов член, както и Валанс.

Никълъс потърка устата си с ръка и се усмихна извинително.

– Разбира се – въздъхна той. – Берисфорд е продавал дърва и въглища на Валанс за домакинството на старата кралица. Тези мъже си имат свои знаци и тайни ритуали.

Двамата французи кимнаха.

– А Пазителят на Портите открил тайната на Берисфорд и го е изнудвал – обясни Епенгал.

– Затова Берисфорд е мърморел, че ще го убият или изгорят – каза Никълъс. Хомосексуалисти – ако има доказателства срещу тях – се наказват с обесване в Смитфийлд над бавно горящ огън. Затова Уормууд вероятно е изпратил съобщението в къщата на Берисфорд, който не е имал друг избор, освен да се съгласи да се срещнат, иначе тайната му е

щяла да бъде разкрита.

Никълъс погледна към стария просяк в другия край на кръчмата, който се беше промъкнал през вратата и сега седеше на пода, облегнат на стената и викаше на Кръчмарката да му донесе нещо за пиене.

– Но защо Пазителят на Портите е изнудвал Берисфорд? – попита той. – Той не е открил нищо. Или е открил? Дали Валанс му е прошепнал още нещо, преди да умре?

Никълъс отблъсна чашата си. Епенгал я напълни отново.

– Не, пих достатъчно – възрази Никълъс.

– Не разбираш ли какво ще стане, ако откриеш тайната на Валанс? – попита Клерие. – Да не мислиш, че онези, които са те наели, ще ти позволят да си живееш мирно и тихо? Пазителят на Портите е не малко опасен – той иска тази тайна, за да може да изнудва другите, да си осигури привилегии, да увеличи собствената си власт и богатство.

Никълъс сви рамене.

– Но с какво могат да заплашат мен, бедния правник?

– Имаш брат, женен за жената, която обичаш – обясни меко Епенгал. – Имаш сестра – Катрин – и нейния весел съпруг, търговеца. Те имат деца. Имаш живота си, мосю Чърк. Ако продължиш да се занимаваш с това и откриеш голямата тайна, ела при нас в странноприемницата „Луната и сърпът“ в Лотбъри. – Епенгал сграбчи ръката на Никълъс и здраво я стисна. – Предупреждаваме те, мосю, заради самия теб. Ако ни пренебрегнеш, оправяй се сам.

Никълъс се загледа във французите, като се опитваше да укроти бунта в стомаха си и забързания ритъм на сърцето си. Възхищаваше се на хитростта им – каквото и да направеше, щеше да се сблъска с опасност, а те му предлагаха изход. Но какво означаваше той? Изгнание във Франция? И щяха ли Джон, Катрин, децата им и брат му да бъдат в безопасност?

– Кой е водачът ви? – попита той.

– Ела при нас в „Луната и сърпът“ и ще разбереш. Поискай да играеш комар.

Никълъс погледна покрай тях към вратата. Денят гаснеше. Той пак видя просяка. Човекът имаше едно око, носът му се разлагаше и от единия ъгъл на устата му се стичаше слюнка, но Никълъс се чудеше отчаяно дали не е шпионин – някой, изпратен от Пазителя на Портите или от други влиятелни хора в този град.

– Трябва да си тръгвам – каза той.

– Но не през вратата.

Клерие стана и извика жената, която им сервираше. Тя дойде бързо и той ѝ прошепна нещо, като пусна монета в мазолестата ѝ ръка. Кръчмарката се усмихна и им махна, а после ги поведе към далечния ъгъл на кръчмата, зад струпаните нависоко бурета с бира. Там извади ключ от пояса си и отключи една странична врата, която извеждаше на улицата. Епенгал и Клерие излязоха навън и Никълъс ги последва. Французите застанаха отвън с нахлупени качулки и плътно загърнати наметки. Клерие пристъпи напред. Протегна ръка, за да се сбогува с Никълъс, но в същия миг стрела от арбалет го улучи в устата. Чърк чу свистене, сякаш ястреб се спускаше към плячката си и зърна нещо черно, което профуча пред очите му.

Французинът нямаше никакъв шанс. Той рухна на паважа. Епенгал дръпна Чърк за наметката и го блъсна към уличката.

– Бягай! – прошепна той дрезгаво.

Те побегнаха в мига, в който втора стрела падна на паважа между тях. Епенгал погледна към падналия си другар и се обърна умолително към Никълъс.

– Не мога да го оставя – прошепна той.

– Не, не! – извика му дрезгаво Никълъс. – Той е мъртъв.

Епенгал поклати глава, извади камата си и като се движеше до стената, тръгна назад към мястото, където Клерие лежеше по очи в разширяваща се локва кръв. Епенгал обърна тялото, отрязва връзките на кесията от пояса на мъртвеца и забърза обратно.

Никълъс се притисна до стената, за да остане незабелязан за скрития стрелец. Епенгал почти беше стигнал до него, когато свистящият звук се чу отново. Французинът се хвърли към Никълъс като плувец с протегнати ръце, с отворени очи и уста, която се отваряше и затваряше, борещ се за дъх. Блъсна се в покритата с петна от урина стена, погледна към Никълъс, като шепнеше: „Исусе, милост, милост“ и падна като вързоп дрипи. Стрелата от арбалета се беше забила дълбоко между плешките му с острия железен връх.

Никълъс се затича, въпреки че друга стрела изсвистя и се удари в стената над главата му. Въпреки паниката, той осъзна, че убийците са двама, а не един. Тичаше заслепен, надалеч от смъртоносната уличка, като се криеше между просящите, сводниците и проститутките, които изпълваха улиците на Съдърк. Оглеждаше се уплашено, като се опитваше да зърне преследвачите си. Беше защитен от арбалета, но не и от някой сръчен убиец, който можеше да се промъкне до него и да забие кама между ребрата му. Стигна до брега на реката. Като мърмореше и

ругаеше, скочи в една лодка и бързо тикна една монета в мръсната ръка на лодкаря.

– Гребци, човече, гребци! – изрева той.

Лодкарят наблегна на греблата и се отдалечи от брега. Никълъс погледна назад през съгъстващия се мрак, но нито помръкващата светлина на деня, нито сияещите факли на речния бряг разкриха следа от преследвачите му. Лодкарят яростно гребеше, но изучаваше Никълъс внимателно под полуспуснатите си клепащи, любопитен какво се е случило на този добре облечен мъж с пребледняло лице, плувнал в пот, с изписан на лицето ужас.

– Какво си търсил там – промърмори той.

– Млъкни! – изръмжа Чърк. – И гребци!

Лодкарят остави Никълъс между Даугейт и Лондонския мост. Правникът закуцука по улиците, в търсене на безопасно място. Той държеше ръка на дръжката на камата си, от време на време спираше в началото на някоя мръсна уличка и се оглеждаше през рамо. Когато се приближа, Джон и Катрин бяха заети, а децата играеха навън, в замръзналата градина. Никълъс се качи в спалнята си и си легна с кръстосани ръце, впили очи в тавана.

– Какво – прошепна той – предизвика толкова много убийства? Какво толкова ценно е знаел Валанс?

Той преброи убитите. Валанс, заради тайната, която му е била поверена; Берисфорд, измъчван до смърт, за да разкрие онова, което знае; Уормууд; двамата Фромлих; а сега четирима френски шпиони. Пазителят на Портите ли беше отговорен за тези убийства или някой друг? Трябваше ли да отиде отново при сър Еймиъс Петри и сър Роджър Хобдън и да им каже, че работата е твърде опасна и надвишава силите и способностите му?

На вратата се почука. Той не обърна внимание, като си мислеше, че може би са децата, но почукването се повтори по-силно.

– Влез! – извика Никълъс. Скейтлок и Крабтрий нахлуха в стаята.

– Търсихме те, господарю.

Скейтлок изучаваше бледото лице на господаря си.

– Търсихме те – повтори той.

– Кълна се в Бога, искаше ми се да ме намерите! – каза Никълъс.

Без да чака покана, той им разказа какво беше станало. Видя страх в очите на Скейтлок. Крабтрий, който седеше на един стол, изстена и притисна стомаха си.

– Двама шпиони – прошепна хитрецът – убити като кучета.

– Не бива да ходиш в „Луната и Сърпа“ – каза най-накрая Скейтлок. – Ако го направиш, може да те арестуват за предателство. Англия е във война с Франция. Може да те екзекутират, само защото си говорил с тези хора.

Никълъс се сви на леглото.

– Мога да отида пак при сър Еймиъс.

– О, не – изхленчи Крабтрий, – не и при този негодник със сърце от кремък. Освен това той може да реши, че сме открили какво е носел Валанс.

– И какво е било то?

– Аз също се чудех каква е тази тайна – бавно отвърна Скейтлок. – Затова се видях с някои приятели от Ломбард Стрийт²⁰.

– Не знаех, че имаш приятели – злорадо се обади Крабтрий.

– Млъкни, дребен негоднико! – отсече Скейтлок. – Не е време да се правиш на палячо, нито да остроумничиш. И тримата сме свързани с тази тайна. – Той почеса брадата си. – Както казах, ходих да се видя с приятели – хора, които са познавали старата кралица. Всички знаят, че Изабела е накарала да убият съпруга ѝ Едуард Втори в замъка Бъркли, продължила да живее с любовника си Роджър Мортимър, докато и двамата не паднали от власт, когато нашият сегашен крал бил младеж. После Изабела била затворена в замъка Райзинг, извеждана от време на време по официални тържества и пиршества, но всъщност живяла като отшелница.

– Е, и? – прекъсна го Никълъс.

– Каквато и да е била тайната, тя не е от последните ѝ години. Сигурно е от времето, когато е управлявала кралството заедно с Мортимър или дори от по-рано. Попитах приятелите си каква е била Изабела преди да избяга от съпруга си. Казаха ми, че неестествената страст на Едуард Втори към Хю де Спенсър прогонила Изабела в изгнание. Преди това тя била благородна кралица и вярна съпруга и нямало и помен от скандал.

Скейтлок млъкна, за да събере мислите си.

– Когато Изабела и Мортимър изгубили властта си, те били арестувани в замъка Нотингам. Всъщност в момента Мортимър бил в кралската спалня. Там бил и техният близък довереник, Хенри Бъргхърш, епископ на Норич. Синът на Изабела, Едуард, стигнал до спалнята по таен коридор. Нахлул с група рицари и наредил да арестуват Мортимър. Изабела паднала на колене, крещейки: „Ayez pitie! Ayez pitie a gentil

20. Улица в Лондон, на която са се намирали много банки – (Б. р.)

Mortimer!“ (Имайте милост! Имайте милост към бедния Мортимър!)

– И какво е станало тогава? – прекъсна го Крабтрий. Скейтлок сви рамене.

– Приятелите ми са чували само слухове за това. Мортимър крещял обиди към младия Едуард, преди да го отведат. Бил изпратен под силна стража на съд в Уестминстър. По време на процеса не му било позволено да говори, дори да се защитава. Бил със запушена уста през цялото време. Щом присъдата била издадена, той бил заведен в Елмс, близо до Тайбърн, обесен и разчекнат с коне. Разкъсаните му останки били погребани при францисканците.

– Е, и? – попита предизвикателно Никълъс. Скейтлок се усмихна.

– Очевидно старата кучка искала най-доброто и в двата свята, както в живота, така и в смъртта. Била погребана до централния олтар, близо до любимия си, а в ковчега ѝ поставили сребърна касетка, в която се намирало сърцето на съпруга ѝ.

Никълъс погледна през процепа между капациите. Беше се спуснал мрак.

– Никога не съм чувал някой да бъде със запушена уста по време на процеса си – прошепна той. – Какво е било това, което е знаел Мортимър и което в никакъв случай не бивало да се разкрие?

– Възможно ли е – предположи Крабтрий – нашият сегашен крал, Едуард Трети, да не е истински крал на Англия, а незаконна издънка на Мортимър и Изабела?

Скейтлок се замисли.

– Това са само слухове и клюки, които не доказват нищо. Но може да си прав, мастър Крабтрий. Сигурно кралица Изабела е имала пръст в издигането на Мортимър, преди да избяга от съпруга си. Но това не значи, че е имала деца от Мортимър.

– Но съпругът ѝ е бил хомосексуалист – настоя Крабтрий. Никълъс поклати глава.

– Бил е бисексуален. Много мъже са такива. – Той сви рамене. – Разбира се, това не се отнася за всеки от нас.

– Не съм много сигурен – изръмжа Скейтлок и хвърли изкосо поглед през рамо към Крабтрий, който показва среден пръст.

– Въпреки всичко, Скейтлок, ти благодаря – каза Никълъс. – Ключките, които си събрал, подкрепят нашата теория, че кралица Изабела е притежавала тайна, която се е опитала да предаде на приятелите си във Франция. Но синът ѝ, сегашният ни крал, отблизо следял майка си, за да не му изиграе някой номер. – Никълъс спусна крака от леглото, стана и

се протегна.

– Отмъщението е сладко, когато отлежи – каза той. – Изабела запазила тайната през целия си живот, но планирала да бъде разкрита след смъртта ѝ. Какво ли наследство е оставила, а?

– И какво ще правим сега? – попита Крабтрий.

– Ще се махнем от Лондон – отвърна Никълъс – макар да имаме много малко пари. Ще идем в Норич – старият Бъргхърш е още жив. После – към замъка Райзинг, да поразпитаме тамошната прислуга и да видим какво можем да открием. – Той потърка лицето си. – Кой знае? Докато се върнем, може да са открили тайната на Валанс. Ще приберем наградата и ще се върнем към разходките в „Сейнт Полс“ в търсене на работа.

– Ще кажем ли на някого? – попита Скейтлок.

– На никого! – отсече Никълъс. – Дори и на Катрин и Джон. – Отиде до прозореца и се взря в падащата нощ. – Макар да предполагам – прошепна той, – че няма особено значение.

Погледна към отсрещната врата, където на една кука висеше светилник. Видя как някаква сянка се раздвижи и разбра, че някой продължава да ги наблюдава от тъмнината.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тръгнаха късно на другата сутрин, точно когато градските камбани удариха за литургия и звънът им разряза като нож студения зимен въздух. Крабтрий беше натоварен да наеме коне и едно товарно пони с ценните монети на Никълъс. Понито, наречено от Крабтрий „звярът“, беше злонравно и имаше неприятния навик да хапе и рита всеки, проявил неблагоприятното да го приближи. Никълъс каза на сестра си само, че може да отсъстват няколко дни. С разтревожено лице Катрин го целуна по двете бузи и тъжно го погледна.

– В Норич ли отиваш, Никълъс? Ще се обадиш ли на брат си? Робърт толкова ще се радва да те види.

Никълъс промърмори, че ще се опита.

– Пази се, сестричке. – Той я прегърна силно. – Грижи се за Джон и за децата.

– Защо? – Катрин се измъкна от прегръдката му. – Никълъс, какво става?

Брат ѝ избегна погледа ѝ. Той стисна ръката ѝ и излезе на улицата,

където Скейтлок и Крабтрий държаха конете и понито. Джон излезе от работилницата, за да им пожелае приятен път; широкото му, добродушно лице грееше в усмивка, отиде при Никълъс и сложи малка кесия монети в ръката му. Никълъс искаше да откаже.

– Не, братко, вземи ги – настоя Джон. – Хранете се добре. – Той вдигна очи към оловносивото небе. – Онези, които разбират, казват, че ще завали сняг. Обличайте се топло и Бог да ви пази по пътя.

Децата и Катрин дотичаха да се сбогуват. Тя отказа да пусне Никълъс, докато не ѝ обеща да си забодее медальона на свети Кристофър²¹, който беше донесла, върху излиялата си наметка.

Те излязоха от улицата и се насочиха към Бишъпсгейт, през стените на стария град и вонящата канавка. Никълъс мразеше това място. Под покривката от мръсен лед той съзря трупове на животни и въпреки студа, мястото още вонеше отвратително. Отминаха „Света Мария от Витлеем“ и поеха по пътя на север към Холиуел. Павираното шосе беше пълно със селяни, които носеха продуктите си към града, както и с обичайния поток пътешественици – парцаливи студенти, съмнителни свещеници с колички; шарлатани; хора без земя, които смятаха, че в града ще забогатеят, както и войници, които с маршова стъпка отиваха да подсилат гарнизона на Тауър. Кралски пратеник, облечен в цветовете на дворцовата ливрея – синьо, червено и златно – премина покрай тях в галоп. От време на време някой благородник, потънал в коприна, с коне, покрити със скъпи покривала, украсени с цветни хералдически символи, тържествено преминаваше по пътя.

С напредването на деня пътят през дивите полета северно от Лондон се опразваше. Те прекараха нощта в малка кръчма, но почти не спяха – леглата бяха пълни с бълхи, а шумът от кръчмата отдолу, където група калайджии гуляеха, се чуваше през по-голямата част от нощта. Това неудобство, както и студеното време, сведе разговорите им до минимум. Оловните небеса сякаш ги притискаха и неможеха да видят нищо около себе си от яростните ветрове, които хвърляха леден дъжд в лицата им. Минаваха през малки, бедни селца, отсядаха в мизерни ханове, където единствената тема на разговор беше войната срещу французите и настоятелните искания на Короната за повече запаси. Селяните, край които минаваха, се опитваха да разбият замръзналата като камък почва и често бяха облечени като плашила. Някои дори се бяха отказали от тази работа и ровеха като лешояди за някаква храна.

21. Традиционен покровител на пътниците – (Б. р.)

– Исусе, смили се над тях – промърмори Крабтрий, когато преминаваха през една малка махала. – Те са най-зажалени. Младежите са изпратени на война. Само инвалидите се връщат и не могат да се изхранят.

Никълъс се съгласи и се загледа към обширните замръзнали поля.

– По време на мир – каза той – селяните се облагат с тежки данъци. Кралските бирници преминават като чума от село на село и събират продуктите им. След тях идват бирниците, последвани от приставите и сержантите на местните владетели.

Понякога срещаха цели семейства, които крачеха пеша по пътя. Никълъс раздаваше пенита, които бяха приемани без благодарност от студените алчни ръце. Отминаваха трупове, които се разлагаха в канавките; бесилки и ешафоди, натежали от гниещите плодове човешка плът. Веднъж ги нападнаха разбойници, група отчаяни мъже, покрити от глава до пети в разкъсани дрипи. Те бяха зле въоръжени и не представляваха истинска опасност – лъковете им бяха толкова импровизирани и лошо опънати, че стрелите им падаха съвсем наблизко.

След седмица път те стигнаха в покрайнините на Норич. Никълъс реши, че ще се възстановят от пътуването в голяма, просторна кръчма, разположена веднага след градските стени – шумно здание с издълбан над входа позлатен надпис, обкръжен от ангели с невинни, усмихнати лица. Вътре павирият двор, заобиколен от галерии и стълбища, беше пълен с пътници, които си отдъхваха от пътя от или към големите пристанища на източното крайбрежие. Никълъс се усмихна, когато се огледа. Спомняше си това място от младостта си; баща му беше преспивал тук в няколко случая. Докато вървеше по коридорите и нагоре по спираловидното дървено стълбище, той си спомни моменти от младостта си и още веднъж се зачуди дали да се опита да се сдобри с брат си Робърт. Реши, че това може да почака – първо трябваше да си почине и да си уреди аудиенция при Хенри Бъргхърш, епископ на града.

Щом си наеха стая, разопаковаха кошчетата си и поръчаха да се погрижат за конете им, Никълъс написа кратко писмо на епископа. Помоли го за аудиенция „по важна работа, която интересува не само шерифа и кмета на Лондон, но и самия крал“. На следващата сутрин получи с изненада бързия отговор. Епископът, както пишеше неговият писар, щеше да приеме с удоволствие мастър Никълъс Чърк в двореца си след обедната литургия.

– Ще отида сам – обяви Чърк. Погледна към Скейтлок и Крабтрий, които грееха пръстите си на мангала с въглища. – Съмнявам се, че епископът ще говори в присъствието на свидетели, затова по-добре останете

тук. Разучете кои са най-добрите маршрути към Бишгъпс Лин и замъка Райзинг.

Крабтрий, който протестираше шумно срещу трудностите на пътуването, сега изстена при мисълта, че то не е свършило. Но Никълъс бързо се приготви за аудиенцията. Каза на Скейтлок и Крабтрий, че трябва да останат в кръчмата, да разучат каквото им беше заръчал и да внимават за другите пътници, които показват повече от мимолетен интерес към тях. След това тръгна по тесните, извити улички на Норич към катедралата. Един прислужник го въведе в двореца, където надутият секретар на епископа го преведе през лабиринт от ветровити коридори до една голяма спалня. След броденето си из студените, зловонни улици на Норич, Никълъс беше замаян от великолепието на епископските покои. Подът беше покрит с рогозки, посипани с ароматни билки, така че при всяка стъпка, която Никълъс правеше, въздухът се изпълваше с приятен мирис. Стените бяха покрити с пъстроцветни гоблени от Брюж. Никълъс ги погледна и едва овладя изражението си – темите им определено не бяха сред онези в Библията или писанията на Отците. Из цялата стая восъчни свещи на сребърни свещници и малки блестящи мангали на златни колелца излъчваха светлина и топлина. Пламъците им се отразяваха от многото скъпи предмети, които се намираха по рафтовете или украсяваха масите и шкафовете из стаята.

– До Коледа ли ще стоиш и ще зяпаш там?

Неясната фигура зад писалището в далечния край на стаята се размърда. Когато секретарят на епископа шумно се изкашля и затвори вратата зад себе си, Никълъс бързо си припомни протокола. Той се приближи и направи възможно най-почтителен поклон към писалището.

– Изправи се! Изправи се! – Гласът беше дрезгав и властен.

Никълъс се подчини. Изучаваше крехката фигура с аскетично лице, която седеше, потънала в пурпурните си роби и самурени кожи, на стола с висока облегалка. Бъргхърш имаше лице на свят монах-отшелник, но когато се приведе, Никълъс видя, че очите му са като твърди, черни камъчета, чийто блясък никога не помръква.

– Тук си по спешно нареждане на Короната? – гласът на Бъргхърш беше изгубил част от остротата си. Той махна с мършавата си, покрита с пръстени ръка към един стол до писалището. – Сядай! Сядай!

– Милорд – каза Никълъс, – нося писма и пълномощия от сър Еймиъс Петри, шериф на Лондон.

Той ги подаде на епископа, който ги прегледа внимателно, преди да му ги върне.

– И какво искаш да знаеш? – излая епископът.

– Нейно величество вдовстващата кралица Изабела Английска е мъртва – започна Никълъс.

– Бог да се смили над нея и да ѝ дари покой. – Думите на Бъргхърш прозвучаха твърде бързо и Никълъс долови страх в гласа му.

– Милорд, преди много години си бил канцлер на кралица Изабела.

Бъргхърш се усмихна. Взе стилета от писалището и се заигра с него.

– Хайде, хайде, мастър правник! Можеш да се справиш по-добре. – Той хвърли ножа долу и се втренчи в Никълъс. – Защо не казваш истината? През септември 1326-а, преди трийсет и две години, Изабела, Бог да я прости, подпомогната и насърчавана от любовника си Роджър Мортимър, свали съпруга си крал Едуард Втори от престола и го затвори в замъка Бъркли, където той умря. Сегашният ни суверен, Бог да го пази, беше още младеж. Мортимър управляваше кокошарника като петела Шантиклер, а Изабела беше неговата Пертелота²².

Изглежда беше доловил изненадата върху лицето на Никълъс, защото махна с костеливата си ръка:

– Просто казах истината, какво лошо има в това? – Той прободеше въздуха с дългия си показалец. – Сега, запомни, мастър правник. Аз им бях канцлер, но не съучастник. Така че защо си тук?

– Имаше ли кралицата някаква тайна?

– Никаква, просто мразеше съпруга си и обичаше Мортимър.

Никълъс неспокойно се раздвижи.

– Не, говоря за някаква тайна, която дори сега – той внимателно подбра думите си – би представлявала опасност, ако попадне в лоши ръце.

Бъргхърш поклати глава, но Никълъс беше достатъчно опитен в разпитите, за да усети, че той го лъже.

– Милорд – напомни му той, – тук съм по кралска работа. Доколкото разбрах, ти си присъствал, когато Мортимър и Изабела са изгубили властта?

– Да, бях в замъка Нотингам. Канцлерът трябва да присъства, винаги да бъде около властниците.

– Точно така, милорд – отвърна Никълъс. – Властта е като колело – има ос и спици. Ти си оста, затова съм тук. Защо е било толкова важно,

22. виж „Разказът на Манастирския капелан“ – „Кентърбърийски разкази“, Джефри Чосър, превод Ал. Шурбанов – (Б. р.)

толкова необходимо, когато Мортимър бил арестуван, да му запушат устата и да не му позволят да говори дори по време на собствения си процес?

Бъргхърш се приведе, езикът му трепкаше като на змия, а лицето му гореше от яд. Никълъс потръпна от злобата в гласа му.

– Ти, глупави и нищожни човече! – изсъска епископът. Той се огледа из стаята, сякаш очакваше някой да подслушва. – Ти, долен, дребен шарлатанино! Дрипав празноглавец!

Никълъс побутна стола си назад.

– Милорд, говори както подобава. Езикът ти не подхожда на благородник, да не говорим пък за духовник и епископ.

Бъргхърш премигна, сякаш едва сега си припомни кой е и къде е. Никълъс усещаше, че зад гнева му се крие страх. Епископът потри лице с ръце, облегна се на стола и забарабани с пръсти по писалището.

После размахна пръст към Никълъс.

– Ще ти дам един съвет, мастър правник. Ако това е, което търсиш, откажи се. Върни се в Лондон и кажи, че си се объркал. – Той се усмихна безмилостно. – Съмнявам се, че ще ти е трудно. – Или, ако искаш, побързай до най-близкото пристанище и замини за далечни земи.

– Защо Мортимър е бил със запушена уста? – повтори Никълъс, като с огромни усилия контролираше собствения си гняв.

Епископът повдигна редките си вежди.

– Не знам – каза той меко, – не искам да знам, и никога няма да узная.

– Бил ли е Мортимър истинският баща на сегашния ни крал? – избърбори Никълъс.

Бъргхърш го погледна изненадано, после отметна глава и избухна в смях, като пляскаше с ръце. Смя се, докато сълзи потекоха по бузите му.

– Не, не, не! – въздъхна той. – Боже опази, не! Никълъс почака, докато епископът се съвземе.

– Е, каква беше великата тайна? Епископът направи гримаса:

– Не знам.

Тази игра на криеница омръзна на Чърк.

– В такъв случай – каза той – ще продължа търсенето си. И ако открия нещо, ще кажа на господарите си в Лондон, че ти си ми го казал.

Той взе наметката си и тръгна към вратата. Беше сложил ръка на резето, когато Бъргхърш се обади:

– Чакай, правнико, върни се! Никълъс се обърна и се върна до стола си.

– Седни! Седни! – Бъргхърш принудено се усмихна. – Искаш ли да пийнеш вино?

Никълъс поклати глава. Не вярваше на този арогантен, неискрен прелат, обграден с лукс, играещ си с тайни, които бяха стрували живота на други.

Епископът посочи огромната Библия в разкошна, бродирана със злато подвързия, която беше привързана с верига за малката катедра до него.

– Искам да се закълнеш, мастър правник – каза той тържествено, – че това, което ти кажа, няма да бъде разкрито на никой друг. Само тогава ще говоря. Нещо повече, това, което ти кажа, ще бъде предадено така, че никога да не го свържат с мен.

Никълъс кимна в знак на съгласие и отиде при катедрата. Сложи ръка върху Библията и внимателно повтори клетвата, която Бъргхърш му продиктува. После епископът му направи знак с ръка да се върне на мястото си. Наведе се напред и зашепна, сякаш мишките, които скърцаха зад ламперията или паяците, които тъчаха мрежите си в ъгъла на стаята, можеха да дочуят тайната и да я разкрият.

– Бях канцлер на Изабела – започна той. – Времената бяха размирни. – Епископът отпи от бокала си. – Мортимър и Изабела управляваха кралството. Както казах, сегашният крал беше още момче, когато това започна. Като любовници, Изабела и Мортимър постоянно разговаряха насаме. Аз бях свидетел на тайните им, или по-скоро на някои от тях, защото непрекъснато се случваше да вляза в покоите им, докато обсъждаха някакъв въпрос и те рязко спираха, щом ме видеха.

– И каква беше тази тайна? – попита Никълъс. Бъргхърш поклати глава.

– Бог знае! Знам, че Мортимър изпрати един от оръженосците си, Джон Травис, да търси нещо в архивите в Оксфордския университет. При друг случай самата Изабела отиде да претърси архивите на Кралския съд. Тя и Мортимър много внимателно ги разгледаха. Не знам какво търсеха, но през нощта, когато любовникът ѝ беше арестуван, Изабела крещеше нещо на сина си.

– И какво беше то?

– La раume!

– Какво значи това? – попита Никълъс.

– На нормански френски е. Мисля, че означава палма – вероятно едно от онези сухи палмови листа, които поклонниците носят от Светите земи.

– И как реагира синът й?

– Веднага накара да запушат устата на Мортимър, както и на Травис. И двамата бяха изпратени в Уестминстър на съд. На другата сутрин кралицата-майка поиска да види сина си. Младият Едуард, тогава осемнадесетгодишен, се съгласи. Срегнаха се в спалнята на кралицата-майка. Тя беше разстроена и обърквана след залавянето на Мортимър и настоя да говори насаме с него. – Бъргхърш се усмихна тъжно. – Аз бях в немилост. Наистина, бях във фракцията на Мортимър, но за щастие Короната не винаги наказва онези, които служат на недостойни господари. Както и да е, стаята беше опразнена. Аз седях отвън с другите. Очаквах да чуя викове, писъци и молби за помилване, но беше тихо, тихо като в гроб. Един от младите кралски придворни отиде до вратата и се послуша, но можа да чуе само шепот. – Бъргхърш се облегна на стола си, като въртеше бокала в ръцете си. – После вратата на спалнята се отвори. Младият крал изскочи навън. Никога не съм го виждал – преди или след това – да изглежда толкова ядосан и уплашен. Беше пребледнял, бузите и челото му бяха покрити с капчици пот. Изпратиха ме обратно в епархията ми. Мортимър умря в Тайбърн, а Изабела беше заточена в замъка Райзинг в Норфък.

– Излизала ли е някога оттам? – попита Никълъс.

– Извеждаха я от време на време на официални тържества, но кралят внимателно я наблюдаваше. Най-доверените му благородници бяха изпратени при нея – приятели от детинство, като Джървис Талбът, комендант на замъка. Двадесет и осем години, от 1330-а до смъртта ѝ през август тази година, Изабела беше зорко наблюдавана. Знаеш ли, че рота стрелци, най-добрите в кралството, постоянно лагеруваха в горите край замъка Райзинг?

– Какво става там сега? – попита Никълъс. Бъргхърш сви рамене.

– Всичко е свършено. Прислугата на Изабела беше разпусната, стрелците – отзовани. Кралските шпиони в Бишъпс Лин и Грейт Ярмут, които съобщаваха какви кораби пристигат и какви заминават, вече нямат работа. – Бъргхърш самодоволно се усмихна. – И така, мастър правник, с лукаво лице и остри очи, каква ли е тайната?

– Само това ли можете да ми кажете, милорд? – попита ледено Никълъс.

Бъргхърш протегна мършавата си ръка за целувка.

– Да, това е всичко. Сега можеш да си вървиш. Никълъс излезе от двореца на епископа, взе коня си от конюшната и се върна при спътниците си в кръчмата.

Крабтрий и Скейтлок бяха в кръчмата и пиеха пред огъня. Никълъс се присъедини към тях, след като си поръча купа месо със зеленчуци. Щом прислужникът сервира – яденето беше силно подправено, за да не си личи, че месото е старо, – Никълъс разказа на другарите си за срещата с Бъргхърш.

– Трябва да отидем в замъка Райзинг – каза Скейтлок, когато правникът свърши. – Ако сме открили нещо, господарю, то е, че старата кучка е пазела голяма тайна, която е плашела сина и...

– Защо я наричаш кучка? – прекъсна го Крабтрий. Никълъс въпросително погледна Скейтлок. Въпросът на Крабтрий беше добър. Очите на прислужника му пламнаха от гняв.

– Тя има лоша кръв – каза той. – Баща ѝ, Филип Четвърти Френски, е бил същинско адско изчадие. Вероятно и в ада се е върнал.

Крабтрий погледна Никълъс и вдигна вежди.

– Но какво ще успеем да научим в замъка Райзинг? – попита Чърк между горещите хапки.

– Може да чуем някоя клюка.

Никълъс се приведе към огнището и отпи от халбата силен ейл, донесен от прислужника.

– Ще отидем – реши той. – И после ще се върнем в Лондон. – Никълъс разтревожено огледа кръчмата.

– Не, господарю – промърмори Скейтлок, – преди да питаш, ще ти кажа, че никой не ни следи. Поне не тук, но може би извън градските стени.

Думите му се оказаха пророчески. Напуснаха Норич рано на другата сутрин, след като закусиха с тлъст бекон и ейл. Времето скоро ги накара да забравят любопитството си, разбудено от откровенията на Бъргхърш. Свиреп мраз беше сковал земята и гъстата морска мъгла обвиваше местността и скриваше пътя, който се простираше на изток към Бишъп'с Лин и замъка Райзинг. На няколко мили от Норич те се намериха на тесен път, който, както сподели Никълъс, щеше да ги отведе до кръстопът и по-пряк път към Бишъп'с Лин. Гъсти гори се простираха от двете му страни и въпреки че мъгливата тишина ги потискаше, Никълъс и спътниците му се уплашиха, едва когато тя беше нарушена рязко от подрънкване на брони. Никълъс и Скейтлок охлабиха сабите в ножниците им. Крабтрий, който не обичаше схватките, тихичко захленчи от страх, докато прислужникът не му каза да млъкне.

Никълъс продължи напред, убеден, че шумът е рожба на въображението му, когато редица фигури с качулки се появи от мъглата, за да му

препреди пътя. Те се плъзгаха като черни призраци по пътя. Въоръжени с мечове и копия, чакаха Никълъс и спътниците му да спрат и да слязат от конете. Сърцето на Чърк потръпна от ужас и именно страхът го спаси. Той премина от тръс в галоп и се нахвърли върху възможните си убийци, като крещеше и размахваше сабята, сякаш беше ветеран от сто-тици успешни сражения. Скейтлок направи същото, а Крабтрий крещя, докато почувства, че дробовите му ще избухнат. Изненадани, нападателите им стояха объркани, а после Никълъс се оказа между тях, замахвайки сляпо със сабята си. Видя как един от нападателите изкрещя от болка и притисна ръката си, от която течеше кръв. Друг изостана с лице, превърнато в кървава маса. После Никълъс и спътниците му ги подминаха и препуснаха като вятъра.

След време се отклониха от пътя, успокоиха конете си и се напрегнаха да чуят някакви звуци от преследване. Крабтрий се смъкна от коня, сипейки полугласно ругатни, сгърчи се и повърна закуската си. Никълъс слезе от коня, убеди се, че Крабтрий не е ранен и погледна към Скейтлок, който седеше като вкаменен на седлото.

– Кои бяха те? – прошепна той. Прислужникът поклати глава.

– Следили са ни. Негодниците трябва да са ни чакали да напуснем Норич.

– Кой ги е изпратил? – попита Никълъс. – Пазителят на Портите?

– Не бъди толкова тъп! – Крабтрий се изправи и избърса устата си с opakото на ръката. – Яздих между негодниците със затворени очи, но с отворени уши. Когато ранихте единия, той извика нещо на френски.

Никълъс почувства сърцето му да замира в дълбоко отчаяние. Грабна юздите на коня си и облегна пламналото си лице на студеното кожено седло.

– Бог да ни е на помощ! – промърмори той. – Сър Еймиъс Петри и властта, която той представлява, ни преследват. Пазителят на Портите също ни гони. А сега и французите!

Той руга толкова красноречиво, че Крабтрий възкликна от възхищение пред този поток цветисти клетви и псувни. Най-накрая се качи пак на седлото.

– Защо французите ни нападнаха? – попита Крабтрий, като го последва.

Никълъс отново си сложи качулката.

– Те не ни нападнаха – каза той замислено. – Измъкнахме се, защото мислеха, че ще слезем от конете. Искаха да ни заловят и да разберат какво знаем. След това сигурно щяха да ни убият.

– Но защо? – изви Крабтрий.

– Уж се имаш за хитрец – каза Скейтлок, – но не можеш да различиш лакътя от задника си. Преди десет дни двама французи ни преследваха из целия град. Единият е намушкан, а другият – отровен. На другия ден двама от тях разговаряха подчертано приятелски с мастър Чърк. Покъсно бяха убити в една уличка. Французите вероятно ни смятат отговорни за смъртта на техните хора.

– Да продължаваме – каза Никълъс.

Те излязоха от гората и се върнаха отново на пътя. Тази вечер спряха в малко абатство, където бенедиктинци с черни раса ги посрещнаха приятелски с проста, но вкусна храна и удобни легла във варосани килии. На следващия ден стигнаха Бишъп'с Лин и се настанаха в „Платнохода“, процъфтяваща кръчма, където рибарите и моряците от Хънстантън пиеха заедно с търговци и селяни от плодородните земи край норфъкските блата. Първия ден почиваха. Никълъс мълчеше, обмисляше онова, което Бъргхърш му беше казал и се чудеше каква тайна, ако изобщо беше тайна, се съдържа в думата раите. Защо Мортимър беше наредил специално разследване в Оксфорд, питаше се той. И защо той и любовницата му Изабела бяха ровили из архивите на Кралския съд?

След като се настанаха, те решиха да се сблизат с местните. Въпреки непрестанния приток на пътници, хората в места като „Платнохода“ бяха подозрителни към чужденците. Никълъс нареди на Скейтлок и Крабтрий да не се натрапват на местните, които ги изучаваха подозрително в общата зала, а да изчакат докато те ги приемат. Найсетне, една вечер те се запrikaзваха с група местни фермери, които разговаряха за кралица Изабела. След известно време един от тях удари с юмрук по масата.

– Радвам се, че старата кучка е мъртва! – каза той дрезгаво. – Беше много алчна. Каквото и да искаше, го взимаше. Когато представяхме сметките си, ни казваха да отидем да си искаме парите от Кралската хазна в Лондон. А кой от нас има време за това, а? – Той погледна компанията си, които кимнаха в знак на съгласие. – Имаше и други неща – добави мрачно. – Кралските войници и стрелците, които патрулираха по пътищата. Бяха толкова неприятни, колкото могат да бъдат само военните – спираха каруците ни и задяваха жените ни.

– И онези от пристанището – обади се един от другите. – Пристанищните митничари, приставите, които непрестанно оглеждаха всичко – от снабдителните лодки – до рибарските.

– А имаше и французи – промърмори друг.

– Французи ли? – попита Никълъс.

– Една от най-големите тайни на Норфък – отвърна фермерът. – Малко хора знаят за нея.

– За кое?

Мъжът остави халбата си на масата и се приведе по-близо. Никълъс се съдържа да не се намръщи от престоелия му дъх на лук, сирене и ейл.

– Преди около двацет години, точно след голямата морска победа на нашия крал при Слуис, една френска галера акостира през нощта и войниците слязоха на брега. Те атакуваха замъка. Настана ужасна касапница! Нощното небе светна от пламъци и полята подгизнаха от кръв. Французите бяха отблъснати, но на висока цена. Имаше толкова много трупове, че трябваше да изкопаем ров два метра дълбок, четири метра широк и половин километър дълъг, за да ги погребем. Ще го видите вдясно от пътя към замъка. Френските трупове и някои от английските бяха нахвърляни в него.

– Защо французите са атакували замъка? – попита Никълъс.

– Не знаем, но по-късно един стрелец казал на братовчед ми, че са дошли за старата кралица. Ако зависеше от мен, бих им дал дъртата кучка, но те бяха отблъснати.

– Бяха отблъснати?

– Да, с това всичко приключи.

– А какво става със замъка? – попита Скейтлок.

– Пуст е като гробище, сър. Като гробище. Сега можете да отидете там. Останали са само малко войници и наемници.

– Ами прислугата на старата кралица?

– О, вече я разпуснаха. Щом погребяха господарката им, нямаше вече работа за тях.

Никълъс благодари и поръча нови чаши ейл. Щом тримата се прибраха на малкия си таван, те се подготвиха да поемат за замъка Райзинг на другата сутрин.

– Защо мислите, че са дошли французите? – попита сънено Крабтрий, докато лежеше на леглото и дърпаше сламки от тънкия сламеник.

– Господ знае! – отвърна Никълъс. – Но те са знаели, че кралицата крие някаква тайна и са били готови да пролетят кръв за нея. Между другото, какво означава думата раите?

– Мислих за това – отвърна Скейтлок. – Как би могла да заплаши Изабела с нея сина си? – Той се усмихна замислено. – Когато бях в Лондон и говорих с приятелите си, те ми казаха нещо странно. Съпругът на кралицата, Едуард Втори, е погребан в глостърската катедрала в

прекрасен саркофаг от пърбекски мрамор. Но неговият син, сегашният крал, не е дал и пени за гроба на убития си баща. Монасите от Глостър я построили. Още нещо, повечето крале са погребани в Уестминстър, но Изабела и Мортимър не позволили трупът на стария крал да бъде отнесен там.

– Жалко – каза Крабтрий. – Кралските погребения са източник на радост в столицата. Виното се лее като вода и ако си достатъчно бърз, можеш да стигнеш до Уестминстър и да пируваш остатъците от кралската трапеза.

– Защо тогава трупът на стария крал не е бил занесен в Уестминстър? – попита Никълъс.

Скейтлок сви рамене.

– Това е стар слух, но някои казват, че Едуард е избягал от замъка Бъркли и заминал за някоя средиземноморска държава.

– Бог да ни пази! – въздъхна Крабтрий. – Искаш да кажеш, че старият крал не е мъртъв?

– Възможно е – промърмори Скейтлок. Никълъс сграбчи прислужника си за ръката.

– Къде чу това? Скейтлок се почеса по носа.

– Хайде, хайде, господарю. Ти си имаш своите тайни, а аз си имам моите.

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Правникът прекъсна разказа и отиде да напълни чашата си. Спътниците му го гледаха с отворена уста. Дори тактичният, жизнерадостен Чосър сега го изучаваше изпод смръщели вежди.

– Вярно ли е това? – дрезгаво попита Продавачът на индулгенции. – Бил съм в Глостър и съм се молил пред мраморната гробница на Едуард Втори.

– Чувал съм тези слухове – намеси се Кармелитът. – Член на нашия орден, Томас Дънивед, заедно с брат си Стивън, е участвал в нападението на замъка Бъркли в късното лято на 1327-а.

– И какво станало? – прошепна възбудено Игуменката.

– Според слуховете или поне според един от тях, братята успели да влязат в замъка Бъркли и да освободят краля. – Той сви пълните си рамене. – Но това може да е легенда.

– А какво е станало с братята? – попита Икономът остро. Кармелитът се протегна.

– Има една история, че и те, и целият им отряд били затворени в тъмница.

– Обесили ли са ги? – попита Стюардът.

– Не, не, умрели от треска.

– Всички ли? – прошепна Школарят.

– Да. – Фъфленето на Кармелита се усили. Той размърда подобната си на камбана фигура и вдигна шнура на расото над закръглената си талия. – О, да.

– Това е странно – каза Франклинът. – Всички да умрат от треска...

– Да, мога да ви кажа и още нещо.

Сега Кармелитът беше в стихията си. Той погледна към Правника, който не му обърна внимание, потънал в собствените си мисли. Кармелитът понижи глас:

– Томас Дънивед бил изповедник на стария крал. Не бил в страната, когато Изабела свалила от власт съпруга си. Бил изпратен в Рим от стария крал – той снижи гласа си още повече, – за да получи развод от кралица Изабела.

– Глупости! – намеси се Икономът. – Светата църква никога не би се съгласила с развода.

Кармелитът ядосано размаха ръка.

– Не ми противоречи, добри ми сър. Познавам каноничното право. Кралят искал бракът му да бъде анулиран. Защо би искал да го направи, а?

– Но ако кралят е избягал – попита Продавачът на индулгенции, – кой лежи погребан в катедралата в Глостър?

– Бях там – обади се Батската невеста с пламнали бузи и святащи очи от медовината, която беше изпила. – Бях още момиче, когато баща ми ме заведе. Бяхме чували слухове за убийството на Едуард Втори. Не забравяйте, че Бат е съвсем наблизо. – Тя кръстоса пълните си ръце, наслаждавайки се на клюката за висшестоящите. – Всички чухме как старият крал е бил притиснат по очи на пода и двама убийци го пронизали с нагорещен ръжен, за да го убият, без по тялото му да остане нито следа от насилие.

– Като че ли биха могли да го скрият – прекъсна я Църковният пристав. – Обзалагам се, че би могла да кажеш по израза на лицето му, че не е умрял в съня си.

Батската невеста се опита да го удари, но той ловко се отдръпна.

– Не говори лошо за мъртвите! – отсече тя. – Казват, че ужасяващите писъци на бедния крал можели да се чуят на цяла миля. И тъй, трупът бил изложен пред катедралата в Глостър в отворен ковчег с драперия около лицето му. Възможно е – продължи Батската невеста – хората да са отишли и видели, каквото са очаквали, и да не са обърнали внимание на разликите, мислейки, че са предизвикани от смъртта. Може би не е бил Едуард Втори. И затова – заключи тя триумфално – Йезавел-Изабела не е позволила трупът да бъде закаран чак в Уестминстър.

– Но ако старият крал е избягал – настоя Продавачът на индулгенции, – защо не го е обявил?

– Мога да отговоря на това – каза самоуверено Батската невеста. – Казват, че се опитал и се свързал с полубрат си, Едмънд от Кент. Мортимър открил това, изпратил Едмънд на ешафода и така всичко приключило.

– Това ли е тайната? – Чосър, или Сър Топаз, както обичаше да се нарича, се обади от мястото си до огнището, срещу Рицаря. – Мастър Правник, това ли е тайната?

Навъсеният Правник поклати глава и се усмихна.

– А каква е тя всъщност? – попита Чосър. Правникът намигна и отпи от чашата си. Сега Рицарят, с мрачно лице, се обърна към него.

– Това, което разправяш, сър, е предателство.

– Предателство! – с насмешка каза той. – Стига, сър. Аз не

заговорнича срещу нашия милостив господар краля, нито се съюзявам с враговете му. Просто разказвам една история, а това, което обсъждаме в момента, са обикновени клюки. – Той се изправи и се протегна. – Ако желаете, мога да спра дотук, защото не мога да ви кажа всичко.

Хор от разочаровани гласове посрещна думите му.

– Така е, така е – промърмори Рицарят. – В крайна сметка това е само приказка, нали?

– Разбира се – отвърна Правникът, като гледаше втречено Игуменката.

Тя сконфузено се размърда на стола си и започна да гали малкото кученце.

– Трябва да ти задам един въпрос – каза Игуменката меко.

– Задай го, мадам.

– Защо онзи правник не е отишъл при жената, която обичал? – Тя елегантно сви рамене. – Наистина, тя се омъжила за брат му. – Вдигна просълзените си очи. – Но и двамата биха се радвали да го видят.

Правникът леко ѝ се поклони.

– Госпожо, въпросът ти е уместен и добре зададен, но има неща, които е по-добре да останат скрити; има пепел в душите ни, която не бива да бъде разравяна. – Той леко се усмихна. – Може би героят от моята история е бил много наранен. Все пак, добре знаете, че сърцето може да понесе само определена доза скръб.

Поетът Чосър, който наблюдаваше всичко това, присви очи.

– Мислиш ли, че тази история е вярна? – прошепна той с ъгълчето на устата си, полуобърнат към Рицаря.

Рицарят потупа дръжката на камата си и вдигна поглед.

– Мастър Чосър, не разбра ли, че не съществуват лъжи, а само леко изменени истини?

Чосър се усмихна, стана и отиде при Правника.

– Сър, Хари Ханджията ще ти напълни чашата още веднъж. Молим те, продължи тази интересна история.

V част

ПЪРВА ГЛАВА

На следващата сутрин Никълъс и неговите спътници се отправиха към замъка Райзинг. Крепостта се издигаше на хълм, заобиколена от висок насип и дълбок ров. Те прекосиха първия подвижен мост и влязоха във външното укрепление. Пред тях се издигаше портата и част от стената на вътрешното укрепление, оградено от друг дълбок ров. Голямата квадратна кула се извисяваше над тях.

– Непревземаемо – промърмори Скейтлок. – Нищо чудно, че французите не са успели. Отминахме общия гроб – добави той. – Вече е обрасъл.

Никълъс огледа външното укрепление. Беше пусто с изключение на някой случаен пес или хилаво тънкокрако пиле. Навесите и пристройките бяха празни и изоставени. Ковачниците бяха тихи, конюшните – отворени, а сламата в тях затаила. Щом пресякоха втория ров и преминаха през голямата порта във вътрешното укрепление, Никълъс разбра какво е положението. Тук беше по-оживено – войници се разхождаха покрай стената, деца преследваха гъски и патици, чието квакане се заглушаваше от звъна на ковашкия чук.

– Гарнизонът на крепостта е бил намален – каза Чърк. – Живеят зад вътрешните стени.

Те слязоха от конете и подадоха юздите им на коняря. Мръсен, небръснат прислужник ги поведе нагоре по широкото стълбище към крепостта, като разритваше кучетата и блъскаше децата.

– Кой командва тук? – попита Чърк.

– Ралф Астън – отвърна прислужникът с акцент, който Никълъс с труд разбра. – Сега, когато старата кралица е мъртва, останаха малко хора.

Той ги въведе в голяма зала на първия етаж. Тя беше неприветлива, опразнена от мебели и украса, студена и потискаща. Единственият източник на топлина беше слабият огън, който се опитваше да захване зелените, просмукани с мязга пънове в огнището.

Откриха Астън в стаята за сметки зад залата. Той беше раздражителен, подобен на върлина мъж. Около оплешивяващото му, покрито с брадавици теме, висяха кичури мазна коса. Той едва вдигна глава,

когато влязоха и продължи да пише. Само драскането и скърцането на перото му нарушаваше тишината.

– Мастър Астън?

Мъжът вдигна поглед и изтри сополивия си нос в мръсния маншет.

– Какво искате? – грубо попита той.

– Не искаме нищо – отвърна ядосано Никълъс. – Тук сме по кралска работа! – Той представи себе си и спътниците си.

Лицето на Астън видимо пребледня. Той захвърли перото, като опръска с мастило пергаментата, върху който пишеше и скочи на крака.

– Съжалявам – промърмори, – но има посетители, които идват да зяпат къде е живяла старата кралица. Искате ли вино? Готвачите още не са запалили пещите в кухнята, но...

Никълъс поклати глава.

– Седнете! Седнете! – промърмори Астън, разтича се и придърпа столове. – Защо сте тук? – попита той.

На Никълъс му се искаше мъжът да избърше носа си. Опита се да не гледа слузта, която се събираше върху горната му устна.

– За да видим нещата на старата кралица – каза той. Астън разпери ръце.

– Мастър – изхленчи той, – всичко беше изнесено. Мога да ви разведа из стаите и покоите, но няма нищо, нищичко. – Той си пое дъх. – Старата кралица живя тук разкошно, но седмица след смъртта ѝ кралят изпрати цял керван каруци от Норич. Всичките ѝ принадлежности бяха натоварени в тях – гоблени, драперии, килими, мебели, ракли и шкафове, книги, всички пергаменти и документи. Заминаха още същия ден.

– Ти беше ли тук със старата кралица? – попита Никълъс.

– Бях иконом на крепостта – отвърна Астън. – Един от многото – кралица Изабела имаше много прислуга и придворни. Сега всички заминаха. Някои отидоха в Гаскония, други – във Франция, а някои влязоха в манастири. Кралските служители получиха постове из страната, в далечни градове като Дувър и Карлайл.

– Каж ми – Никълъс се насили да погледне към Астън, – каква беше старата кралица?

– Не я виждах много. Беше висока, със сурово лице, обличаше се като монахиня, макар че дрехите ѝ бяха скъпи. Слугите я наричаха „Императрицата“. Беше царствена и непреклонна. Управляваше замъка Райзинг строго, както барон владенията си.

– Беше ли ти тук – попита Скейтлок – когато французите акостираха и нападнаха замъка?

– Да – изръмжа Астън. – Но те всички бяха избити, преди да стигнат вътрешните стени. Не можеш да разбереш колко е непревземаем замъкът, докато не влезеш в него.

Никълъс вдигна вежди.

– И защо атакуваха? Астън изглеждаше изненадан.

– Добър въпрос, мастър правник. Можеш ли му да отговориш?

Никълъс се усмихна и сви рамене.

– Може да се направи само едно заключение. Французите сигурно са знаели за високите укрепления и кули, за дълбоките ровове, подсилена порта и големия гарнизон.

Астън се приведе напред.

– Тогава?

– Можеш да завземеш една крепост със сила или с изненада – каза Никълъс, обмисляйки аргументите си. – Има ли странични врати замъкът?

Астън кимна.

– Една на югоизток и една на югозапад.

– В такъв случай – продължи Чърк – французите сигурно са очаквали помощ отвътре. Когато не са я получили, са били разбити.

– Говориш за помощ от старата кралица ли?

– Или някой от поддръжниците ѝ.

– Бог да ни пази! – въздъхна Астън. – Но наистина, тя искаше да се върне във Франция.

– Чувал ли си това лично? – попита Крабтрий, като обгърна тялото си с ръце, защото стаята изстиваше.

– О, да, такива слухове се носеха сред прислугата. Смяташе се, че преди десет години френският крал поискал Изабела да бъде изпратена във Франция, за да работи за мира между Англия и Франция. – Астън потри ръце. – Но нашият крал беше много хитър. Никога не пусна майка си.

– Толкова ли е било явно? – попита Скейтлок.

– Да, разбира се. Кралят идваше тук, интересуваше се от живота на майка си, проявяваше щедрост, но Изабела никога не напусна замъка Райзинг. – Астън изду устни. – От време на време ѝ позволяваха да отиде на поклонение в Уолсингъм, но винаги с военен ескорт – стрелци, конници и наемници.

Чърк слушаше с половин ухо, като се опитваше да пренебрегне носа на Астън. Загледа се в ръкописа, който лежеше под рулото, по което Астън беше драскал. То пробуди спомените му за къщата на Берисфорд

и смъртта на Мозби. Почувства тръпка на страх. Берисфорд, хомосексуалист, успял да опази добре тайните си, беше съдия. Мозби, чиито сексуални вкусове може да са били подобни, беше само писар.

– Мастър Чърк?

Никълъс вдигна поглед.

– Мастър Чърк – повтори Астън, – какво искаш да знаеш?

– Как умря старата кралица? – попита бързо Никълъс.

– От заразна болест. Лежа сама в спалнята си дни наред, после бързо си отиде. Трупът ѝ беше облечен в одеждите на монахиня от ордена на бедните клариси. Сложиха я в ковчег и започнаха погребалните ритуали.

– Ами Валанс?

Астън се усмихна кисело.

– А, красавецът! Той беше неин фаворит и настоя да приготви тялото за погребението. – Астън изсумтя. – Никой не възрази. Кралицата умря от заразна болест, а Валанс беше единственият ѝ любимец – момче за всичко, – което непрекъснато търчеше до Лондон, Уиндзър, Шийн и Нотингам, винаги облечен като папагал.

– Кога замина той?

– С ковчеза ѝ. Придружи го до Лондон. Защо питаш? Чърк само поклати глава и се загледа в ръкописа, избягвайки любопитните погледи на Скейтлок и Крабтрий.

– Случи ли се нещо необичайно – попита Никълъс – по време на престоя на кралицата тук?

– Не съм бил тук през цялото време. Режимът в замъка беше твърдо установен. – Астън с копнеж погледна към вратата, сякаш се надяваше посетителите му да изчезнат. – Не, нищо необичайно не се е случвало. Нищо. – Той почука по писалището, за да изрази нетърпението си. – Има ли нещо, което искате да видите? Каквото и да е, господа? – Той ги огледа подред. – О! – Пръстите му се вдигнаха към устата. – Мастър Чърк, питахте за старата кралица. Да, тя обичаше да разиграва номера.

– Какви номера?

– Замъкът се командваше от няколко благородници, доверени хора, подбрани от краля. Сменяха ги доста често, на всеки три или четири години, в случай, че някой се сближи твърде много със старата кралица. Все пак, тя говореше доста убедително.

– Говореше за някакви номера? – настоя Никълъс.

– Да, очевидно кралицата мразеше тези кралски първенци и обичаше да ги дразни. От време на време се криеше.

– Криеше се? – възкликна Никълъс.

– Да, внезапно изчезваше от покоите си, особено често в месеците преди смъртта си. Замъкът бръмваше като разтревожен кошер – войници и прислужници щъкаха навсякъде, пратеници с уплашени лица обикаляха околността. После тя се появяваше. Виждаха я да се разхожда спокойно по някоя галерия или коридор, като тихо се наслаждава на хаоса и объркването, които беше предизвикала.

За щастие Астън млъкна, за да избърше носа си в ръкава на жакета.

– „Императрицата“ знаеше какво прави.

– Колко дълго продължаваха тези игрички? – попита Крабтрий.

– Цяла сутрин или цял следобед. В един-два случая старата кралица не се появяваше до късно вечер, след като беше изчезнала от зори. Просто обичаше да тормози офицерите.

– Но къде е можела да се скрие? – попита Никълъс. Астън разпери ръце.

– Замъкът Райзинг е като заешка бърлога, мастър Чърк, пълен е с ниши и тайни коридори. Повярвай ми, ако тръгнеш из него, особено сега, когато е толкова пусто, ще ми отнеме ден и половина, за да те намеря.

Никълъс кимна и потри ръце.

– Мили Боже, Астън – промърмори той, – тук е адски студено.

Астън стана и премести мангала с въглища по-близо. Крабтрий придърпа стола си напред, като почти изблъска Никълъс встрани, за да протегне ръце към топлите пламъци.

– Да, тя беше истинска кралица – продължи Астън, като седна. – В други дни можеше да се види в параклиса, коленичила на молитвеното си столче, набожно като монахиня. Но всичко това е минало. Искате ли да ви разведе из замъка?

Никълъс поклати глава.

– Не, не. Но нали може да се разходим и да огледаме?

Астън кимна живо. Никълъс, облекчен, че ще бъде далеч от мърлявия комендант, се върна в потискащата голяма зала.

– Е, какво разбрахте от всичко това? – попита той двамата си спътници.

Крабтрий огледа пустеещата зала. Забеляза паяжините и местата, където драпериите и гоблените са били изтръгнати от стените.

– Бог да ни пази, господарю! Сигурно е било истински ад да се живее тук!

– Да видим сами! – промърмори Скейтлок. – Астън може да

хленчи, че всичко е отнесено, но – той сви философски рамене – никога не се знае.

– А какво ще стане, ако не намерим нищо? – изхленчи Крабтрий. – Господарю, студено ми е, гладен съм, а задникът ми е набит от седлото. Омръзна ми от скапаната провинция. Тук е студено и мрачно, а хората приличат на плашила. Искам да се върна в Лондон.

Никълъс се усмихна и го тупна по рамото.

– Добродетелта е сама по себе си възнаграждение, мастър Крабтрий, а това е най-дългият период, в който си бил добродетелен, откакто си излязъл от утробата на майка си.

– Той има ли майка? – попита саркастично Скейтлок.

– И баща също! – отсече ядосано Крабтрий. – Което е повече, отколкото може да се каже за някои хора.

Двамата мъже заспориха добродушно, докато Никълъс не им каза да млъкнат и те започнаха обиколката на замъка. Астън беше прав, замъкът Райзинг приличаше на гробница. Стаите бяха празни и неприветливи, галериите и коридорите – мрачни и студени. От време на време в покоите на кралицата те виждаха следи от предишния разкош – имаше корниз от позлатен гипс, а на някои стени имаше невероятни стенописи, изобразяващи с изобилие от цветове различни библейски сцени. Въпреки това мястото беше запустяло, опразнено от кралските реквизитори.

– Не биха пропуснали и игла в копа сено – промърмори Никълъс. – Ако можеха, щяха да вдигнат и стените.

Слизаха и се качваха по стълби, влизаха в различни стаи. Понякога срещаха някой опърпан прислужник или войник. Когато ги молеха да им покажат пътя, те им отговаряха надве-натри.

– Нищо чудно, че старата кралица е можела да ги разиграва – промърмори Крабтрий, докато надничаше в една мрачна ниша. – Все едно да ловиш мишки в сеното. Мястото е пълно с капаци по пода, ниши и тайни коридори.

Никълъс кимна.

– Малко прилича на голямата тайна на кралицата – каза той и спря пред това, което изглежда беше параклисът на замъка. – Казвам ви, решен съм. Щом се върнем в Лондон, ще намеря сър Еймиъс Петри. Ще му кажа всичко, което знам, ще му обясня, че тази работа е над възможностите ми и ако не му харесва, да върви да се обеси.

Крабтрий се ухили до уши, но Скейтлок изглеждаше притеснен. Никълъс не му обърна внимание. „Какъв е смисълът“ – мислеше си той,

докато отваряше вратата на параклиса. Накъдето тръгнаха, стигаха до задънена улица. Влезе и огледа мрачното помещение. Капаците на всички прозорци бяха затворени.

– Очевидно Астън не е особено набожен – промърмори той и думите му отекнаха глухо в стените. – Крабртрий, запали факлите.

Хитрецът го послуша и параклисът се обля в светлина. Чърк се огледа.

– Параклисът е голям – промърмори той.

Опита се да си спомни откъде бяха минали и осъзна, че сигурно се намира на приземния етаж, в далечния край на голямата крепост. Резбована преграда разделяше помещението. През нея Никълъс зърна стълби и издигнат олтар. Капаците на прозорците скърцаха злокобно под студения вятър, който караше пламъците на факлите да танцуват и сенки да трепкат по стените и пода. Беше голо, неприветливо място, опразнено от всички мебели, с изключение на стол с висока облегалка и пейка от едната му страна, които се намираха пред преградата.

– Сигурно тя е седяла тук – промърмори Никълъс. Усмихна се. Чуваше как Крабртрий шета из другата част на параклиса, очевидно търсейки нещо ценно за откъване. Никълъс погледна въпросително към Скейтлок, който стоеше с гръб към затворената врата.

– Какво има, човече?

– Много е мрачно и злокобно – промърмори Скейтлок. – Чувствам някакво призрачно присъствие.

Сякаш в отговор на думите му на вратата се почука. Сърцето на Никълъс подскочи. Скейтлок рязко се обърна и отвори вратата. Една старица се промъкна вътре. Беше облечена в мръсна сива дреха, жълтеникавото ѝ, набръчкано лице беше разцепено от беззъба усмивка, която сякаш стигаше от ухо до ухо; посивялата ѝ коса висеше мазна и невчесана. В светлината на факлите Никълъс забеляза лудостта в очите ѝ. Слюнка се стичаше от единия ъгъл на устата ѝ и тя постоянно се опитваше да я оближе.

– Виж ти! – Гласът на жената беше остър и писклив. Тя се взря в Никълъс, който се опита да не се намръщи от неприятния мирис на тялото ѝ. – Виж ти! – повтори старицата. – Кралски хора, а? Какво правите тук? – Почеса бузата си с мръсни нокти, докато се оглеждаше. – Призраци! – повтори тя думите на Скейтлок. – Тук има призраци.

– Призраци ли, майко? – попита Никълъс. Старицата го погледна косо с лукава усмивка.

– Да, призраци. Никога няма да видиш войници тук. Поне откакто

старата кралица умря. Твърдяха, че са виждали духът ѝ да се разхожда тук. – Започна да имитира кралицата, като се разхождаше напред-назад с изправени рамене и въртеше глава наляво и надясно, докато кършеше пръсти. – Така правеше тя – изкудкудяка старицата, като се върна при Никълъс. – Обикаляше нагоре и надолу по галериите, пред стаята си или тук, в черквата. – Тя снижи глас. – Обичаше това място. Бог знае защо! Бог знае защо! Сега, когато я няма, всички големци си отидоха. Само горката Агнес остана да пере дрехите и да мие съдовете. Да, всички големци си заминаха.

Без да добави нищо повече, старицата се завъртя на Пета и излезе.

Крабтрий, който беше наблюдавал сцената иззад преградата, се върна и се усмихна на Скейтлок.

– Някоя приятелка, а?

Прислужникът му отвърна с неприличен жест.

– Вземете факлите! – рязко каза Никълъс.

Той самият грабна една, като я измъкна от ръждясалата скоба. Влезе зад преградата, където имаше само огромно разпятие с измъчената фигура на страдащия Христос. После се върна в изпълнения със сенки кораб. Тогава осъзна, че параклисът беше по-украсен, отколкото беше забелязал. Някой даровит придворен художник, вероятно повикан от старата кралица, беше покрил стените на нефа с колоритни сцени от Библията и житията на светците. Много от последните бяха френски. Старата кралица, припомнила си детските дни във Франция и произхода на родителите си, беше накарала художника да се съсредоточи върху светия ѝ праотец, блаженопочившия Луи²³.

Много от сцените бяха от живота на този праведен крал. От време на време Никълъс се спираше и ги изучаваше. Разпозна в повечето от тях копия от картини в Сен Шапел²⁴ в Париж, която беше посещавал преди много години.

Крабтрий се присъедини към него. Спряха пред картина на обезглавен мъж, който носеше собствената си глава на сребърен поднос.

– Кой е този, господарю?

– Йоан Кръстител – отвърна Никълъс разсеяно. – Ела, Скейтлок! – извика той. – Тук няма нищо за нас.

Излязоха от параклиса, взеха конете си от конюшната и се върнаха в селото.

23. крал Луи IX, наречен свети Луи (1214–1270), предводител на Седмия кръстоносен поход – (Б. р.)

24. Дворцовият параклис на крал Луи IX – (Б. р.)

Крабтрий и Скейтлок все още се препираха, като всеки се опитваше да надделее. Крабтрий настояваше, че старицата, която срещнаха, би подхождала на човек с навичите и външността на Скейтлок. Никълъс слушаше с половин ухо спора им, докато седяха в кръчмата и си поръчваха вечеря от говеждо и зеленчукова супа, варено пиле, пълнено с грозде и бутилка вино. В залата беше топло, огънят буйно пламтеше и пламъците ревяха в комина. Пристигаха пътници. Крабтрий се увлече във флирт с млада игуменка, облечена в скъпа сива дреха, чието хубаво лице беше обградено от снежнобяла колосана забрадка. Никълъс също я изучаваше. Забрадката и яката ѝ скриваха част от лицето, но той забеляза очи на кошута и пълни, червени като роза устни. Чудеше се защо такава жена е влязла в религиозен орден. От скъпите пръстени по ръцете ѝ и изящните маниери, с които се хранеше, той заключи, че е благородна дама, отрекла се от света. Игуменката тихичко разговаряше със спътничката си, слаба, строга жена, облечена в същата одежда, вероятно нейна приближена или някоя от висшестоящите в манастира, който управляваше. Изглеждаше впечатлена от веселата усмивка на Крабтрий и не възрази, когато той прекоси кръчмата и се настани в компанията им, а после се включи и в разговора.

– Искаш ли вино? – попита я Крабтрий. – Чиста салфетка? Как бяха пътищата? За къде пътувате?

– За манастира „Свети Остин“ до Кенилуърт.

– А, да – избърбори Крабтрий. – Прекрасно място – зидана от камък с цвят на мед, а и медовината му е най-хубавата в околността.

Никълъс го наблюдаваше с любопитство. Скейтлок изръмжа неодобрително.

– Той е голям глупак, господарю – прошепна прислужникът. – Игуменката сигурно ще го накара да я почерпи и после ще го разкара.

И като каза това, той стана и изтрополи навън, като мърмореше нещо за конете и необходимостта от спокоен сън. Никълъс си поръча нов бокал вино, после излезе от кръчмата и се върна в стаята им. Известно време той стоя в нишата на прозореца, загледан в двора на конюшната, където започваше да се събира гъста морска мъгла, донесена навътре от студения нощен бриз. Тя приглушаваше звуците и превръщаше факлите на конярите и прислужниците в точки светлина.

Отвъд се простираха пътищата, които прекосяваха блатата край Норич. Трябваше ли да се върне, питаше се Никълъс. И да посети имението на родителите си. Може би Робърт и Биатрис щяха да се радват да го видят. Може би брат му, умен и проницателен човек, щеше да му даде

разумен съвет за ситуацията, в която беше попаднал. Или трябваше да се върне в Лондон? Да потърси сър Еймиъс Петри и да признае, че задачата се е оказала непосилна за него?

Той въздъхна, остави чашата си на масата и се отпусна на леглото. Заслуша се в звуците, които идваха от кръчмата отдолу – тракането на чинии, виковете на кухненската прислуга, приглушения разговор, изблиците на смях. Остави ума си да се върне в самотния, мрачен замък, с неприветливите галерии от сив камък и празния, бездушен параклис. „Какво – чудеше се той – е знаела старата кралица, което толкова е плашело сина й? Защо Валанс толкова е искал да напусне кралството и да се върне във Франция?“

Никълъс потърка лицето си. „Венецианска галера – промърмори той. – Венецианска галера щяла да го откара до френско пристанище. Защо галера? Защо?“

– Какво си говориш сам, господарю? Никълъс се стресна. Скейтлок стоеше на вратата.

– Проверих конете. Почистени са и нахранени. Седлата ни са прибрани, а онзи измамник Крабтрий още флиртува с игуменката. – Скейтлок си взе стол и седна до леглото на господаря си. – Какво толкова важно има във венецианската галера?

– Чудех се защо Валанс е искал да избяга от кралството с галера?

Скейтлок сви рамене.

– Бърз кораб е.

– Да, но някоя кралска лодка би могла да я настигне при попътен вятър.

– Какво говориш, господарю? Никълъс потърка очи.

– Не знам – призна той. – Има и още нещо. Видях нещо в кабинета на Астън, което ми напомни за писаря Мозби. Човекът, който се удави в езерцето с рибките – той беше писал нещо. Помислихме, че е било Патриций, оказа се, че е било Патрокъл. Вероятно го е убила Нощната сянка, но Мозби сигурно вече е бил пратил писмото. Може би е писал на същия човек, който я е изпратил да го убие? Кой би могъл да бъде той?

Скейтлок поклати глава и започна да развързва връзките на кафявия си кожен жакет. Никълъс погледна грубото разпятие, прикрепено на далечната стена на стаята. Спомни си картината, която беше видял в параклиса на замъка Райзинг.

– Странно – промърмори той, – виждал съм картини на Йоан Кръстител или по-скоро на главата му, носена на поднос от Саломе, но нито една с безглавия светец, който носи собствената си глава. – Челюстта му

увисна. – Господи! Скейтлок! – Никълъс спусна крака от леглото.

– Господарю, какво има?

– Това не е Йоан Кръстител – каза Чърк. – Това е свети Дени. Знаеш ли легендата? Е – заключи той, без да дочака отговор, – той е патронът на Париж, раннохристиянски светец, който след като бил обезглавен от езичниците, взел главата си и вървял чак до Монмартър, където сега се намира големият манастир, наречен на негово име. – Никълъс се изправи. – Скейтлок, свети Дени е светец-покровител на френската монархия. Валанс казал, че свети Дени крие голяма тайна. Не разбираш ли? – продължи той възбудено, докато Скейтлок безизразно го гледаше. – Мислехме, че Валанс е бягал за Франция с венецианска галера, носейки тайната със себе си. Не е било така! Тайната е още в замъка Райзинг. Нещо в този параклис и образът на свети Дени са ключът към нея.

Скейтлок почеса брадата си.

– Да, затова му е трябвала галера – каза той замислено. – Разбира се, само галера е можела да влезе в малките заливчета по крайбрежието на Норфък.

– Точно така! – извика Никълъс. – Това е бил планът на Валанс. Той не е отивал във Франция, връщал се е тук, в замъка, за да вземе тайната, скрита в параклиса.

– Но защо го е казал на Берисфорд? – попита Скейтлок. Никълъс се почеса по главата.

– Не знам, но утре ще отидем в селото, ще купим лопати, кирки и кожена торба, за да ги носим в нея. Връщаме се в замъка Райзинг. – Не беше на себе си от вълнение. – Никой няма да ни обезпокои – каза той, загледан през прозореца. – Крепостта вече е само един празен мавзолей. Легендите за духа на старата кралица държат всички надалеч.

Той се върна на леглото и погледна към гредите, размишлявайки върху това, което беше открил и обещавайки си, че ако утрешното търсене се окаже безплодно, ще се откаже от всичко. Очите му натежаха и той потъна в сън. Когато се събуди няколко часа по-късно, Скейтлок спеше и бълнуваше. Крабтрий, очевидно пиян като лорд, лежеше изпружен на единствения стол в стаята с отнетната глава и отворена уста и хъркаше като прасе. Никълъс стана и пренесе протестиращия мъж от стола на сламеника. Крабтрий полуотвори очи.

– Красива е! – промърмори той. – Красива като зората. Никълъс се усмихна, докато го завиваше.

– Трябваше да я оставиш на мира. Наспи се добре. Утре се връщаме в замъка Райзинг. Скейтлок ще ти каже какво да правиш.

Чърк се върна при прозореца и погледна към потъналия в мъгла двор. Звучите, издавани от разбудените коне, го накараха да си спомни за Мозби, който пише писмо, писмото, което, може би, е предизвикало убийството му. Кратка бележка, запечатана с восък. Писарят би наел някое момче, но къде я е изпратил? Трябва да е наел пратеник. Чърк се замисли за отговор. И се досети! Нощната сянка, красивата куртизанка е почукала на вратата му. Мозби е отворил и е пуснал Смъртта. Но на когото може да е писал? Изведнъж Чърк почувства, че изстива.

– Невъзможно – промърмори си той. – Не, това е невъзможно. – Правникът се отпусна на леглото. – Каквото и да стане, дано Бог да ме пази!

По-нататък по коридора, в собствената си просторна стая, Игуменката и нейните спътници, съблекли дрехите и махнали забрадките си, седяха на столовете и топлеха ръцете си над поднос горящи въглища.

– Какъв ухажор! – промърмори по-възрастната. Игуменката, известна повече като Нощната сянка, преплете пръсти и се усмихна.

– И не млъква! – продължи спътницата ѝ. Нощната сянка прехапа крайчеца на устните си.

– Повечето мъже го правят – каза тя. – Утре, когато разберем къде отиват, ще решим.

ВТОРА ГЛАВА

Те се върнаха в замъка на другата сутрин, много преди мъглата да се вдигне над възвишенията и петлите, зажаднели за дневна светлина, да започнат да кукуригат. Никой не им обърна внимание. Замъкът беше опразнен, а горчивите спомени, оставени от дългото пребиваване на старата кралица, бяха удавили всяко любопитство. Астън ги поздрави набързо. Дори не си даде труда да ги разпита за кожения чувал, в който Крабтрий носеше лопати и кирки, наети от собственика на „Платнохода“.

Тримата тръгнаха към параклиса. Крабтрий изпусна чувала с дрънчене и трясък на пода.

– По-внимателно! – предупреди го Никълъс. – Не са наши.

– Трябваше да си купим от селото, както каза – отвърна Крабтрий.

– Така щяхме да изгубим часове – каза му Никълъс. – Колкото по-скоро приключим с търсенето, толкова по-добре.

Влязоха в мрачния параклис и затвориха плътно вратата след себе

си. Скейтлок извади огниво и запали факлите. Параклисът, особено стената с рисунката на свети Дени, сякаш оживя. Никълъс опипа стената, но зидарията беше здрава и не поддаваше. После насочиха вниманието си към пода – покрит с кал и прах, той изглеждаше сякаш не беше метен от години. Отначало не откриха нищо, нито пукнатина, нито кухня. Никълъс изруга разочаровано. Крабтрий набожно му напомни, че са в черква.

– И без това вършим богохулство – каза Никълъс.

Той се приведе и започна да оглежда нефа по дължина. Проучваше пода методично, пълзейки на четири крака. След няколко минути спря, извади камата си и започна да стърже хоросана между две плочи. Беше твърд като камък и той се отказа. Скейтлок и Крабтрий се присъединиха към него.

– Виж, господарю! – възкликна Скейтлок.

Той взе една факла и отиде малко по-нататък. Никълъс го последва. Скейтлок беше открил малка решетка в ъгъла на една от плочите.

– Тук има още една! – възкликна Крабтрий.

Чърк се загледа в светлото петно, хвърляно от факлите.

– Отдолу има кухня или мазе – промърмори той. – Но как да влезем вътре?

Тримата се наведоха над плочите, като си светеха с факла. Никълъс спря на място, където хоросанът изглеждаше по-пресен и започна да го стърже.

– Това е входът! – възкликна той. – Вижте!

Наведе прашящата факла и те видяха, че една от плочите се различаваше от останалите. Макар че изглеждаше плътно прикрепена към околните, хоросанът около нея не беше плътен и въпреки тежестта си, тя можеше да се вдигне като капак. Отдолу зейна черна дупка. Никълъс приближи факлата над нея. В трепкащата светлина видя каменни стълби, които водеха надолу.

– Скейтлок, последвай ме! – нареди той. – Крабтрий, остани тук.

Никълъс заслиза по стъпалата. Скейтлок предпазливо го последва. На дъното Никълъс вдигна факлата и сподави вика си. Никога нямаше да забрави какво видя в трепкащата му светлина. Маса, стол, молитвено столче, малко ковчеже, ракитена кошница... и легло. На него, облечен в скъпи одежди, лежеше труп на жена. Плътта беше разложена, носът изгнил, скалпът – набръчкан, косата висеше безжизнена. Отворената беззъба уста сякаш им се усмихваше. Скейтлок изпусна факлата, притисна корема си с ръце и се облегна на стената.

– Господарю, какво е това? – въздъхна той. Никълъс се приближи към леглото, стиснал ноздри, за да не усеща острата миризма на разложение. Внимателно огледа скелета. По костеливите пръсти блестяха пръстени, едната ръка лежеше на гърдите, а другата висеше до леглото. Никълъс се наведе. Вдигна чашата и малката стъкленица, която лежеше до леглото, и предпазливо ги подуши.

– Наред ли е всичко? – обади се Крабтрий.

– Да – извика Никълъс.

Огледа се внимателно. На молитвеното столче лежеше молитвеник. В кошницата вероятно е имало храна и вино. Отвори малкото ковчеже, но в него нямаше нищо, освен дрънкулки – брошка и пищна огърлица. В далечния ъгъл, под една от решетките имаше малък капак, който сигурно се отваряше към крепостния ров. Той се върна и отново се загледа в скелета на леглото.

– Хайде, Скейтлок, нямаме много време. Прислужникът му се беше изправил, лицето му беше покрито с пот.

– Господарю, не мога, забранено е. Никълъс го погледна с любопитство.

– Кое е забранено?!

Скейтлок поклати глава. Никълъс сви рамене, затвори очи и повдигна разложеното тяло от леглото. Дрехите на трупа бяха прашни и леко влажни, мършавите крайници сякаш живееха собствен живот. Той постави ужасяващите останки на пода и започна да претърсва леглото. Под възглавницата напипа кожена торбичка и бързо я извади. Беше завързана и запечатана с червен восък. Той го остърга и я пхна в жакета си. Над себе си чу звук, сякаш Крабтрий, уморен, беше приседнал. Още веднъж огледа мазето.

– Хайде – обърна се към Скейтлок. – Това е достатъчно. Винаги можем да се върнем.

Прислужникът му не се нуждаеше от повторна покана. Никълъс още веднъж огледа Злокобната погребална камера, после задоволен, се изкачи по стълбите. Показал се наполовина от тайния вход, отначало той не разбра защо Крабтрий лежи близо до дупката с блуждаещи очи, пребледняло като сняг лице и струйка кръв, стичаща се от ъгълчето на устата му.

– Господарю! – прошепна той.

Чърк се обърна. Скейтлок, който го беше изпреварил по стълбите, стоеше със скръстени ръце, вперил поглед в двете забулени в сиво фигури, които стояха до вратата на параклиса.

– Хайде, хайде, мастър Чърк! По-бързо! По-бързо! Гласът беше нисък и гърлен и в него се долавяше смях.

Никълъс се взря в мрака на нефа, докато двете фигури се приближаваха. Първата отметна качулката си. Чърк притвори очи в отчаяние. За последен път беше видял това красиво лице в кръчмата пред Нюгейт. Наруга се за глупостта си. Игуменката от предишната нощ не беше монахиня, а куртизанка и наемна убийца. Тя стоеше, елегантна като придворна дама и златистите къдрици обграждаха сърцевидното ѝ лице с цвят на слонова кост. Очите ѝ блестяха от удоволствие, сякаш играта ѝ беше харесала и сега търсеше начин да я приключи бързо. Ръката на Никълъс посегна към камата, но сивата фигура зад Нощната сянка вдигна малкия си арбалет, стрелата прелетя над главата му и се удари в колоната отзад. Скейтлок пристъпи напред, но Нощната сянка вдигна своето оръжие, докато спътницата ѝ зареди нова стрела.

– Мастър Чърк, по-бързо излизай оттам! Застани до приятеля си!

Никълъс отчаяно погледна към Крабтрий и стрелата, която стърчеше, дълбоко забита в корема му.

– В името Божие! – промърмори той.

– Той умира – каза меко Нощната сянка. – Затова се сбогувайте. – Тя направи жест с ръка. – Не се тревожи, скоро ще го последваш.

Никълъс отиде до мястото, където Крабтрий лежеше сгушен като бебе, със свити колене, без обичайния весел израз на бледото си, отпуснато лице, с поглед на уплашено дете. Никълъс внимателно го обърна. Крабтрий се закашля и между устните му се появиха кървави мехурчета.

– Съжалявам, господарю – простена той. – Какъв край за един мoshеник! Няма да кажеш в Лондон, нали? Влязоха, преди да се усетя. Кажи, Скейтлок...

Крабтрий примигна. За секунди цялото му тяло се вдърви, после очите му се замъглиха, от устата му потече струйка кръв и главата му падна настрани. Никълъс потърси пулса на шията му, но не усети нищо. Погледна през рамо.

– Мръсна убийца! – просъска той.

– Стани, Чърк, и иди до опуления си приятел. Никълъс наблюдаваше арбалета със заредената стрела, която чакаше да излети от тетивата му.

– Предполагам, че те изпраща господарят ти?

– Да, така е. Не беше трудно да ви проследим – до Норич, после до замъка Райзинг. А сега открихте тайната, нали? – Нощната сянка се

усмихна. – Хиляда години не бих се сетила каква хитра кучка е била старата Изабела. – Тя кимна към входа на мазето. – Сигурно е открила старата крипта или поне част от нея, преди строителите на тази мрачна сграда да я довършат. И какъв брилянтен план! Да умреш от някаква зараза. Никой не би се осмелил да се приближи до трупа ѝ. Ковчегът е бил запечатан, поставен във втори оловен ковчег и закаран в Лондон, за да бъде оплакан от краля и благородниците. Чудя се какво ли е имало в него – камъни, статуя? – Тя подуши въздуха и сбръчка нос от праха, който беше започнал да се вдига от дупката. – После бързо погребение в Лондон, докато Валанс наеме венецианска галера да го докара до някое от заливчетата тук и се върне във вече пустия замък, за да отведе господарката си от скривалището ѝ. – Нощната сянка наклони глава на една страна. Мълчаливата ѝ спътница до нея не помръдваше.

– Кой ти каза всичко това? – заекна Никълъс. Нощната сянка изиящо вдигна рамене, но не отмести поглед от Чърк.

– Щом дойдох тук, разбрах какво сте открили. Разумното обяснение. Само жена може да измисли такъв план. И само глупав мъж като Валанс може да го провали. Трябвало е по-бързо да се махне от францисканската църква. Ако беше останал в града още един ден, можеше да избяга. Предполагам, че старата кралица е имала запаси за седмица. Можела е да бъде свободна, седем дни след предполагаемата си смърт.

– Защо не е излязла? – попита Скейтлок.

– Камъкът може да се вдигне само отвън. Във всеки случай, щом Валанс не е бил тук с галерата, каква полза?

– Как е умряла? – попита Нощната сянка, искрено любопитна.

– Можеше да е от глад – отвърна Никълъс. – Сигурно щеше да се изтощи и да заспи. Но всъщност е избрала римския начин.

– Имаш предвид самоубийство?

– Да, защо не видиш сама? Нощната сянка горчиво се усмихна.

– Стига, мастър Чърк, не съм глупава като теб. Знам какво си намерил. Видях триумфиращата усмивка на грозното ти лице, когато се качваше. Сега, защо не ми го дадеш?

– За какво говориш? Нощната сянка протегна ръка.

– Хайде, хайде, хвърли го на пода. – Тя посочи до себе си. – Достатъчно близо до мен, за да го взема и достатъчно далеч, за да не правиш глупости.

Никълъс погледна към Скейтлок, който му отвърна със стъклен поглед, и бръкна в жакета си. В този миг вратата на параклиса рязко се отвори.

– Какво е това? Какво е това, а? – Старицата, която ги беше притеснила вчера, се вмъкна в черквата.

Нощната сянка и спътницата ѝ се обърнаха. Старата жена залитна, когато стрелата я улучи в гърлото и я запрати като парцалена кукла през отворената врата. Скейтлок се хвърли напред в мига, когато Никълъс скочи срещу Нощната сянка. Усети как стрелата от арбалета изфуча край лицето му, после се блъсна в нея и двамата се затъркаляха по пода. Топло и гъвкаво, тялото ѝ се извиваше като котка под него. Той се уплаши, докато се опитваше да хване ръцете ѝ под разкошните дрехи. Ритна я, притеснен, че вече е извадила камата си. Тя се претърколи, ловка като танцьорка, пусна арбалета и се надигна с италиански стилет в ръка. Никълъс понечи да се изправи, но кракът му се заплете в дрехата ѝ, той залитна и падна отново назад. Нощната сянка беше до него, връхлитаща като ангел на отмъщението, сграбчила с две ръце дръжката на камата. После Никълъс чу свистене и красивото лице на куртизанката се превърна в кървава каша, когато стрелата я улучи между устата и носа. Той се претърколи настрани, точно когато тя падна върху твърдия под. Скейтлок стоеше над трупа на спътницата ѝ, която лежеше с отметната качулка и гърло, прерязано от ухо до ухо. Прислужникът хвърли арбалета на пода и се приведе, притиснал стомаха си, сякаш щеше да повърне. Известно време Никълъс само го гледаше, докато овладее треперенето на собственото си тяло. Стомахът му се сви на топка, а краката му омекнаха и се загърчиха, сякаш мускулите му имаха собствена воля. Опита се да говори, но гърлото му беше сухо, а езикът му беше набъбнал. Искаше да помръдне, но не можеше. Никога нямаше да се измъкне от това прокълнато място. Най-накрая той скочи и тичешком отиде до вратата на параклиса. Затръшна я и бързо се върна при Скейтлок.

– Свършено е! – промърмори правникът и стисна рамото на приятеля си.

Скейтлок безмълвно се вираше в труповете, скупчени върху пода на параклиса.

– Знам – рязко каза Никълъс. – Трябва да ги преместим. Хайде, Скейтлок, колкото по-скоро свършим, толкова по-скоро ще се махнем оттук.

Той се огледа и видя меха с вино, който горкият Крабтрий беше подпрял на колоната. Грабна го бързо. Виното се плисна в устата му, опръска лицето му и се стече по жакета. Подаде го на Скейтлок.

– За Бога, човече, пий! Ако дойдат и други, никога няма да можем да се махнем!

Скейтлок се подчини и те свалиха трупове в дупката. Първо Крабтрий, после старицата, която беше умряла на място. Стрелата беше пронизала врата ѝ и го беше превърнала в кървава маса от разкъсана плът. Най-накрая дойде ред на двете убийци. Изпотени и ругаещи, те върнаха камъка на мястото му и се опитаха с ботушите си да разнесат малките локвички кръв по пода. Излязоха от параклиса, взеха конете си, включително този на Крабтрий, и препуснаха към подвижния мост. Щом излязоха от замъка, Никълъс дръпна юздите и погледна към пребледнелия си спътник.

– Бог да ни пази, Скейтлок, и да благослови душата на горкия Крабтрий!

– Амин! – промърмори прислужникът. Той почеса лицето си и нахлупи качулката си, за да се предпази от студения, хапещ вятър.

– Господарю, трябва да изчезваме.

– Накъде? – попита Никълъс. – Във Франция, за да ни разпитват? Скейтлок, ти може да нямаш семейство, но аз имам – спомни си Катрин, Джон и близнаците, брат ми Робърт в Норич. – Той поклати глава. – Трябва да се върнем в Лондон, но не по суша. Ще отидем до Ярмут, ще оставим конете там и ще си платим превоза на някоя лодка, която отива към устието на Темза.

– Те ще ни чакат – каза Скейтлок тихо, като стискаше юздите.

– Знам, че ще ни чакат – Никълъс докосна жакета си. – Но аз знам тайната на кралицата. Тя е източник на опасност, но може да ни осигури и защита. Хайде, колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре.

Яздиха цял ден и влязоха в Ярмут късно следобед. Осигуриха си превоз с малка лодка, която караше хранителни продукти до Ийст Уотъргейт. Снажният червендалест капитан им поиска висока цена, а всичко, което получиха беше легло от стари чували на пода. Въпреки това храната беше изненадващо топла и вкусна, а предвиждането на капитана за времето се оказа правилно – корабът бързо се носеше под плющия северен вятър. И Никълъс, и Скейтлок още бяха потресени от убийственото нападение в замъка Райзинг. Никълъс се чувстваше виновен за Крабтрий и осъзна, че му е по-трудно да приеме смъртта на измамника, отколкото беше очаквал.

– Боже, помогни ми! – промърмори той, докато стояха на палубата на лодката, загледани в обвития с мъгла бряг на Есекс. – Цял живот съм се молил за работа, разхождал съм се като просяк из „Сейнт Полс“. Виж ме сега. Имам доверието и покровителството на един от големците на страната. – Той се засмя горчиво. – Всъщност ми поднесоха бокал с

отрова, който е залепнал за ръката ми. Бог знае какво ще се случи в Лондон.

– Аз ще замина – обяви с равен тон Скейтлок и се усмихна леко на изненадания вид на Никълъс. – Не ме разбирай грешно, не се боя. Ти беше добър господар. Катрин и Джон ми бяха като брат и сестра. Близнаците ще ми липсват. – Скейтлок се облегна на фала и се загледа в мъглата. – Аз съм опасен за вас. Когато всичко приключи, истината винаги излиза наяве.

– Каква е истината?

– Мисля, че същият въпрос е задал и Пилат и не получил отговор. Защо аз да се опитвам? Ще се върна в дома ти, защото съм оставил някои неща там, но след това ще замина.

Скейтлок отказа да сподели нещо повече. Чърк слезе под палубата, където помоли за лоена свещ, развърза торбичката, която беше взел от подземиято и извади тънък свитък пергамент. Разгледа го внимателно, без да се изненада от загадъчните знаци – таен шифър, измислен от някой писар или от самата кралица. Буквите бяха едри, но сбити. Никълъс осъзна, че може да му отнеме месеци, за да го разшифрова напълно. Внимателно разгледа всеки ред. От време на време разпознаваше някои думи – „Палмър“, „Университет“, „Оксфорд“. В тясното поле имаше странен знак. Той нави пергаментата и го върна обратно в кесията, която окачи с връв на врата си. Известно време седя заслушан в скърцането на кораба. Наблюдаваше как един кафяв плъх с дълга опашка тича по една от гредите с парче сухар в устата.

– Ето това сме ние – прошепна той на себе си. – Създания на мрака, тичащи след всяка вкусна хапка, която може да ни донесе удовлетворение.

Той легна на Насмолените греди и потъна в сън. Скейтлок слезе при него и го зави. На другата сутрин двамата се събудиха от тропот на крака по палубата и виковете на капитана. Никълъс с мъка отвори очи и се протегна, за да раздвижи схванатото си тяло. Чу капитана да вика отново и раздруса сънениия Скейтлок.

– Видели са Темза.

Качиха се на палубата. Мъглата се беше вдигнала и слабото слънце започваше да си пробива път през нея, осветявайки тинестите, бавни води на устието. Никълъс привлече погледа на капитана и го извика. Скейтлок го наблюдаваше как спори с мореплавателя, който отначало се опита да му откаже. След като му предложиха още пари, капитанът се съгласи и Никълъс се върна обратно.

– Е, господарю?

– Ще ни откарат по реката до Уестминстър и ще ни свалят на Кралското стълбище. Така е най-безопасно. На Ийст Уотъргейт може да ни чакат пристанищните власти. Бих искал да подновя едно старо познанство, без някой да ми се пречка.

Капитанът удържа на думата си и два часа по-късно Никълъс и Скейтлок слязоха на кея в Уестминстър. Той вече беше оживен от продавачи на змиорки, възлищарчета, водоносци и обичайната сган наблюдателни просяци, които се размотаваха наоколо. На улиците пред двореца дървените капаци на малките магазини бяха вече свалени и собствениците им, облечени дебело срещу студа, с викове предлагаха изделията си. Никълъс и Скейтлок не им обръщаха внимание, докато вървяха по калдъръмените улички, минаха охраняваната порта и влязоха в големия дворец с фронтони, близо до величествените градини, зали и постройки на абатството. Никълъс познаваше добре района, но както винаги, внушителната черква на абатството с изящно издяланата каменна украса, която сякаш висеше по възшебен начин в мъглата, го накара да затаи дъх.

Почувства тръпка на носталгия, спомняйки си дните, които беше прекарал там в търсене на работа, после зърна войник, облечен в кралска ливрея да го наблюдава бдително и продължи през тълпите в сводестата зала на двореца. Тук, в различни ъгли и алкови, заседаваха различните отдели на Кралския съд, вече заети с работа, въпреки ранния час. Всеки от тях беше ограден с кордон. Съдиите в червени роби председателстваха, седнали на столове с високи облегалки, а пред тях около овални маси седяха скромно облечените писари и правниците в черни роби.

Никълъс прекоси залата, тръгна по коридора и излезе през задния вход на двора.

– Господарю – умотелтно прошепна Скейтлок, – къде отиваме?

– При Паметта на кралството – отвърна загадъчно Никълъс.

Той прекоси двора и почука на една врата. Възрастен плешив монах им отвори. Беше облечен в дълга черна роба, пристегната на кръста с жълтеникав шнур. Замъглените му очи се втренчиха в Никълъс.

– Какво искаш?

– Не познаваш ли стария си приятел, Елиас? Монахът пристъпи напред и присви очи.

– Бог да ме благослови! Това е Никълъс Чърк! – Мъжът отметна глава като на птица, с присвити устни под заострения нос. – Какво

искаш?

– Да ми отделиш малко време.

Старият монах се усмихна и ги покани в стаята си. Скейтлок се огледа с учудване. С изключение на дългата маса в центъра и столовете около нея, останалата част от помещението беше заета от рафтове, които започваха от пода и свършваха до тавана. На тях лежаха рула пергамент, някои пожълтели от годините, други – бели и гладки като сняг. Въздухът беше пропит с мирис на мастило, восък и прясно обработен пергамент.

– Какво е това място? – промърмори той.

– Паметта на кралството – повтори Никълъс, като се усмихна на стария монах. – Тук, с изключение на секретните случаи, се намират протоколите от всички дела, гледани от съдиите на Кралския съд.

Елиас се върна с поднос и чаши.

– Това не е помията, на която сте свикнали – каза той, – а истински кларет, който откраднах от кухните на абатството.

Никълъс и Скейтлок взеха по една чаша и старият архивар ги покани да седнат на масата. Скейтлок разкопча наметката си.

– Топло е – каза той. – А не виждам огън или мангали с въглища.

– О! – Елиас вдигна костеливия си пръст. – Тук не може да се пали огън. – Той посочи към свещите с метални капачки, които стояха като ред войници на масата. – Дори те са обезопасени и горят, само когато съм в стаята. – Той посочи към отсрещната стена. – В съседното помещение се намира кралската пекарна, а зад нея – кралската кухня. Те осигуряват достатъчно топлина. А сега кажете, какво търсите?

– Възможно ли е – попита Никълъс – да разгледаме съдебните архиви от Оксфорд за деветата година от царуването на крал Едуард Втори?

– Разбира се! Разбира се!

Брат Елиас тръгна между рафтовете, притиснал пръсти към устните си. Известно време той се разхождаше и си говореше сам. После спря, възкликна високо, подпря очуканата стълба до най-отдалечената стена и внимателно се покачи по нея. После започна да разглежда свитъците пергамент, като цъкаше с език и от време на време се извиняваше на Никълъс.

– Тук е, тук е – промърмори той. – Всяко руло е надписано. Да, ето го, Оксфорд, 9, Едуард Втори, 1316-а. – Елиас се взря внимателно в етикета. – Съдиите пристигнаха в Оксфорд на Енъвден. Както и да е, виж го сам.

Той слезе долу и подаде свитъка на Никълъс, който го разви на масата. Скейтлок изстена, когато видя колко е дълъг.

– Поне шестнайсет кожи са – каза Никълъс, като посочи шевовете по дължината на свитъка. – Писарят записва протокола и решението на съда, после кожите се съшиват и оставят тук, когато кралските съдии се завърнат в Уестминстър.

– Какво търсиш? – попита Скейтлок.

Никълъс прокара пръст по лявата колона, която съдържаеше списък с имената на подсъдимите във всяко дело.

– Палмър – каза той. – Търся Саймън Палмър. Когато брат Елиас се върна към задълженията си, Скейтлок продължи да се оглежда, разтревожен колко бързо се топи восъкът на разграфената на часове свещ. Никълъс прегледа всички дела, представени пред кралското правосъдие в Оксфордския университет в онова далечно лято на 1316. Той бързо прехвърли случаите на убийства, изнасилвания, палеж, грабеж по кралските пътища, оскверняване и лъжесвидетелстване – тъжен каталог на човешкото нещастие. След всеки случай писарят беше отбелязал наказанието, глоба или *susp per coll* – „обесване за врата“. Без да обръща внимание на мърморенето на Скейтлок и бърборенето на брат Елиас, Никълъс продължи търсенето си, докато...

– Мили Боже! – прошепна той. – Брат Елиас?

– Да, Никълъс?

– Моля те, претърси архивите на Кралския съд. Търси дело, отнасящо се до някой си Саймън Палмър между 1316-а и 1317-а. Трябва ми и списъка на екзекуциите в Смитфийлд или където и да е в столицата. Ще ги намериш в списъка на изведените от тъмницата.

Елиас, който имаше голямо желание да помогне, се разбърза. Без да обръща внимание на молбите на Скейтлок да го осветли, Никълъс продължи да чете.

– Какво е това? – Прислужникът го стисна за китката. – Какво намери, господарю?

Никълъс погледна и кимна към Елиас, който макар че търсеше из архивите, се опитваше да долови какво се казва.

– Това, което открих, Скейтлок – прошепна той, – е историята на Саймън Палмър, Крайстчърч Медоуз и една свиня.

Спътникът му се втренчи в него.

– Господарю, ума си ли изгуби?

– Не, Скейтлок, но мисля, че открих истината.

Той нави пергамента и се загледа в Елиас, който ровеше из

архивите, вдигайки малки облаци прах. Най-накрая монахът спря. Почеса се по главата и се върна с два свитъка в ръцете. Краищата им бяха грубо срязани.

– Не разбирам това – каза това. – Това са архивите на Кралския съд за годините от 1316-а до 1318-а, но пергаментът е бил срязан на две. Някой е изрязал една страница. Чудя се кой би го направил.

Старият архивар стисна устни и се изправи с блеснали очи.

– Това не е само кражба, а предателство. Който го е направил, трябва да отговаря за подобно унищожение пред Кралския съд.

– Съмнявам се, че ще откриеш престъпника или престъпниците – каза Никълъс. – Вероятно отдавна са мъртви. – Той се направи, че не вижда озадаченото изражение на Елиас. – Ами списъкът на обесените?

Елиас отиде в друга част на своята съкровищница. Този път се върна триумфиращ.

– Да, да, намерих го. Нали каза Палмър, Саймън Палмър? Студент от Оксфорд?

Никълъс кимна.

– Бил е обесен, но не пише защо. В Смитфийлд през ноември 1316-а. – Той погледна ръкописа. – Не пише защо – повтори той. – Не мога да разбера защо архивите ми са били съсипани. – Той вдигна поглед, после се огледа изненадан – стаята беше празна.

Никълъс, дърпайки Скейтлок за ръкава, вече бързаше през двора към двореца Уестминстър и по Кралското стълбище към реката. Скейтлок протестираше, но господарят му отказа да отговори на потока от настоятелни въпроси, докато не наеха една баржа и не пое нагоре по реката към Куинсхайт.

– Господарю, ти никога не си бил груб – оплака се Скейтлок, – но дори не се потруди да се сбогуваш.

– Елиас ще ме разбере – отвърна Никълъс и пристегна качулката около главата си срещу пронизващата речна мъгла. – Сега знам за какво е било всичко това или поне мисля, че знам.

– Тогава защо бързаме?

– Тревожа се за Катрин и Джон. Сигурен съм, че отсъствието на Нощната сянка скоро ще бъде забелязано и онези, които ръководят играта, ще вземат заложници, ако не успеят да ни открият.

– Искаш ли да бъдеш арестуван, господарю? Никълъс огледа приближаващия речен бряг.

– Да. Ако ме задържат, ще оставят другите на мира, а аз ще разбера останалата част от истината.

ТРЕТА ГЛАВА

Никълъс не беше разочарован. Слязоха от баржата на Куинсхайт и се отправиха през тълпата покрай сергиите към къщата на сестра му. Едва беше сложил ръка на резето, когато един рицар, облечен в униформа на кралската гвардия, се появи от улицата, придружен от група кралски стрелци. Те застанаха мирно, докато той отиде до Никълъс и сложи ръка на рамото му.

– Никълъс Чърк, аз съм сър Годфри Ййвсдън. Арестувам те в името на краля.

Двама стрелци веднага хванаха Никълъс. Щяха да вържат ръцете му, но рицарят им каза, че не е необходимо. После сложи ръка и на гръба на Скейтлок.

– И теб арестувам, сър, в името на краля.

Никълъс искаше да почука на вратата и да се убеди, че Катрин е добре, но младоликият рицар поклати глава.

– На твое място не бих го направил. По-добре остави нещата така, както са. Мога да накарам да оковат ръцете и краката ти. – Той посочи към един от стрелците, който стоеше зад останалите. – Но ако се опиташ да бягаш, този човек има заповед да те прониже със стрела между плешките.

– Защо сме арестувани? – обади се Скейтлок. – Какво престъпление сме извършили?

– Престъпление ли? – Рицарят извърна мрачното си лице. – Престъпление? Най-голямото от всички престъпления – държавна измена. Както и милосърдието, тя има много лица. А сега, да тръгваме към речния брат.

Никълъс погледна Скейтлок и сви рамене; щеше да бъде глупаво да откаже. Тези капитани не бяха градски пристави или чираци с униформата на стражата, а професионални войници, майстори-стрелци, които щяха да ги убият, ако опитаха да избягат.

– Къде отиваме? – попита той.

– Ще отидем по реката до Тауър.

Рицарят щракна с пръсти. Никълъс и Скейтлок, заобиколени от ескорта, се върнаха по алеите до кея. Кралската баржа ги откара нагоре по течението до Тауър. Минаха под Лондонския мост, където реката се пенеше в бързеи. Никълъс извърна поглед – нямаше желание да види разложените глави на предателите, набучени над портата. Вместо това той

се опита да овладее гаденето и паниката, която караше краката му да треперят, а устните и гърлото – да пресъхват.

Плътен слой мъгла скриваше гледката. Чърк винаги беше смятал Тауър за мрачно и потискащо място, но когато акостираха сред мъглата, тя му се стори още по-страховита с надвисналите над тях високи стени, купичките, неприветливата порта и дрезгавия крясък на желтоклоните гарвани, които пируваха с отрязаните крайници и глави на предателите, набодени над стените или висящи на бесилките по брега. При Лъвската порта кралски офицер разпита ескорта. Едва тогава подвижната решетка се вдигна и им позволиха да минат през мрачната порта, която охраняваше входа към концентричния кръг от кули. Чърк можа да види малко заради сгъстяващата се мъгла. Чу виковете на пазачите високо по стените над себе си, дрънченето и тропота от конюшните. Рицарят ги поведе през обширното зелено пространство пред Уайт Тауър, но вместо да влязат там, те завиха вляво и влязоха в кралските покои. Рицарят ги отведе в мрачна стая с висок таван. На пода бяха постлани чисти розогки. Кървавочервени драперии висяха по стените, но светлината беше слаба, защото капациите на прозорците бяха затворени. На писалището, с гръб към огъня, седеше някакъв човек. Свещите в канделабри от черно желязо от двете му страни хвърляха светлина, ъглите на стаята тънеха в сянка. Мъжът на писалището вдигна глава, когато влязоха и сърцето на Никълъс пропусна удар, когато разпозна навъсеното лице на сър Еймиъс Петри.

– Влез, Никълъс. – Сър Еймиъс го покани с ръка да седне на стола пред писалището. – Добре дошъл.

Той освободи с кимане рицаря, който бутна Никълъс напред и излезе, като затвори тихо вратата след себе си. Сър Еймиъс не обърна никакво внимание на Скейтлок, като изключим един бърз поглед. Към Никълъс беше много учтив.

– Настани ли се?

Никълъс се облегна на стола и кимна.

– Вино?

– Да, моля.

Сър Еймиъс напълни догоре един бокал и го побутна през масата. Никълъс погледна през рамо. Скейтлок стоеше малко зад него със скръстени ръце и поглед, вперен в огъня. Сър Еймиъс седна. Никълъс се опита да види какво се крие в сенките зад писалището. Беше сигурен, че там има някой друг и му се стори, че долови проблясък на руса коса и копринена дреха. Сър Еймиъс седеше срещу него и го изучаваше

съсредоточено. Наблюдаваше как очите на Никълъс се напрягат да пробият тъмнината.

– Не, не сме сами – каза той. – Но това не те засяга, нали? Ще говорим по работа.

Никълъс се усмихна и сър Еймиъс вдигна вежди.

– Е, родственико? – шерифът облегна лакти на писалището и заигра с аметистовия пръстен на лявата си ръка. – Може би задачата ти се е видяла интересна, но успя ли да се справиш?

– По-добре, отколкото си мислиш, родственико – отвърна Никълъс.

Усмивката на сър Еймиъс угасна.

– Първо за Берисфорд – отсече той. – Какво е станало с него?

– Бил е убит от професионален убиец на име Уормууд, който се опитал с бой да получи информация от него. Когато Берисфорд умрял, Уормууд направил неудачен опит да замаскира смъртта му като самоубийство. Увил трупа в платнище, занесъл го на Примроуз Хил и го оставил в канавката. По-късно същия следобед тялото било открито.

– И защо го е направил?

– Защото е бил нает от Пазителя на Портите.

– Какво е искал Пазителят? Никълъс се усмихна.

– Родственико, ти би трябвало да знаеш. Смятал е, че Берисфорд знае голямата тайна, която Валанс, Оръженосецът на мъртвата кралица, е донесъл със себе си в Лондон.

– Така ли е било?

Никълъс погледна над рамото на сър Еймиъс към тъмнината. Чуваше ускореното дишане на човека, скрит там.

– Не, Берисфорд не е знаел нищо. Било му казано само, че тайната е при свети Дени. За негово нещастие Пазителят на Портите знаел, че съдията е хомосексуалист и го принудил да посети къщата на Уормууд. Слуховете, че е виждан на различни места из града, както всичко друго, били пуснати, за да предизвикат объркване и съмнения.

Сър Еймиъс се намести в стола и Преплете пръсти.

– Ами Фромлих?

– Просто наивник. Бил свързан с убийството на Берисфорд не повече от Великия татарски хан. Когато изпълнил предназначението си, бил убит от една куртизанка, професионална убийца, позната под името Нощната сянка, която, подозирам, е изпратила и Уормууд при Създателя му.

Никълъс не знаеше дали заради горещата стая или силния кларет, но се чувстваше отпуснат и спокоен. А може би просто беше уморен от

тази злокобна игра.

– Разбирам. – Сър Еймиъс се обърна на стола си, сякаш слушаше глъчката на стражите отвън. Някъде в Тауър заби камбана.

– И всичко това е работа на Пазителя на Портите?

– Да. Чул е за голямата тайна, затова използвал Берисфорд, Уормуд, Фромлих и Ношната сянка за своите нечисти цели. Но със сигурност не ме повикахте за това, нали? – продължи Никълъс. – Рицарят каза, че съм арестуван за измяна.

Сър Еймиъс се усмихна накриво.

– Говорил си с френски шпиони в една кръчма.

– Да, и те бяха убити, както и колегите им, но не от мен! – Никълъс грабна чашата и отново отпи. Нещо повече, ако бях предател, защо пак французи щяха да ме нападат пред замъка Райзинг? аз съм им враг, а не съучастник. Няма доказателство за предателство от моя страна.

Сър Еймиъс се приведе и напълни чашата на Никълъс.

– Измяната е странно цвете – промърмори той. – Цъфти в различни цветове.

– Убийството – също – отсече Никълъс. – Но защо си губим времето, сър Еймиъс? Защо не ме питаш за тайната?

Сър Еймиъс го погледна прямо.

– Знаеш ли я?

– Да, знам я.

– Тогава кажи ми я.

– Ще я кажа на Пазителя на Портите.

Лицето на шерифа помръкна. Той нервно погледна през рамо.

– Какво искаш да кажеш?

– Казах, че ще я съобщя на Пазителя на Портите и така ще бъде. Сър Еймиъс Петри, шериф на Лондон, да не се преструваме – ти си Пазителят на Портите.

Сър Еймиъс го гледаше с отворена уста.

– Каква глупост! – заекна той.

– О, да, ти си Пазителят на Портите – настоя Никълъс. И вероятно с благословията на онези, на които служиш. Какъв прекрасен начин да контролираш лондонския подземен свят! Съществуват крадци, взломджии, мошеници и разбойници и ако не можеш да ги изтребиш, защо да не ги владееш? И го правиш по този изобретателен начин. Ти си и шерифът, и Пазителят. – Чърк изброяваше на пръсти твърденията си. – Присъствал си на смъртта на Валанс в „Сейнт Бартольмю“ и си чул прошепнатото от него. Арестувал си Фромлих, което е било пълна глупост. Ти

си знаел за порока на Берисфорд. Знаел си и за „Патрокъл“. Мозби ти изпрати това име, нали? Отначало помислих, че не би го направил, но той беше от верноподаниците, които предават информация на висшестоящите. Както и да е, Мозби можеше да се разприказва, затова ти му изпрати Ношната сянка и писарят си отиде по реда. Ти си ръководил убийщата, защото си знаел къде да я изпратиш – например къде ще чака Уормууд. Освен това си я защитавал, като си й позволявал да се движи из града, без никой служител на закона да я спира.

Никълъс сви рамене.

– Има логика. Ти не си първият шериф на Лондон, който управлява разбойниците от „Сейнт Пол'с“, няма да бъдеш и последният. По този начин контролираш престъпността. Можеш да възстановиш открадната или изгубена собственост и имаш под ръка цяла армия информатори. Ако някой престъпник се забрави, служителите на закона го пращат в Нюгейт и го бесят в Тайбърн, преди дори да може да разбере какво става.

Сър Еймиъс облиза устните си. Никълъс млъкна, Окуражен от неспокойния израз в очите на шерифа.

– Това, което казах, е истина – настоя правникът. – В Линкълншър бандите на Котърел и Ашби-Фолвил бяха ръководени от същия шериф, който се предполагаше, че ги преследва. В Лондон не е по-различно. – Той разпери ръце. – И в преследването на голямата тайна, ти си водил играта. Берисфорд беше твоя машина. Аз също. А тайно използваше убийците си, за да разкрият истината.

– И каква е истината? – попита сър Еймиъс.

– Ще започна отначало – каза сериозно Никълъс, – за да осъзнаеш размера на моето знание и на своето зло. – Той млъкна, за да събере мислите си. – Ти, сър Еймиъс, си шериф на Лондон и Пазител на Портите. Подозирам, че и други шерифи преди теб са действали по същия двойствен начин. – Той вдигна ръка, за да попречи на сър Еймиъс да го прекъсне. – След смъртта на Валанс си опитал и като шериф, и като Пазител на Портите да научиш тази тайна. Не си успял, но си открил нещо скандално за Берисфорд – бил си много заинтригуван как Валанс го е разпознал и от предсмъртния му шепот. Затова си му възложил разследването. Берисфорд се провалил, затова като Пазител на Портите си опитал и други начини. Уормууд започнал да изнудва Берисфорд заради хомосексуалността му, измъчвал го и го убил. Фромлих бил арестуван и обвинен в убийството му, а Синята кожа, осквернителят на гробове, изчезнал. Това трябвало да отблъсне всеки, който твърде много се

интересува от проблема, с който се занимавал Берисфорд, тъй като би могъл да бъде обвинен в убийството му. После ме нае. По това време Фромлих беше изпълнил предназначението си, затова беше убит, както и родственицата му.

Никълъс замълча.

– Не знам защо тя беше убита. Като предупреждение към мен? Или Нощната сянка вече я беше посетила? Знаела ли е нещо? Както и да е, тя беше погълната от мрака. Ти продължи да ме разиграваш. Позволи ми да обикалям слепешката из града. Агентите ти, особено Нощната сянка, държаха под око събитията. Крабтрий – Никълъс с мъка овладя гласа си – беше предупреден да стои далеч от мен, да не прекрачва дълбоката пропаст, която съществува в този град между закона и престъпното братство. – Никълъс се усмихна през рамо на Скейтлок. – Но Крабтрий не беше страхливец. Мразеше да го заплашват, както знаеш, затова се съюзи с мен и стана незаменим водач по тъмните, лъкатушещи пътеки на лондонския подземен свят. – Правникът вдигна рамене. – В крайна сметка, не беше предвидено аз да представя официален доклад. Щом се натъкнем на истината, щяхме да си отидем също като Фромлих. Ти непрекъснато се намесваше в действията ми. Французите се опитаха да ме подкупят, затова бяха отстранени. Мозби откри пикантна информация и беше убит, за да не заподозре нещо. – Никълъс отново погледна през рамо към Скейтлок. – Бяхме твоите хрътки – замислено каза той. – Можеше да подплашим някого и да го изкараме на светло – нещо, което ние не знаехме, но ти би оценил. Прав съм, нали, родственико?

Сър Еймиъс вдигна рамене.

– Не мога да коментирам това, което казваш – отбеляза сухо той.

Скейтлок се изкашля, сякаш се опитваше да прикрие смеха си. Сър Еймиъс му хвърли презрителен поглед и предупредително го посочи с пръст.

– Ти, сър, мълчи, защото знам кой си в действителност. – Той отново се обърна към Никълъс. – Е, родственико, каква е тайната?

– Тайната – отвърна Чърк – е, че Изабела, майката на сегашния крал, знаела за един ужасен скандал – скандал, който е описан на пергамента в тази кесия. От години тя се опитвала да избяга във Франция, за да разкаже тайната си, но синът и я държал замъка Райзинг и района край него под стража.

– Защо просто не е изпратила писмо? – прекъсна го сър Еймиъс.

– Не, не. – Никълъс се почеса по лицето. Изведнъж усети колко е изморен и се зарече да не пие повече вино. – Не, това била тайна, която

трябвало да бъде разказана лично, да бъде гарантирана с тържествена клетва и публична декларация. Минали години. Кралица Изабела все повече се отчайвала и накрая подготвила план, на който заложила всичко, дори живота си. Престорила се, че се разболява от заразна болест и умира, обслужвана само от верния си оръженосец Валанс. Ето какво станало – Валанс сложил в ковчега статуя или камъни и го запечатал във втори оловен ковчег. Тогава Изабела се скрила. Познавала тайните тунели и проходи на замъка Райзинг. Той е истинска заешка бърлога, а тя прекарала двайсет и осем години в него, проучвайки всяка ниша и пукнатина. Открила тайно подземие, недовършена крипта под пода на параклиса. С помощта на Валанс се скрила там. После той придружил ковчега до Лондон, за да бъде погребан с великолепиe и почести в доминиканската черква до Нюгейт. Междувременно Валанс, вероятно с помощта на френски шпиони в Англия наел венецианска галера, която можела да акостира в тесните заливчета, протоци и пристанища на норфъкското крайбрежие. Щял да се върне в замъка Райзинг, вече изоставен, тъй като се смятало, че старата кралица е мъртва, и да изведе господарката си зад граница.

Никълъс млъкна и погледна сър Еймиъс. Шерифът беше блед, езикът му постоянно овлажняваше устните и очите му непрестанно шареха през рамо към фигурата, която се криеше в сенките зад него.

– Изабела се е крила там?

– Да, но направила две грешки. Първо, подценила сина си, който знаел, че Валанс ѝ е много близък. Второ, Валанс действал твърде бързо и разтревожил краля, който решил, че майка му е поверила скандалната тайна на доверения си придворен. – Никълъс вдигна рамене. – Останалото знаеш.

– И Изабела умряла от глад?

– Съмнявам се. Тя осъзнала грешката си. Валанс нямало да се върне. Можела да избяга, но за какво? Затова глътнала отрова.

– И къде са доказателствата за всичко това?

– Изпрати най-доверените си хора в замъка Райзинг. Накарай ги да разбият пода на параклиса. Ще намерят трупа на кралицата – гласът на Никълъс стана студен – до този на моя добър приятел Крабтрий. Ще намерят и трупове на твоите убийци и на една старица, чието случайна намеса ми спаси живота. – Това е историята ми, родственико. Сега, когато знаеш тайната, какво ще правиш с нея?

Сър Еймиъс с леко треперещи ръце развърза торбичката.

– Прочете ли това?

Никълъс кимна.

– Не го разбрах – излъга той. – Но накарах да го препишат. Копието е на тайно място, заедно с признанията ми под клетва.

Сър Еймиъс сложи ръкописа на писалището си.

– Почакай отвън – нареди той. – Ти и – той посочи с ръка Скейтлок – онова същество.

Никълъс се подчини. Прислужникът му мълчаливо го последва. Стояха в галерията, съзнавайки присъствието на рицаря и стрелците му, блокирали стълбището в двете посоки. Скейтлок избягваше погледа на Никълъс. Разбираше, че Петри се съветва с господаря си. Но кой беше той – кралят, златокосият Едуард или войнственият му син, Черния принц? Никълъс знаеше, че сега се решава съдбата му, заедно с тази на Скейтлок, Катрин и Джон, Биатрис и Робърт.

– Мисля, че няма да се видим вече, господарю – каза Скейтлок тъжно.

Никълъс го погледна.

– Кажи ми – настоя той – кой си ти? Скейтлок се усмихна и поклати глава.

– Защо да го правя? И двамата ще разберем съдбата си след няколко минути.

Вратата на стаята се отвори и сър Еймиъс ги покани вътре. Никълъс се взря в сенките зад писалището – беше сигурен, че който и да се беше крил там, вече беше излязъл през някоя тайна врата.

– Седни, седни.

Сър Еймиъс отново се усмихваше до ушите, макар че продължаваше да пренебрегва Скейтлок, който остана прав.

– Е, родственико – шерифът се настани на стола си и засия срещу Никълъс, – предстои ти повишение. Аз...

Никълъс грубо го прекъсна.

– Ами Берисфорд, студен и гниещ в гроба, убит напразно? Ами нещастният Фромлих, чийто живот, заедно с този на родственицата му, угасна като свещ? Ами другите? Удушеният Мозби? Онази бедна старица в замъка Райзинг? Ами Крабтрий? Кой ще ги възнагради? Ами французите, убити като плъхове в уличката? Не, родственико – Никълъс сякаш изплюваше думите, – отказвам да приема предложението ти. Предпочитам да обикалям из „Сейнт Полс“ мършав и гладен като вълк. Дадох показания под клетва. Ще се оставя в ръцете на Бога и справедливостта, която е останала в този нещастен град.

Сър Еймиъс се приведе през писалището.

– Чуй ме, Чърк – каза той дрезгаво, – ако откажеш, няма да излезеш от Тауър жив. Както и спътникът ти. Скейтлок ще бъде арестуван.

– За какво? – възкликна Никълъс. Сър Еймиъс се облегна назад.

– За измяна. Но и защото е евреин, а както знаеш – шерифът се усмихна на смайването, изписано на лицето на правника – евреите бяха прогонени от Англия през 1290. Не им е позволено да се връщат, освен със специално разрешително. Скейтлок или по-точно казано, Кристофър Ратолиър, няма такова разрешително.

Никълъс се завъртя и погледна Скейтлок.

– Вярно ли е? – попита той. Прислужникът кимна.

– Защо, господарю? Не обичаш евреите ли? Никълъс примигна и поклати глава.

– Защо не ми каза? – попита той. – Нямахше да има значение. Аз щях да те защита.

Скейтлок го погледна и се усмихна.

– Никой не може да ме защити, господарю. Знаех какво правя. Тук, в града, законно живеят евреи, които имат позволение за това. Аз нямам, но съм техен шпионин и пратеник. Пътувам незабелязано, или поне така мислех, между тях и сънародниците ни в чужбина. – Той вдигна рамене. – Беше въпрос на време кога ще ме заловят. Е, някой ще ме замести.

– Трябваше да се сетя – промърмори Никълъс. – Никога не присъстваш на богослужение, казваш собствените си молитви на тавана. И макар да имаш голям апетит, никога не докосваш непозволената храна. И, разбира се, Крабтрий знаеше, нали?

– Да – отвърна Скейтлок. – Но си мълчеше и аз го обичах за това. Хора като нашия шериф също го знаят, но те ме оставиха на мира, за да ме използват като оръжие срещу теб. Трябваше да избягам веднага – добави горчиво Скейтлок, но ти имаше нужда от помощ и щеше да помислиш, че съм те изоставил.

– Имаш ли семейство? – попита Никълъс.

– Бяха убити в Бремен от християните. – Скейтлок посочи към Петри. – Не му обръщай внимание, господарю. Срещал съм хора от неговия тип хиляди пъти на най-различни места – зли хора, затънали в собствените си престъпления.

Сър Еймиъс щеше да скочи на крака, но Никълъс удари с юмрук по писалището.

– Без заплахи, сър Еймиъс!

Шерифът се отпусна назад като дишаше тежко.

– Не съм свършил – каза той злобно. – Кралските пълномощници събират войска за новата война срещу французите. Зет ти Джон Гоуди може да носи оръжие. Както и брат ти Робърт, който притежава земя до Норич. Сигурен съм, че той може да бъде убеден да отстъпи земите си на краля.

– Ти си негодник! – каза му Никълъс. – Убиец, крадец, затынал в престъпления!

– Така ли? – Гласът на сър Еймиъс се извиси до писък. – Така ли, Чърк? Не знаеш в какво се забърка. Това кралство има нужда от здрава ръка и добър крал. Или като другите страни ще бъде обхванато от гражданска война. Изабела беше като Йезавел. Тя и загадъчните ѝ тайни заплашваха Короната и справедливите претенции на краля към френския трон.

– Какво значение има това? – попита уморено Никълъс.

– Какво значение има ли! – Сър Еймиъс почти викаше. – Животът ще продължи, както досега. Но вас няма да ви има. Скейтлок ще изгори в Смитфийлд, а Джон ще умре в някой френски окоп – не заради мен, а заради засегащата ти гордост. Приемаш ли?

– Приеми, господарю – прошепна Скейтлок. – Мастър Чърк, в името на всичко свято, приеми предложението му.

Никълъс притвори очи. Различни образи прелитаха из ума му. Катрин, бледа и тъжна; близнаците, плачещи за баща си; добродушният Джон, чиято кръв изтича в някой подгизнал окоп в Нормандия; Скейтлок, прикован на кладата в Смитфийлд; Робърт и Биатрис тормозени и ограбени от кралските пълномощници и бирници. Отвори очи.

– Приемам, кълна се, че приемам. При няколко условия. Първо, Скейтлок ще може спокойно да напусне Англия, като бъде възнаграден за усилията си. Съгласен?

– Съгласен – отсече сър Еймиъс. – Но трябва да напусне в срок от двацет и четири часа. Ако се върне, ще умре. Какво още?

– Писмо от краля, което да потвърждава, че Джон Гоуди се радва на личното благоволение на краля, получава преференции за търговията си и до края на живота си е освободен от всякакви данъци, задължението да плаща откуп за военна служба и нито той, нито наследниците му ще служат във войската.

Сър Еймиъс вдигна рамене.

– Съгласен.

– Това трябва да стане до седмица. Същото писмо да се изпрати и на брат ми.

– Съгласен. Никълъс се облегна.

– Искам да се отслужат литургии за душите на Берисфорд, Мозби и Крабтрий. Бог знае какво ще направиш с твоите служители, но Крабтрий трябва да получи почетно погребение в гробището на „Сейнт Мери ле Боу“. – Той побутна стола си назад и отиде до вратата.

– Чърк! Никълъс се обърна.

– Трябва да приемеш повишението си – каза меко сър Еймиъс. – Кралят го изисква.

– Да, и знам защо. Като кралски правник, ще се закълна над Светото писание с най-гържествената клетва, която човек може да даде, никога да не разкривам кралските тайни.

Сър Еймиъс кимна.

– Тогава можеш да си вървиш, Скейтлок – също. Щом напусне Тауър, той ще отседне в хана „Трите жерава“ във Винтри. – Той вдигна ръка. – Не се тревожи, ще бъде в безопасност. Утре призори човек на шерифа ще му донесе писма, които му осигуряват безопасно пътуване и пари и ще го качи на кораба за Дордрехт, в провинция Ено. Ако Скейтлок напусне хана преди да дойде пратеникът, ако бъде открит да се движи по улиците на Лондон или откаже да замине, ще бъде екзекутиран като разбойник. Сега вървете!

Скейтлок и Никълъс излязоха от стаята. Рицарят ги придружи обротно до брега на реката. Когато излязоха през портата и останаха сами, Скейтлок се обърна.

– Нямахте избор, Никълъс. Никой не би постъпил по друг начин.

Чърк премигна, за да скрие сълзите си и се загледа в надвисналото небе.

– Знаеш ли – прошепна той, – току-що получих онова, от което винаги съм имал нужда, а сега не го искам. – Той се обърна с гръб към Скейтлок и тръгна към брега на реката. Загледа се в слоевете мъгла, които се вдигаха от реката. – Трябваше да ми кажеш – каза през рамо. – Нямахте да има значение. Кристофър Ратолиър или Хенри Скейтлок, както и да се наричаш, ти никога не си бил мой слуга, ти винаги беше мой приятел.

Чу чакъла зад себе си да проскързва. Когато се огледа, Скейтлок беше изчезнал.

– Скейтлок! – извика той. – Скейтлок!

Само граченето на гарваните му отговори. Мъглата го обви.

– В името на Бога! – извика той.

– Сбогом, Никълъс – обади се призречен глас от гъстата мъгла. –

Сбогом и дано Бог бди над теб винаги. Никога няма да те забравя. Не ме търси в „Трите жерава“. Ти си в безопасност, но аз не вярвам на сър Еймиъс Петри. Ще замина преди полунощ.

Никълъс се огледа, но не успя да разбере от коя посока идва гласът. Въздъхна и се запъти обратно към кея, където го чакаше лодка. Ругаейки ледените сълзи, които мокреха бузите му, той се загледа към Тауър, чиито кули се издигаха от мъглата.

– Бъдете проклети! – прошепна той. – Вие и всичките ви тайни!

ЕПИЛОГ

Правникът спря да говори. Избърса леко очите си и сведе глава над чашата с ейл.

– Ти ли си бил? – попита Батската невеста. – Ти ли си Никълъс Чърк?

Лицето на Правника остана скрито зад халбата, макар че наблюдаваше с въглчето на окоето си своя приятел Иконома.

– Е – обади се Ханджията Хари, – ти ли си мастър Чърк? Правникът остави халбата и леко се усмихна на Игуменката. Тя го гледаше, а красивите ѝ очите бяха забулени в сълзи. Той поклати неясно глава и погледна към Църковния пристав, който непохватно му намигна в отговор.

– Хайде, хайде – извика Кармелитът, – можеш да ни кажеш.

– Разказах ви моята история – отвърна Правникът.

– Ами тайната? – попита Кармелитът.

– Ако ви я кажа, тя няма вече да бъде тайна, нали? Хорово несъгласие посрещна думите му.

– Не може да постъпиш така! – възкликна Ханджията Хари.

– Мога, сър, и ще го направя!

Правникът отмести стола си и прекоси кръчмата. Игуменката се надигна, но той поклати глава и излезе в градината. Дъждът беше спрял. Въздухът беше натежал от аромата на билки и диви цветя. Той се отдалечи от кръчмата, докато стигна една пейка, отделена от жив плет от спътниците му поклонници. Отпусна се на нея, обхвана лицето си и захлипа.

– Скейтлок, Скейтлок – прошепна той. – Как бих искал да бъдеш тук. Стигнах до ръба, но не го преминах.

Погледна нагоре, стреснат от шума на стъпки. Тъй като гледаше срещу слънцето, отначало не разбра кой е. После разпозна облечената в кафяво расо фигура на Свещеника.

– Ще си тръгна, ако искаш – промърмори духовникът. – Но ти изглеждаше толкова нещастен, изпълнен с такова страдание, че трябваше да дойда.

Правникът се усмихна.

– Толкова ли си личи, отче?

– Да. – Свещеникът протегна крака и оправи мръсното си расо. – Скейтлок ти е харесвал, а от това, което ни разказа, и на мен ми хареса.

Помислих си, че може да е евреин.

– Защо?

– Заради омразата му към бащата на Изабела, Филип Френски, който жестоко е преследвал сънародниците му.

– Ще изслушаш ли изповедта ми?

– Щом желаеш. Правникът се прекръсти.

– Тогава, прости ми, отче, защото съгреших. Минаха много-много години, откакто се изповядах за последен път. Казвам се Никълъс Чърк. Аз съм правник, влиятелен човек, уважаван в Уестминстър и сред колегите си, който има всичко, но може би е погубил живота си. Блудствал съм. Напивал съм се. Лъжесвидетелствал съм срещу ближния си. Почти тах гордите и презирах слабите. Но най-големият ми грях е страхът. Имам една тайна.

Свещеникът вдигна ръка.

– Искаш ли да ми я кажеш?

– Затова тръгнах на поклонение в Кентърбъри – отвърна дрезгаво Правникът. – За да коленича пред гробницата на великомъченика Томас Бекет. Искам да притисна лице към мрамора и да му кажа всичките си тайни, за да намеря лек за душата си.

Свещеникът кимна.

– Тогава кажи ми.

Чърк кимна с глава към кръчмата.

– Там излъгах. Аз узнах тайната. Нямах копие, това беше измислица, с която да се предпазя. Когато разглеждах ръкописа, взет от мъртвата кралица-майка, забелязах препратката към архивите на Кралския съд. Когато отидох там, както споменах в разказа си, архивите бяха изрязани, но ръкописът, който намерих в криптата, запълваше липсващите данни.

– И какви бяха те? – попита Свещеникът.

– Не трябва да казваш на никого, отче. Бедният свещеник се усмихна.

– Не мога да наруша тайната на изповедта.

Чърк се изправи и огледа градината. Едва когато се убеди, че е пуста, седна и започна да шепне на ухото на Свещеника.

– Отче, чуй това: направих собствени проучвания по въпроса. Крал Едуард Трети беше могъщ и благороден крал, нали?

Свещеникът кимна.

– Обяви война на шотландците, плени краля им и, понеже майка му беше францужойка, имаше претенции и към френския трон. Армиите му

завзеха Франция от Кале до Пиренеите.

– Бог да го прости! – прекъсна го Свещеникът.

– Войната още продължава. Баща му – продължи дрезгаво Чърк – беше Едуард Втори, женен за Изабела, принцеса на Франция. Бракът им не бил щастлив. Едуард бил добре известен с любовта си към фаворитите и пренебрежението към кралските задължения. Удоволствията му били престонародни – обичал да прави сламени покриви, да оре, да копае канавки, не е чудно, че благородниците го наричали „селяндур“.

Правникът замълча, загледан в бялата пеперуда, която се носеше като парче воал над билковата градина.

– През 1316-а година един студент от университета в Оксфорд, Саймън Палмър, заявил, че той е законният син на Едуард Първи и че Едуард от Карнарвон²⁵, съпругът на Изабела, е самозванец.

Твърденията му били проучени от трибунал, който заседавал в трапезарията на колежа „Ню Хол“, и в него участвали упълномощени кралски съдии. Палмър твърдял, че е първороден син на краля и преди години, докато играл в двора на замъка на крал Едуард Първи в Уудсток, бил нападат от една свиня, която отхапала ухото му. Старата бавачка, която гледала детето, била толкова напласена от избухливия характер на краля, че го сменила с едно селянче. Правникът навлажни устните си. – Палмър представил доказателства, а дори кралските пълномощници твърдели, че забележително прилича на стария крал. Показал на трибунала белега на мястото, където лявото му ухо било отхапано от свинята. Историята му, разбира се, обяснявала защо кралят, който всъщност бил селянин, толкова обичал престонародните дейности. Правникът се загледа в облаците, които се превръщаха в тънки бели воали. – Според меморандума, който намерих в замъка Райзинг, Палмър представил и документи, но изслушването било прекратено и случаят прехвърлен на Кралския съд.

– Но когато си отишъл там, протоколите ги е нямало.

– Точно така – отвърна Правникът.

– Смятам, че Палмър е бил прав. По-късно той бил обесен. Повечето документи изчезнали, но може да е бил законният крал на Англия. Затова Мортимър наредил търсенето в университета, затова той и Изабела тайно посетили архива на Кралския съд в Уестминстър. – Правникът изброяваше на пръсти. – Това обяснява и защо думата „Палмър“ била спомената през нощта, когато Мортимър бил арестуван, защо бил

25. Една от титлите на крал Едуард II – (Б. р.)

закаран на юг, в Лондон, и по време на процеса не му било позволено да говори.

Правникът млъкна, защото чу отваряне и затваряне на врата. Той се изправи, но беше само Рицарят, който отиваше да провери конете в коюшнията. Правникът погледна към бледото лице на Свещеника.

– Затова старата кралица искала да избяга във Франция – продължи той. – Това било нейното отмъщение, не само срещу династията Плантагенет, но и срещу мъртвия ѝ съпруг и сина, който убил любовника ѝ и я затворил в студен, сив замък. – Правникът се изсмя горчиво. – И ако беше избягала, как само щеше да я разгласи! Великият Едуард Трети с претенции към френския и шотландския трон, който вкара цяла Европа в кървава война, а е нямал правото дори да носи собствената си корона, защото е син на селянин.

Свещеникът скри лице в ръцете си.

– Бог да ни пази! – прошепна той. – И те са те оставили жив, въпреки че знаеш това.

– О, да. Боят се, че съм скрил някакви документи. Може би копие от онзи, който взех от трупа на старата кралица. Обзалагам се, че дори сър Еймиъс Петри не е бил посветен в цялата тайна, но старият крал е знаел, както и синът му, Черният принц. Те се погрижиха за мен. Имам висок пост, много пари и имущество тук-там. – Той седна до Свещеника. – Но за какво му е на човек, отче, да спечели целия свят, ако погуби безсмъртната си душа? Крабтрий умря заради мен, а Скейтлок беше прогонен.

– А Катрин и Джон?

– Джон почина от треска. Катрин стана монахиня в Семпрингъм.

– Ами близнаците?

– Единият е голям търговец. Другият се учи за правник в Инс ъф Корт.

Никълъс Чърк примигна, за да преглътне сълзите си.

– Брат ми Робърт почина, преди да се помиря с него. Биатрис стана игуменка, така че да запази властта и богатството, на които беше привикнала. Но понякога – гласът му се снижи до шепот, – когато седя в някоя кръчма, притварям очи и виждам Скейтлок, който се закача и шегува с Крабтрий. – Той прехапа устната си. – Трябваше да кажа истината. О, те още ме наблюдават, дори на това поклонение. Правя го всяка година в памет на Крабтрий. Коленича пред гробницата на великомъченика и се моля за него, за Скейтлок, за брат ми Робърт, за Катрин и Джон.

– Кой те наблюдава? – попита Свещеникът.

– Моят приятел, Икономът. Има къща близо до моята, при Темпъл. Където и да отида, той винаги е там. Отначало мислех, че ме харесва, после започнах да се досещам. Той е шпионин.

– Какво стана после – попита Свещеникът – в замъка Райзинг?

– Върнах се там. Убийцата Нощната сянка, съучастницата ѝ и старицата бяха погребани в гробището на замъка с обикновен дървен кръст над гробовете им, но тялото на Крабтрий върнах в Лондон.

– Ами старата кралица?

– Криптата беше запълнена. Отидох там отново преди три години, просто от любопитство. Мисля, че са оставили тялото ѝ там. Някой е издълбал на един камък думите „Isabela Regina“²⁶.

Може би тайната вече е известна. Старият крал не направи нищо, за да украси гроба на майка си при францисканците. И защо да го прави? В нея няма нищо. – Той се изправи. – Ето, отче, чу изповедта ми.

Свещеникът потупа мястото до себе си.

– Седни.

Правникът го послуша и той прошепна думите за опрощение.

– Какво е изкуплението, отче?

По изтощеното лице на Свещеника се разля усмивка.

– Забрави миналото – каза той. – Бъди щастлив. Прави добрини с богатството, което имаш. Моли се за онези, които са си отишли преди теб.

– Това ли е всичко, отче?

– Не, когато се върнеш в Лондон, иди в „Сейнт Пол'с“ и потърси вдовиците, бедняците и сираците, всички нуждаещи се. Заеми се с делата им и духовете на Крабтрий и Скейтлок ще бъдат с теб, както и Христос и неговите ангели.

Правникът се усмихна, а Свещеникът го смушка с лакът.

– Сега да продължим пътя си. Дочух, че Батската невеста ще ни разкаже интересна история.

26. Кралица Изабела (лат.) – (Б. р.)

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Много от нишките в тази книга отразяват исторически факти. Изабела наистина се завръща начело на войска. Едуард II е затворен в замъка Бъркли. Изабела и Мортимър по-късно са свалени от власт чрез преврат, извършен една нощ в Нотингам. Мортимър е изпратен на юг. По време на процеса, устата му действително била запушена. Той бил един от първите осъдени на смърт, обесени в Тайбърн. Изабела била заточена в замъка Райзинг и в края на 1340 година синът ѝ Едуард III решително отказал да позволи на майка си да замине за Франция. Изабела била погребана набързо в черквата „Грейфрайърс“, чиито руини сега се намират срещу спирката на метрото „Сейнт Пол'с“. Странното е, че преди да бъде разрушена черквата, никой не обръщал внимание на саркофага ѝ, докато разчленените останки на Мортимър по-късно били ексхумирани и преместени в Уелс. Развалините на замъка Райзинг все още се виждат и се смята, че са обитавани от призрака на Изабела. В замъка се намира простичък каменен паметник, на който пише „Кралица Изабела“.

КРАЙ

© 1994 Пол Дохърти
© 2001 Мариана Димитрова, превод от английски

Paul C. Doherty
A Tapestry of Murders, 1994

Сканиране, разпознаване и редакция: сгесге, 2008
Сканиране (страници 113–120): nqgolova, 2008

Публикация

Пол Дохърти. Пазителят на Портите
Издаелство „Еднорог“, 2001
Превод: Мариана Димитрова, 2001
Художник: Христо Хаджитанев, 2001
ISBN 954-9745-30-9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7954>]